

சமகாலம்

Registered in the Department of Posts of Sri Lanka under No: QD/125/News/2015

ஜனநாயகத்தின்
பொருளாதாரத் தேவைகள்

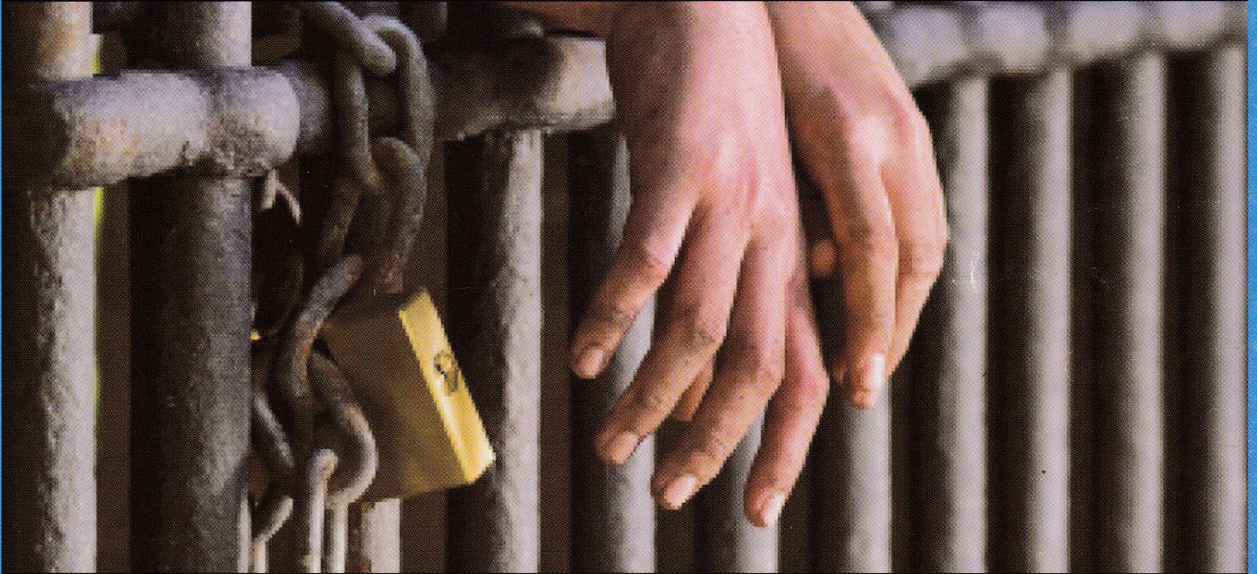
சர்வதேச விசாரணை;
உலக்கை தேய்ந்து
உளிப்பிடயான கதை

யாழ். முஸ்லிம்களின்
நினைவலைகளும்
மீள்குடியேற்றமும்

மேற்குலகை
குழப்பத்தில்
ஆழ்த்திய புட்டின்

தவறான
காரணங்களுக்காக
தலைப்புச் செய்திகளில்
மோடி

குழம்பிப்போயிருக்கும்
தமிழகக்கட்சிகளும் மக்களும்

அரசும் அரசியல் கைதிகளும்

'Hybrid', 'Domestic',
'International',
'Local' and
Innocent Lives

INDIA.....IN₹ 50.00

SRI LANKA....SLR 150.00

SINGAPORE...SG\$ 14.00

CANADA.....CAN\$ 10.00

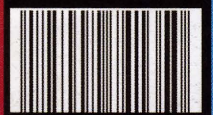
AUSTRALIA...AUS\$ 10.00

SWISS.....CHF 10.00

USA.....US\$ 10.00

UK.....GB£ 5.00

EUROPE..EU€ 5.00

Naanayam

நானாயம்

Your Weekly Financial Digest

கீற்றைய நவீன உலகின் நிகழ்வுகளோடு
நடைமுறை வணிகத்தரவுகள் மற்றும் தகவல்களுடன்
ஒவ்வொரு திங்களிலும் உங்களிடம்

விலை 20/-

எக்ஸ்பிரஸ் நியூஸ்பேப்பர்ஸ் வெளியிடு

பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டது
12 NOV 2015
சமகாலம்
இல- J/VC/43ICCF95

சமகாலம்

நவம்பர் 2015
001 - நகல்படி

20 முதல் 40 ரூபாய்

Monthly financial News Magazine

சமகாலம்

சமகாலம்

சமகாலம்

சமகாலம்

சமகாலம்

சமகாலம்

சமகாலம்

சமகாலம்

சமகாலம்

சமகாலம்

சமகாலம்

சமகாலம்

சமகாலம்

சமகாலம்

சமகாலம்

சமகாலம்

சமகாலம்

சமகாலம்

சமகாலம்

சமகாலம்

சமகாலம்

சமகாலம்

சமகாலம்

சமகாலம்

பத்திரிகைச் சுதந்திரம் என்பதற்கு எதாவது அர்த்தம் இருக்குமென்றால் அது குறை கண்டு பிடித்து கண்டனம் செய்வதற்கும் எதிர்ப்புத் தெரிவிப்பதற்குமான சுதந்திரம் என்பதைத் தவிர வேறு எதுவுமாக இருக்க முடியாது.

- ஜோர்ஜ் ஓர்வெல்

உள்ளடக்கம்

- 08** இலங்கை அரசும் அரசியல் கைதிகளும்
- 13** மனித உரிமை மீறல்கள், போர்க்குற்றங்கள் இருதரப்புக் குற்றவாளிகளும் தண்டிக்கப்பட வேண்டும்
- 18** சர்வதேச விசாரணை; உலகை தேய்ந்து உளிப்பிடியான கதை
- 23** ஜனநாயகத்தின் பொருளாதாரத் தேவைகள்
- 28** யாழ். முஸ்லிம்களின் நினைவலைகளும் மீள்குடியேற்றமும்
- 31** உலகச் செய்திகளும் விமர்சனமும்
- 42** நேபாள மக்களில் பெரும்பகுதியினர் எதிர்க்கும் புதிய அரசியல் யாப்பு
- 46** தவறான காரணங்களுக்காக தலைப்புச் செய்திகளில் மோடி
- 52** குழம்பிப்போயிருக்கும் தமிழகக்கட்சிகளும் மக்களும்
- 56** வியாபார அரசியலுக்கு மாற்றாகவே மக்கள் நலக்கூட்டு இயக்கம்
- 60** மேற்குலகை குழப்பத்தில் ஆழ்த்திய புட்டின்
- 63** மூன்றாம் உலக யுத்தத்தைத் தவிர்க்க அமெரிக்கா எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும்?
- 66** Reclaiming Education
- 69** War Crimes and Issues of Dignity, Justice and Freedom
- 74** 'Hybrid', 'Domestic', 'International', 'Local' and Innocent Lives
- 77** Post- Geneva Balancing Act of Government: Managing Expectations and Perceptions
- 79** India need to delink diplomacy from local issues
- 82** India-Nepal strains may have consequences for South Asia
- 91** மனோரமா

நவம்பர் 2015

பக்கங்கள் - 100

மலர் 04 இதழ் 05

A Monthly bilingual News Magazine

எக்ஸ்பிரஸ் நியூஸ் பேப்பர்ஸ்
(சீலோன்) (பிரைவேட்) லிமிடெட்
185, கிராண்ட்பாஸ் ரோட்,
கொழும்பு-14,
இலங்கை.
தொலைபேசி: +94 11 7322700
ஈ-மெயில்: samakalam@ex-
pressnewspapers.lk

ஆசிரியர்
வீரகத்தி தனபாலசிங்கம்
(e-mail : suabith@gmail.com)

உதவி ஆசிரியர்
தெட்சணாமூர்த்தி மதுசூதனன்

பக்க வடிவமைப்பு
எம்.புரீதரகுமார்

ஒப்ப நோக்கல்
என்.லெப்ரின் ராஜ்

வாசகர் கடிதங்களை அனுப்ப
வேண்டிய முகவரி:
ஆசிரியர்,
சமகாலம்
185, கிராண்ட்பாஸ் ரோட்,
கொழும்பு -14.
இலங்கை.
மின்னஞ்சல் : samakalam@
expressnewspapers.lk

விளம்பரங்களுக்கு :

தொலைபேசி: 011-7767702
011-7767703
011-7322736
பெக்ஸ்: 011 7778752
011-7767704
011-2327827

ஆசிரியரிடமிருந்து...

அரசியல் கைதிகளுக்கு பொதுமன்னிப்பு விடுதலை வேண்டும்

நீண்டகாலமாக விசாரணை எதுவுமின்றித் தடுப்புக்காவலில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் தமிழ்க் கைதிகளின் பிரச்சினைக்கு ஏற்படைய தீர்வொன்றைக் காண்பதற்கான ஏற்பாடுகளை இம்மாத முதல் வாரத்திற்குள் அறிவிப்பதாக ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேன வழங்கிய உறுதி மொழியையடுத்து ஏற்பட்ட நம்பிக்கை தளர்ந்து போவதற்கு நீண்டநாட்கள் எடுக்கவில்லை. பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்க உட்பட அமைச்சர்கள் சிலர் தமிழ்த் தடுப்புக்காவல் கைதிகளின் பிரச்சினை தொடர்பில் வெளியிட்டு வருகின்ற கருத்துக்களே இதற்குக் காரணம்.

இந்தத் தடுப்புக்காவல் கைதிகளின் எண்ணிக்கை அரசாங்கம் வெளியிட்ட தகவல்களின் படி இருநூறுக்கும் சற்று அதிகமானதாகும். எனினும் உண்மையான எண்ணிக்கை தொடர்பில் பல்வேறு சந்தேகங்கள் இருக்கவே செய்கின்றன.

தங்களுக்குப் பொதுமன்னிப்பு வழங்கி விடுதலை செய்யவேண்டுமென்று இக்கைதிகள் அரசாங்கத்திடம் கோரிக்கை விடுத்து கடந்த மாத நடுப்பகுதியில் நாட்டின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் உள்ள சிறைச்சாலைகளில் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்திருந்தார்கள். தமிழ் அரசியல்வாதிகளும் நீதியமைச்சர் விஜேதாச ராஜபக்ஷ போன்றவர்களும் அளித்த உறுதி மொழிகளை ஏற்கமறுத்த கைதிகள் ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறி சேனவிடமிருந்து எழுத்துமூல உறுதிமொழி கிடைக்கும் பட்சத்தில் உண்ணாவிரதத்தைக் கைவிடத் தயாராயிருப்பதாக அறிவித்தார்கள். ஜனாதிபதியும் அத்தகைய உறுதிமொழிக் கடித மொன்றை நீதியமைச்சரின் ஊடாக கைதிகளிடம் கையளித்தார். அதையடுத்து உண்ணாவிரதப் போராட்டமும் முடிவுக்கு வந்தது. நவம்பர் முதல் வாரத்திற்குள் அரசாங்கத்தினால் தங்கள் விடுதலை தொடர்பில் அறிவிக்கப்படக்கூடிய ஏற்பாடுகள் தங்களுக்குத் திருப்தி தராத பட்சத்தில் மீண்டும் உண்ணாவிரதத்தில் குதிக்கப்போவதாகக் கைதிகள் அச்சந்தர்ப்பத்தில் தெரியப்படுத்தியிருந்தனர்.

ஜனாதிபதியின் உறுதி மொழியையடுத்து தமிழ் அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் சிவில் சமூகத்தின் மத்தியில் ஒருவித நம்பிக்கையுணர்வு ஏற்பட்டது. ஆனால், பிறகு சட்டம், ஒழுங்கு மற்றும் சிறைச்சாலைச் சீர்திருத்தங்கள் அமைச்சர் திலக் மாரப்பன நீதியமைச்சர் விஜேதாச ராஜபக்ஷ, அமைச்சரவைப் பேச்சாளரான சுகாதார அமைச்சர் ராஜித் சேனாரத்ன ஆகியோரிடமிருந்து வந்த கருத்துக்கள் பெரும் ஏமாற்றத்தையே தந்திருக்கின்றன.

அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தவரை இலங்கையில் அரசியல் கைதிகள் என்று எவருமேயில்லை என்ற நிலைப்பாட்டையே கொண்டிருக்கிறது. அதை நீதியமைச்சர் ராஜபக்ஷ திரும்பத் திரும்ப வலியுறுத்தி வருகின்றார். அவர்களைப் பொறுத்தவரை தடுப்புக்காவலில் இருக்கும் தமிழ்க் கைதி

கள் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யப்பட்ட சந்தேக நபர்களே. அரசியல் கைதிகள் என்பதற்கு அரசாங்கத் தலைவர்கள் எத்தகைய வரைவிலக்கணத்தைக் கொடுக்கிறார்களோ தெரியவில்லை.

அரசியல் நோக்கத்துக்காக முன்னெடுக்கப்பட்ட போராட்டத்தின் போது நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டதாக அல்லது அவ்வாறு ஈடுபட்டதான சந்தேகத்தில் கைது செய்யப்பட்டிருக்கக்கூடிய எவருமே அடிப்படையில் அரசியல் கைதிகளே. இந்த இதழில் ஜனதா விழுக்கி பெரமுனை (ஜே.வி.பி.)யின் முன்னாள் பொதுச்செயலாளரும் தற்போது அவுஸ்திரேலியாவில் வசிப்பவருமான லயனல் போபகே எழுதியிருக்கும் கட்டுரையில் தமிழ்த் தடுப்புக்காவல் கைதிகள் அரசியல் கைதிகளே என்பதற்கான விளக்கத்தைத் தந்திருக்கிறார்.

இந்தத் தடுப்புக்காவல் கைதிகள் ஒவ்வொருவரினதும் பிரச்சினையை தனித்தனியாகப் பரிசீலனை செய்து வழக்குத் தொடுக்கப்படக்கூடிய சான்றுகள் இருப்பவர்களை நீதிமன்றத்தில் நிறுத்துவதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கப்படுமென்றும் பொதுமன்னிப்பு என்று எதுவுமே வழங்கப்படமாட்டாது என்றும் அமைச்சர் திலக் மாரப்பன சில தினங்களுக்கு முன்னர் கூறியிருந்தார். இப்போது சிலரை பிணையில் விடுவது குறித்துப் பரிசீலிக்கப்படுமென்ற அறிவிப்பு அரசாங்கத் தரப்பிடமிருந்து வந்திருக்கிறது.

சிங்கள அரசியல் சமுதாயத்தில் பெரும் பகுதியினரும் அரசாங்கத் தரப்பினரும் தமிழ்த் தடுப்புக்காவல் கைதிகளுக்கு பொதுமன்னிப்பு அளித்து விடுதலை செய்வதென்பதைச் சிறையில் இருக்கும் விடுதலைப் புலிகளை வெளியில் விடுகின்ற ஒரு நடவடிக்கையாகவே நோக்குகிறார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இந்தக் கைதிகளை விடுதலை செய்தால் மீண்டும் ஈழப்போர் வெடிக்கும் என்று சிங்களக் கடுந் தேசியவாத சக்திகள் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் பிரசாரத்தை முன்னெடுத்திருப்பதையும் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. அரசியல் காரணங்களுக்காக இந்தச் சக்திகள் காட்டுகின்ற எதிர்ப்புத் தமிழ்த் தடுப்புக்காவல் கைதிகள் அரசியல் கைதிகளே என்பதைத் தர்க்க நியாய பூர்வமாக நிரூபிக்கிறது என்பதைக் கவனிக்கத் தவறக்கூடாது. உள்நாட்டுப் போரின் முடிவுக்குப் பிறகு ஆறரை வருடங்கள் கடந்து விட்ட நிலையில் தமிழ்த் தடுப்புக் காவல் கைதிகளின் விடுதலை பற்றிய பிரச்சினை தோன்றியிருக்கிறதென்றால் இலங்கையின் சமூகங்கள் மத்தியில் நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்துவது தொடர்பில் கொழும்பும் தென்னிலங்கை அரசியல் சமுதாயமும் காட்டுகின்ற அக்கறையின் இலட்சணத்தைப் புரிந்து கொள்வதில் எவருக்கும் சிரமம் இருக்காது.

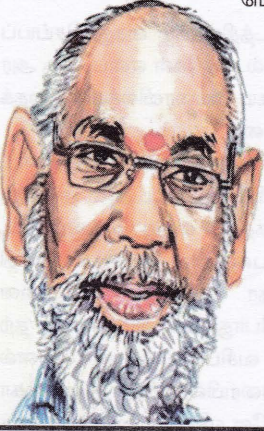
(22ஆம் பக்கம் பார்க்க...)

வரகீகுமூலம்....

தங்களுக்கென்று தனிநாடொன்று வேண்டுமென்று விரும்புகிற தமிழர்கள் இருக்கிறார்கள். பிரிந்து போவதன் மூலமாக தங்களது சகல பிரச்சினைகளுமே முடிவுக்கு வந்துவிடப்போவதில்லை என்பதை அவர்கள் மறந்துவிடுகிறார்கள். பிரிவினையை நியாயப்படுத்துகிறவர்கள்

பொருளாதார பக்கத்தை மாத்திரம் பார்க்கிறார்கள். தங்களது தமிழ்த் தேசத்தை வியத்தகு பொருளாதார நாடாக மாற்றுவோம் என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள். நாம் கருத்திலெடுக்க வேண்டிய சமூக, அரசியல், பாதுகாப்பு, அக்கறைகள் பல இருக்கின்றன என்பதை அவர்கள் மறந்துவிடுகிறார்கள். பிரிவினையிலும் பார்க்க இலங்கை அரசுவரையறைக்குள் தமிழர்கள் தங்கள் தனித்துவத்தை பேணிப்பாதுகாப்பதற்கான வாய்ப்புகள் அதிகம்.

வடமுகாணு முதலமைச்சர்
சி.வி.விக்கேஸ்வரன்

ஜெனீவாவில் ஐக்கிய நாடுகள் மனித உரிமைகள் பேரவையில் அண்மையில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானம் இலங்கைக்கு நன்மையக்கக்கூடியது. ஆனால்,

அதை எதிர்ப்பவர்கள் அரசியல் காரணங்களுக்காகவே அவ்வாறு செய்கின்றனர். தமிழ் நாடு முதலமைச்சர் ஜெயலலிதாவும் முன்னாள் முதலமைச்சர் கருணாநிதியும் ஜெனீவா தீர்மானத்தைக் கடுமையாக எதிர்ப்பதற்குக் காரணம் அது இலங்கைக்கு நன்மைதரக்கூடியதாக அமைந்திருப்பதேயாகும்.

அமைச்சர் மகிந்த
சமரசிங்க

பாதுகாப்புப் படகுகளில் உயர்மட்ட அதிகாரிகளாகப் பணியாற்றிய சகலரும் போரைப் பற்றிய விபரங்களை மக்களுக்குக் கூற வேண்டும். பாதுகாப்புப் படக அதிகாரிகள் என்ற வகையில் அவர்கள் தங்கள் சுயசரிதைகளை எழுதி வெளியிடுவதன் மூலம் இதைச் செய்யவேண்டும். போரைப்பற்றி நானும் விரைவில் ஒரு நூலை வெளியிடுவேன். லீட்டர்ஷிபு சரத் பெரன்சேகர

இலங்கையில் தனிநாடொன்றை அமைப்பதற்கான போராட்டம் தமிழ்தேசியக் கூட்டமைப்பின் நிகழ்ச்சித் திட்டத்தில் இப்போது இல்லை. ஒற்றையாட்சி வரையறைக்குள் பயனுறுதியுடைய அதிகாரப்பரவலுக்காக நாம் அரசாங்கத்துடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றோம். ஐக்கிய இராச்சியத்தில் உள்ள தமிழ் செயற்பாட்டாளர்கள் இலங்கையில் தமிழர் இனப்படுகொலை என்ற பிரச்சினை குறித்துத் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கக்கூடாது. அக்குற்றச்சாட்டை நிரூபிப்பது மிகவும் கஷ்டமானது.

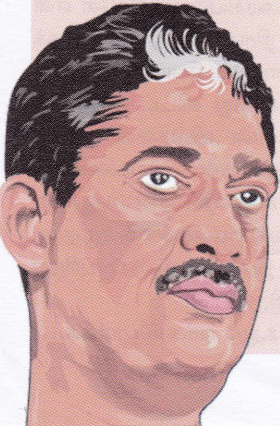
எம்.ஏ.சுமந்திரன் எம்.பி

நியூயோர்க்கில் ஐக்கிய நாடுகள் பொதுச்சபையில் சிலவாரங்களுக்கு முன்னர் ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேன சிங்களத்தில் உரையாற்றியது குறித்து ஒரு சிங்களவன் என்ற முறையில் நான் பெருமையடைகிறேன். அந்தச் சர்வதேச அரங்கில் அவர் சிங்களத்தில் உரையாற்றியது தொடர்பில் தவறான வியாக்கியானங்களைச் செய்ய சிலர் முயற்சித்தாலும் உலக நாடுகளின் தலைவர்கள் முன்னிலையில் எமது தாய்மொழியில் ஜனாதிபதி சிறிசேன பேசியது குறித்துப் பெருமைப்படுகிறோம். ஐ.நா. பொதுச்சபையில் முதன்முதலாக சிங்களத்திலும் தமிழிலும் நான் தான் உரையாற்றினேன் என்பதையும் நினைவூட்ட விரும்புகிறேன்.

முன்னாள் ஜனாதிபதி
மகிந்த ராஜபக்ஷ

அரசுக்கு எதிராகப் போர் தொடுத்தவர்களை (ஜே.வி.பி.பினர்) விசாரணை செய்வதற்கு குற்றவியல் நீதி ஆணைக்குழு அன்று நியமிக்கப்பட்டது. தற்போது பரிசீலிக்கப்படுகின்ற விசாரணைப் பொறிமுறை அரசுக்காக, அரசின் சார்பில் போர் தொடுத்தவர்களை விசாரணைக்குப்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டது. அரசுக்கு எதிராகப் போர் தொடுத்தவர்களையும் அரசைப் பாதுகாப்பதற்காக போர் தொடுத்தவர்களையும் ஒரே வகையினராக நோக்குவதற்கு முயற்சிப்பவர்கள் தங்களது மூளையை மருத்துவச் சோதனைக்குட்படுத்த வேண்டும்.

முன்னாள் பிரதம
நீதியரசர்
சரத் என்.சில்வர்

ஐக்கிய நாடுகள் மனித உரிமைகள் உயர்ஸ்தானிகர் அலுவலகத்தினால் வெளியிடப்பட்ட அறிக்கையை விடவும் மகல்வெவல் பரணகம ஆணைக்குழுவின் அறிக்கையையும் இலங்கை மீது கூடுதலான அளவுக்கு குற்றம் காண்கிறதாக அமைந்திருக்கிறது. ஐ.நா.அறிக்கைக்கு முன்னதாக பரணகம ஆணைக்குழு அறிக்கை வெளியிடப்பட்டிருந்தால் அது நாட்டுக்கு ஆபத்தானதாக இருந்திருக்கும்.

ஆயுதக் கிளர்ச்சி யொன்றை ஒடுக்கியதற்காக உலக வரலாற்றிலேயே முதற்தடவையாக இராணுவம் ஒன்று விசாரணைக்குட்படுத்தப்படவிருக்கிறது. விடுதலைப் புலிகளை ஒடுக்கிய இராணுவ அதிகாரிகளுக்கு எதிராக விசாரணை நடத்தப்படவிருக்கின்ற அதேவேளை, ஜனதாவின் முக்தி பெரமுனையின் (ஜே.வி.பி) புரட்சியை ஒடுக்கிய இராணுவ அதிகாரிகள் ஏன் விட்டுவைக்கப்பட்டனர். விமல் வீரவன்ச எம்.பி.

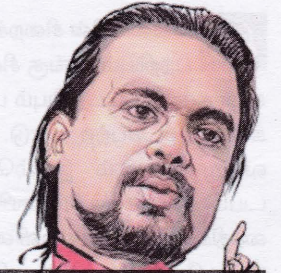
அகதிரை அமைச்சர் ராஜித சேனாரத்ன

கேணல் கடாபியுடன் நெருக்கமான உறவுகளை வளர்த்துக்கொண்டதன் மூலமாக மேற்குலக நாடுகளை நான் பகைத்துக்கொண்டதாகச் சிலர் கூறுகிறார்கள். நான் விபியாவுக்கு விஜயம் செய்தபோது எனது தோளில் கடாபிதான் கைபோட்டாரே தவிர அவரின் தோளில் நான் கைபோடவில்லை.

முன்னாள் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ

இலங்கை அமெரிக்காவின் ஒரு கைப்பொம்மையாக விரைவாகவே மாறிக்கொண்டிருக்கிறது. சில தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் இதேபோன்ற அரசாங்கம் ஒன்று பதவியில் இருந்தது. அது ஜே.ஆர். ஜெயவர்தனவின் தலைமையிலான அரசாங்கமாகும். ஜெயவர்தன அமெரிக்காவின் கையாள் என்பது உலகம்பூராவும் தெரிந்தவிடயம். அவரை யங்கி டிக்கி என்று அழைப்பார்கள். அமெரிக்காவை மகிழ்ச்சிப்படுத்துவதற்காக அவர் விழுந்தடித்துக்கொண்டு எதையும் செய்வார். அவர் யங்கி டிக்கி என்றால் இன்று எம்மத்தியில் ஒரு யங்கி விக்கி இருக்கிறார். அவர் வேறு யாருமல்ல ரணில் விக்கிரமசிங்கதான்.

ஜனநாயக இடதுசுற்றி முன்னணி தலைவர் வரகதேவ ருணயக்கிர

ஒரு பிரஜைக்கு ஒரு கடவுச்சீட்டு மாத்திரமே இருக்க முடியும். விமல்வீரவன்சவுக்கு இரு கடவுச்சீட்டுகள் இருக்கின்றன. அவர் எல்லா விடயங்களிலும் ஹைபிரைட் (கலப்பு முறை) பிசாசுகளைக் காண்கிறார். ஏனென்றால் அவரின் வாழ்க்கை முழுவதுமே ஹைபிரைட்தான். அவர் பத்திரிகையாளராக இருந்த போது ஒரு பெயர் வைத்திருந்தார். இப்போது அவருக்கு வேறுபெயர், அவரது நடத்தையே ஒரு ஹைபிரைட் கொள்கை ஹைபிரைட், கடவுச்சீட்டும் கூட ஹைபிரைட் வேறு ஹைபிரைட் விடயங்களும் அவரிடம் இருக்கின்றன என்பதை நாம் அறிவோம்.

பிரதீயமைச்சர் அஜித் பெரேரா

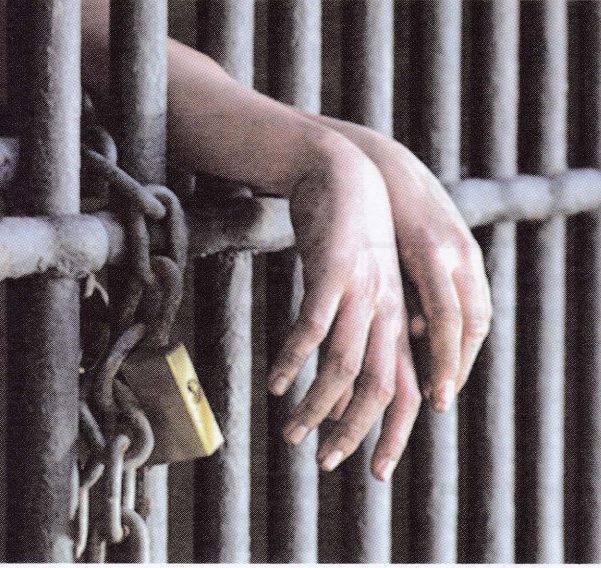
வடக்கு அல்லது கிழக்குப் பகுதிகளுடன் தொடர்புடைய பிரச்சினைகளைத் தவிர மக்கள் எதிர்நோக்குகின்ற ஏனைய பிரச்சினைகள் பற்றி எதிர்க்கட்சித் தலைவர் கவனம் செலுத்துகிறார் அல்ல. முழுநாட்டுமே சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைகள், விவகாரங்கள் குறித்துக் கவனம் செலுத்த வேண்டிய பொறுப்பு எதிர்க்கட்சித் தலைவருக்கு இருக்கின்ற போதிலும் கூட, அவர் வடக்கு, கிழக்கு பற்றித்தான் அக்கறைகொண்டிருக்கிறார் போலத் தெரிகிறது. எதிர்காலத்திலும் கூட, அவர் முழுநாட்டினதும் பிரச்சினைகள் மீது கவனம் செலுத்தப்போவதில்லை என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

ப.உதய கம்மஸ்பில எம்.பி

இலங்கையின் நல்லிணக்கச் செயன்முறைகளை வலுப்படுத்துவதற்காக சர்வதேச அனுபவம் கொண்ட முன்னாள் நீதிபதியொருவரின் பெயரைச் சிபாரிசு செய்யுமாறு முன்னாள் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ 2014 ஆம் ஆண்டு ஜப்பானிடம் வேண்டுகோள் விடுத்திருந்தார். அதற்காக அவருக்கு நான் நன்றி சொல்கிறேன். சர்வதேச நீதிபதிகளின் சேவையை முதலில் நாடியவர் ராஜபக்ஷவே. அவரின் வேண்டுகோளைத் தொடர்ந்து ஜப்பானிய அரசாங்கம் சர்வதேச நீதிபதியான மோட்டோ நோகூச்சியை 2014 அக்டோபரில் இலங்கைக்கு சுற்றுலா ஒன்றுக்கு அனுப்பிவைத்தது. கம்போடிய விசேட நீதிமன்றங்களில் பணியாற்றியதன் மூலம் நோகூச்சி பரந்தளவு அனுபவங்களைப் பெற்றிருக்கிறார்.

பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்க

உள்நாட்டு அரசியல்

லயனல்
போபகே

இலங்கை அரசும் அரசியல் கைதிகளும்

இலங்கையின் சிறைக்கூடங்களின் அமைப்பு முறை பற்றியும் அங்கு சிறை வைக்கப்பட்டுள்ள கைதிகளின் தலைவிதி பற்றியும் பல சந்தர்ப்பங்களில் விவாதங்கள் நடைபெற்றதுண்டு. குறிப்பாகக் கலகங்களும் வன்முறைகளும் இடம்பெற்ற வேளைகளில் இவ்விடயம் சர்ச்சைக்குரியதாயிற்று. அண்மையில் அரசியல் கைதிகளில் ஒரு குழுவினர் மேற்கொண்ட உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தின் விளைவால் இச்சர்ச்சை எழுந்துள்ளது. இக்கைதிகள் நீண்டகாலமாக நீதி விசாரணையின்றித் தடுத்து வைக்கப்பட்டவர்கள்; இவர்கள் மீது குற்றவழக்குத் தொடுக்கப்பட்டுக் குற்றவாளியாகக் காணப்பட்டிருந்தால் இவர்கள் அனுபவித்திருக்கக்கூடிய தண்டனைக் காலத்தை விடவும் கூடியகாலம் இவர்கள் சிறைவாசம் அனுபவித்துவிட்டார்கள் என்பன போன்ற உண்மைகள் இச்சர்ச்சையின் போது வெளிவந்தன. இவர்களில் பலர் யுத்தம் முடிவுக்கு வந்த 2009 ஆம் ஆண்டிற்கு முன்பிருந்தே தடுப்புக்காவலில் இருந்து வந்தவர்கள். பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின்படி கூட ஒருவரை 18 மாதங்களுக்கு மேல் தடுத்து வைக்க முடியாது. அரசாங்கம் இவர்களை விதிக்கப்பட்ட கால எல்லைக்கு மேலாக காலவரையறையின்றித் தடுத்து வைத்திருப்பதன் மூலம் சட்டத்தை மீறி நடந்துள்ளது. சிறைக்கைதிகளின் உரிமைகளை மீறுதல் இலங்கையில் புதுமையான ஒரு விடயம் அன்று. தமிழர்களான அரசியல் கைதிகள் பலவித துஷ்பிரயோகங்களுக்கும் அநீதிக்கும் உள்ளாகப்பட்டனர்.

2009ஆம் ஆண்டில் யுத்தம் முடிவுக்கு வந்தது. இன்று ஆறு ஆண்டுகள் கடந்துவிட்டன. அண்மையில் இலங்கை மேல் நீதிமன்றம் ஒன்று தமிழ்ப் பெண் ஒருவர் மீதான குற்ற வழக்கை விசாரித்தது. இப்பெண் அரசியல் கைதி குற்றவாளியல்ல என விடுதலை செய்யப்பட்டார்.

அவர் 15 ஆண்டுகள் சிறையில் வாடியிருக்கிறார். இது போன்ற பல கைதிகள் குற்றமற்றவர்களாக இருந்து சிறையில் அடைப்பட்டுள்ளார்கள் என்று அனுமானிப்பதில் தவறில்லை. பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின் கீழ்

கைதிகளைப் பிணையில் விடுவிப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் இல்லை. அரசாங்கம் இக்கைதிகளை பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளுக்குத் துணையாகச் செயற்பட்டவர்கள் என்று கூறுகிறது. வேறு பலர் இவர்கள் அரசியல் காரணங்களுக்காகத் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள அரசியல் கைதிகள் எனக் கூறுகின்றனர்.

1985 ஆம் ஆண்டில் நான் பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யப்பட்டுத் தடுத்து வைக்கப்பட்டேன். 'புளொட்' அமைப்பின் தலைவருடன் நான் சந்தித்துப் பேசியதற்காக நான் கைது செய்யப்பட்டேன். இச்சந்திப்பில் 'புளொட்' போன்றதொரு அமைப்பை தென்பகுதியில் உருவாக்க வேண்டும் என்று எனக்குக் கூறப்பட்ட கருத்தை நான் முழுமையாக நிராகரித்திருந்தேன். அரசியல் ரீதியிலும் சட்டரீதியிலும் எனது கைதிற்கு எதிராக நடத்திய போராட்டம் வெற்றிபெறும்வரை நான் கைதியாகச் சிறை வைக்கப்

பட்டிருந்தேன். பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் 1970களில் நடைமுறைக்கு வந்த காலம் முதல் இதனை எதிர்த்துப் பிரசார இயக்கம் நடத்தப்பட்டது. உள்நாட்டில் உள்ள அரசியல் கட்சிகள் பலவும் வெளிநாடுகளிலும் உள்நாட்டிலும் உள்ள குழுக்கள் பலவும் இச்சட்டத்தை நீக்க வேண்டும் எனக் கோரிக்கைவிடுத்தன. பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் பாதுகாப்புத்துறையினருக்கு எல்லையற்ற அதிகாரங்களை வழங்கியது. ஆட்களை விசாரிக்கவும், கைதுசெய்து தடுத்து வைக்கவும் இச்சட்டம் வழி செய்தது. இச்சட்டத்தில் பயங்கரவாதம் என்பது பற்றித் தெளிவற்ற வரைவிலக்கணம் கூறப்பட்டிருந்தது. இத்தெளிவற்ற வரைவிலக்கணம் சில மக்கள் குழுவினருக்கும் இனங்களுக்கும் பாதகமானதாய் அமைந்தது.

பாதுகாப்புப் படையினரையும் துணைப்படையினரையும் தட்டிக்கேட்க ஆளில்லை என்ற நிலை இருந்தது. இதனால் நிலைமை மோசமாகி

யது. தட்டிக்கேட்க ஆளில்லாத நிலையில் குடும்ப நலன்களைப் பேணுதல், உறவினர்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் பாரபட்சமான முறையில் சலுகைகள் அளித்தல், சர்வாதிகாரம், ஊழல், கொலைகள் ஆகியன மலிந்தன. 2015 ஜனவரியில் ஜனாதிபதித் தேர்தல் நடந்தபோதிலும் பின்னர் ஆகஸ்ட் மாதத்தில் பிரதமர் தலைமையில் கூட்டாட்சி அரசாங்கம் அமைக்கப்பட்டபோதும் எல்லா அரசியல் கைதிகளையும் விடுதலை செய்வது பற்றிப் பேசப்பட்டது. புதிய அரசாங்கம் அரசியல் கைதிகளை விடுதலை செய்ய இணக்கமும் தெரிவித்தது. இவ்வாறிருக்க அமைச்சரவைப் பேச்சாளரும் இலங்கை அரசாங்கத்தில் நீதித்துறைக்குப் பொறுப்பான அமைச்சரும் இலங்கைச் சிறைகளில் அரசியல் கைதிகள் எவரும் இல்லை என்று அறிவித்திருக்கிறார். இது ஒரு விசித்திரமான கூற்றாகும். ஏனெனில் இலங்கையில் அரசியல் காரணங்களை முன்வைத்து 30 வருட யுத்தம் ஒன்று நடைபெற்றது; தமிழ் மக்களைப் பாதிக்கும் அரசியல் காரணங்களால் இந்த யுத்தம் நடைபெற்றது என்பதை ஏற்றுக்கொண்ட அதே நபர்களின் வாயில் இருந்துதான் இலங்கைச் சிறைகளில் அரசியல் கைதிகள் எவரும் இல்லை என்ற கூற்றும் வந்திருக்கிறது. யுத்த காலத்தில் பயங்கரவாதச் செயல்களுக்கு உதவியும் ஆதரவும் வழங்கியவர்கள் என்று கூறி 300 பேர் வரை சிறையில் வைக்கப்பட்டுள்ளார்கள். நேரடியான சான்றுகள் உள்ளவர்கள் மீது மிக விரைவில் விசாரணை தொடங்கப்படும் என அரசாங்கம் கூறுகிறது. அண்மையில் நடத்தப்பட்ட உண்ணாவிரதப் போராட்டம் ஒரு வாரத்தின் பின் கைவிடப்பட்டது. இந்தப் பிரச்சினைக்கு விரைவில் தீர்வு கிடைக்கும் என்று ஜனாதிபதி உறுதியளித்துள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது.

ஆயுதப் போராட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த காலப்பகுதியில் ஆயிரக் கணக்கான தமிழர்கள் சிறைகளிலும், முகாம்களிலும், பொலிஸ் நிலையங்களிலும் அடைத்து வைக்கப்பட்டனர். இதே காரணத்திற்காகக்

கைதுசெய்யப்பட்ட சில சிங்களவர்களும் ஒடுக்குமுறைக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். இவ்வாறு தடுத்து வைக்கப்பட்டவர்களை அரசாங்கம் அரசியல் கைதிகள் என்று கூறவோ ஏற்றுக்கொள்ளவோ இல்லை. பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின் கீழும், அவசரகால விதிகளின் கீழும் கைது செய்யப்பட்ட அனைவரும் 'பயங்கரவாதிகள்' என்றே அழைக்கப்பட்டனர்.

விடுதலைப்புலிகளுக்கு உதவினார்கள் என்றே இப்போது தடுத்து வைக்கப்பட்டவர்கள் மீது குற்றஞ்சாட்டப்படுகிறது. விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் அரசியல் இலக்குகளைக்கொண்டது. அது குடிமக்களுக்கும், போராளிகளுக்கும் எதிராகப் பயங்கரவாதச் செயல்களைச் செய்தது என்பது ஒரு புறமிருக்க அவர்கள் ஆயுதப் போராட்டத்தைத் தொடக்கியதன் நோக்கம் தனியான அரசு ஒன்றை அமைப்பதுதான். தமிழர்களுக்குத் தனியான அரசு இருந்தால் தான் அவர்களுக்கு நீதியும் நியாயமும் கிடைக்கும் என்று அவர்கள் கருதினார்கள். இது ஓர் அரசியல் இலக்கைக்கொண்ட யுத்தம் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. அரசாங்கம் எதனைக் கூறியபோதும் தடுத்து வைக்கப்பட்டவர்கள் தாம் அரசியல் கைதிகள் எனவே கருதுகின்றனர் அவர்களது குடும்பத்தினரும், எதிர்க்கட்சிகளும், மனித உரிமைத் தாபனங்களும், சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை போன்ற தாபனங்களும், ஊடகங்களும் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளனாரை அரசியல் கைதிகளாகவே கருதுகின்றனர்.

இதைப்போன்ற நிலைமை இலங்கையில் முன்னரும் ஏற்பட்டது. ஆகையால் இது புதிய விடயமன்று. 1971 ஆம் ஆண்டில் மக்கள் விடுதலை முன்னணியின் கிளர்ச்சி நடந்த போது இலங்கையில் 50000 சந்தேக நபர்கள் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தனர். 1988-89 காலத்திலும் பெருந்தொகையானோர் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தனர். இரண்டாவது தடவை நடந்த மக்கள் விடுதலை முன்னணிக் கிளர்ச்சியின் போது ஆயுதப் படைகளில் சில பிரிவினர் எவரையும் கைதியாக ஏற்பதில்லை என்ற நடைமுறையை பின்பற்றியபோதும் கைதிகளும் இருந்தனர்.

ஆயுதபாணிகளாக போரிடாதுள்ளவர்களைக் 'கைதியாக ஏற்காது விடுதல்' கொள்கையை உடன் நிறுத்துமாறு சிவில் அமைப்புக்களைச் சேர்ந்தோரும் இலங்கையின் முக்கிய மதத் தலைவர்களும் வேண்டுகோள் விடுத்தனர்.

காலம் சென்றவர்களான வண.மடிகே பன்னாச்சீகதேரர், வண. தில்ஸபாலிசூரிய ஆகியோர் இவ்வாறு வேண்டுகோள் விடுத்தவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். 30 ஆண்டு யுத்தத்தின் போதும் ஆயுதப் படைகளில் உள்ளோரில் ஒரு பகுதியினர் 'எவரையும் கைதிகளாக ஏற்பதில்லை' என்ற கொள்கையைப் பின்பற்றினர். தென்னிலங்கையில் உள்ளவர்களில் பலர் இவ்விதமான அழிப்பு நடவடிக்கையை நியாயப்படுத்தியும் வந்தனர்.

அகப்பட்டுக் கொண்டவர்களின் உயிரைப்பறிக்க வேண்டாம் என்ற குரல் இக்காலத்தில் உள்ளடங்கிப் போய்விட்டது. 'எவரையும் கைதிகளாக ஏற்பதில்லை' என்ற கொள்கை பின்பற்றப்பட்டபோதும் ஆயிரக்கணக்கானோர் கைது செய்யப்படுவதும் தடுத்து வைக்கப்படுவதும் தொடர்ந்தது.

1971 ஆம் ஆண்டின் கிளர்ச்சியின் பயனாக எழுந்த கைதிகள் பிரச்சினையின் வரலாறு உணர்த்துவது யாதெனின் சிவில் சமூகம், அரசு, கைதிகள் என்ற முத்தரப்பினருக்குமிடையிலான இடைவினைகளின் பயனாகவே இச்சிக்கலான பிரச்சினைகளில் தீர்வு கிடைத்தது. உள்நாட்டிலிருந்தும் சர்வதேச மட்டத்தில் இருந்தும் கைதிகளை விடுதலை செய்யும்படி அப்போது அழுத்தங்கள் எழுந்தன. உள்ளூர் சிவில் அமைப்புக்கள் பல செயற்பாட்டில் இறங்கின. சிவில் உரிமை இயக்கம் சூரிய விக் கிரமசிங்க அம்மையாராலும் ஜனாதிபதி சட்டத்தரணி டெஸ்மொன்ட் பெர்ணான்டோ அவர்களாலும் தலைமை தாங்கி நடத்தப்பட்டது. தோழர் பாலாதம்புவின் இலங்கை வர்த்தக ஊழியர் சங்கமும் நடவடிக்கையில் இறங்கியது. சர்வதேச மன்னிப்புச் சபையின் ஆதரவில் இயங்கிய பல மனித உரிமை அமைப்புக்களும் அரசியல் கைதிகளை விடுதலை செய்ய வேண்டும் எனப் பிரசார இயக்கம் நடத்தின.

நீண்ட காலமாகத் தடுத்து

வைக்கப்பட்டிருக்கும் தமிழ்ச் கைதிகள் தேசியவாத அரசியல் நோக்கம் கொண்டு போராடியவர்களே. அவர்கள் கைதிகளாக்கப்பட்டது அரசியல் காரணங்களுக்காக என்பதால் அவர்கள் அரசியல் கைதிகள் என்றே கருதப்பட வேண்டும்

கைதிகள் பிரச்சினை பற்றி 1971 இல் இலங்கையில் இருந்த நிலைக்கும் இன்றுள்ள நிலைக்கும் இடையில் சில ஒற்றுமைகள் உள்ளன. அதேவேளை சில முக்கியமான வேறுபாடுகளும் உள்ளன. அன்று பதவியில் இருந்த அரசாங்கம் கைதிகள் விடுதலை தொடர்பாக என்ன வாதங்களை முன்வைத்ததோ அது போன்ற வாதங்களை மஹிந்த அரசாங்கமும் அதன்பின் தற்போதைய அரசாங்கமும் முன்வைத்தன. 1970 களில் அப்போதைய அரசாங்கம் அரசியல் கைதிகள் என எவரும் இல்லை; பயங்கர வாதச் செயல்களுக்கு உதவியும் ஆதரவும் வழங்கியவர்கள் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளனர் எனக் கூறியது. இருந்த போதும் எதிர்ப்பு அரசியல் கருத்து வளர்ச்சி பெற்றதன் காரணமாக தடுத்து வைக்கப்பட்டோர் பொருளாதார அரசியல் காரணங்களை முன்வைத்துப் போராடிய அரசியல் கைதிகளே என்ற கருத்து பலம் பெற்றது. குற்றவாளிகள் எனத் தண்டிக்கப்பட்டோரும் அரசியல் கைதிகளே என்பதும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இதே கருத்து இன்று தமிழ்ச் கைதிகள் விடயத்திலும் பொருந்துவதே. இதன்படி நீண்டகாலமாக

1971 ஏப்ரல் கிளர்ச்சி முறியடிக்கப்பட்ட பிறகு அமைக்கப்பட்ட குற்றவியல் நீதி விசாரணை ஆணைக்குழு முன்னிலையில் ஆஜர்ப்படுத்துவதற்காக கொழும்பு வெலிக்கடை சிறைச்சாலையிலிருந்து காவலர்களால் அழைத்துவரப்படும் ஜனதா விழுக்கி பெரமுனை (ஜே.வி.பி.)யின் தலைவர் ரோகண விஜேவீரவும் பொதுச்செயலாளர் லயனல் போபகேயும்.

கத் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் இக்கைதிகள் தேசியவாத அரசியல் நோக்கங்கொண்டு போராடியவர்கள். அவர்கள் கைதிகளாக்கப்பட்டது அரசியல் காரணங்களுக்கு ஆதலால் அவர்களை அரசியல் கைதிகள் என்றே கருதுதல் வேண்டும்.

1971 கிளர்ச்சியின் போது கைதிகளாக இருந்தவர்களுக்கும் இன்றைய தமிழ்க் கைதிகளுக்கும் இடையில் முக்கிய வேறுபாடு ஒன்று உள்ளது. அன்று கிளர்ச்சியின் தலைவர்களாய் இருந்தோர் சிறையில் இருந்தனர். இன்று விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர்கள் யாரும் சிறையில் இல்லை. பெரும்பான்மையான தலைவர்கள் போரின்போது கொல்லப்பட்டு விட்டனர். எஞ்சியோர் இலங்கை அரசுடன் இணைந்து கொண்டுள்ளனர். இவ்வாறு தலைவர்களைத் தப்பிக்க வழிசெய்து விட்டு கீழ் மட்டப் போராளிகளை தடுத்து வைப்பது நியாயமா, அறத்தின் பார்பட்டதா என்ற கேள்வி எழுகிறது. உள்நாட்டில் உள்ள அமைப்புக்களும் சர்வதேச அமைப்புக்களும் இக்கைதிகளை விடுதலை செய்யும்படி

அரசாங்கத்தைக் கோரி வருகின்றன. குறிப்பாகத் தமிழ் அரசியல் தலைவர்களும் புலம்பெயர் தமிழர்களும் இதற்கான அழுத்தத்தைக் கொடுத்து வருகின்றனர். அண்மையில் தமிழ் அரசியல் கட்சித் தலைவர்களும், சிங்கள செயற்பாட்டாளர்களும் இணைந்து எதிர்ப்பு நடவடிக்கையை மேற்கொண்டனர். கைதிகளை விடுதலை செய்ய வேண்டும் எனக் கோரிக்கை விடுத்தனர். தமிழ் சிவில் அமைப்புக்களும் அரசியல் குழுக்களும் வடக்குக் கிழக்கிலும் கொழும்பிலும் எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டன. இவற்றில் கைதிகளின் உறவினர்களும் நண்பர்களும் முக்கிய பங்கேற்றனர். பெரும்பான்மையான சர்வதேச மனித உரிமை இயக்கங்கள் தடுப்புக் கைதிகளை விடுவிக்க வேண்டுமெனக் கோரிக்கை விடுத்துள்ளன.

1971 ஆம் ஆண்டு கிளர்ச்சியின் பின்னர் தடுப்புக் கைதிகள் தொடர்பாக திருமதி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க கையாண்ட நீதித் தந்திரோ குற்றவியல் நீதி ஆணைக்குழுச் சட்

டம் என்ற சட்டத்தை அரசு அப்போது இயற்றியது. அச்சட்டம் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவர்கள் தாம் குற்றமற்றவர் என்பதை நிரூபிக்க வேண்டுமென விதித்தது. குற்றம் சாட்டுபவர் குற்றத்திற்கான நிரூபணத்தைச் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். நிரூபிக்க வேண்டும் என்பதற்கு மாறாக இச்சட்டம் விதித்ததன் படி விசாரணைகள் துரிதமாக நடைபெற்றன. கிளர்ச்சித் தலைவர்கள் பிரதான விசாரணை என்ற முறையில் தனியாக விசாரிக்கப்பட்டனர். சிலர் குற்றவாளிகளாகக் காணப்பட்டு தண்டிக்கப்பட்டனர். சிலர் குற்றவிடுதலை பெற்றனர். குற்றவியல் நீதி ஆணைக்குழுவிற்கு விசாரணையில் உதவிய சிலர் சிறிய தண்டனைகள் வழங்கி விடுவிக்கப்பட்டனர். கிளர்ச்சியின் தலைவர்கள் என்று வகைப்படுத்தப்படாதவர்களை குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்வதற்கு அரசாங்கம் தூண்டுதலளித்து, ஒத்திவைக்கப்பட்ட சிறைத் தண்டனை அளித்து விடுதலை செய்தது. கிளர்ச்சி ஒன்று தோல்வியடைந்த பின்னர் நிலவும் குழப்ப நிலையில் தடுப்புக் காவலில் இருந்தோரில் பலர் குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டனர். இதனால் இவர்களில் பலர் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். இன்னும் சிலர் ஒத்திவைக்கப்பட்ட சிறைத் தண்டனை பெற்றனர்.

குற்றவியல் நீதி ஆணைக்குழுவினால் தண்டிக்கப்பட்டவர்களும் பின்னர் இந்த ஆணைக்குழுச் சட்டம் நீக்கப்பட்டபோது மன்னிப்பைப் பெற்றனர் அல்லது விடுவிக்கப்பட்டனர். அவசரகால நிலைமை குற்றவியல் நீதி ஆணைக்குழுச்சட்டத்தின் ஏற்பாடுகள் என்ற பின்னணியில் இழைக்கப்பட்ட அநீதி குறித்து சிவில் சமூக அமைப்புக்களும் அரசியல் குழுக்களும் தனிநபர்கள் பலரும் சுட்டிக்காட்டி எதிர்ப்பைக் காட்டிய படியாலேயே கைது செய்யப்பட்டோர் மன்னிப்புப் பெறுவதும் விடுவிக்கப்படுவதும் சாத்தியமாயிற்று என்பதை நாம் கவனத்தில் கொள்ளல் வேண்டும்.

1977 யூலையில் பாராளுமன்றத் தேர்தல் இடம்பெற்றபோது குற்றவியல் நீதி ஆணைக்குழுவின் தீர்மானப்

படி தண்டிக்கப்பட்டவர்களையும் தடுத்து வைக்கப்பட்டவர்களையும் சிறையில் இருந்து விடுவிக்க வேண்டும் என்பது தேர்தல் பிரசாரத்தின் போது முக்கியமான விடயமாயிற்று. மரபுவழி இடதுசாரிக் கட்சிகள் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கவைத் தேர்தலில் ஆதரித்து நின்றன. பிரதான எதிர்க்கட்சியான ஐக்கிய தேசியக் கட்சி பாராளுமன்றத்தின் 168 ஆசனங்களில் 140 ஆசனங்களைக் கைப்பற்றியது. பூரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி எட்டு ஆசனங்களை மட்டுமே பெற்றுக்கொண்டது. இடதுசாரிகளுக்கு ஒரு ஆசனம் கூடக் கிடைக்கவில்லை. புதிய அரசாங்கம் அமைக்கப்பட்ட பின்னர் குற்றவியல் நீதி ஆணைக்குழு (திருத்தச்) சட்டம் (1977 இன் 12 ஆம் இலக்கச் சட்டம்) கொண்டு வரப்பட்டது.

1989 ஆம் ஆண்டில் ரணசிங்க பிரேமதாச, 1983 ஆம் ஆண்டில் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காக நாட்டில் அமுல்படுத்தப்பட்ட அவசரகால நிலையை நீக்கினார். அவசரகால விதிகளின் கீழ் விசாரணைகளின்றித் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த 200க்கு மேற்பட்ட கைதிகளையும் அவர் விடுதலை செய்தார். அதன் பின்னர் மேலும் பல அரசியல் கைதிகள் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். சிங்களவர்களான அரசியல் கைதிகளும் விடுதலை செய்யப்பட்டனர்.

இன்றைய நிலையை எடுத்து நோக்கினால் நாடு முழுவதிலுமாக 300 வரையான அரசியல் கைதிகள் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளனர். இவர்கள் பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யப்பட்டு விசாரணையின்றித் தடுத்து வைக்கப்பட்டோராவர். அண்மையில் நிகழ்த்தப்பட்ட உண்ணாவிரதப் போராட்டம் இவர்களை விடுவிக்க வேண்டும் எனக்கோரித் தமிழ் அரசியல் கட்சிகளால் நடத்தப்பட்டது.

அரசாங்கம் அவர்களுக்கு மன்னிப்பு வழங்க வேண்டும் அல்லது ஏற்கக்கூடிய தீர்வு ஒன்றை வழங்க வேண்டும் எனக்கோரிக்கை விடுத்தனர். இக்கைதிகள் தொடர்பான நீதி விசாரணை நடைமுறையைத் துரிதப்படுத்தும் படி ஜனாதிபதி கட்டளையிட்டுள்ளதாக அறிய முடிகிறது. தமிழ் அரசியல் கைதிகளின் விடயம் பற்றி நடவடிக்கை எடுப்பதற்காகப் பிரதமர் சட்ட மா அதிபர் அலுவலகத்திலிருந்து பதிவை எதிர்பார்த்திருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது.

இவ்வாண்டு தேர்தல் பிரசாரத்தின் போதும் அதன் பின்னர் புதிய அரசாங்கமும் இனங்களுக்கிடையில் நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு ஏற்ற நடவடிக்கைகளை எடுப்பதாக உறுதி கூறப்பட்டது. அதன் மூலம் இலங்கை அரசு உண்மையாக நல்லிணக்கத்தில் நாட்டம் உடையது என்பதைக் காட்ட வேண்டும் எனக் கூறப்பட்டது. முன்னைய அரசாங்க காலங்களில் செய்ததுபோல் ஜனாதிபதி நிர்வாகத் தீர்மானம் ஒன்றை எடுப்பதன் மூலம் அரசியல் கைதிகளை விடுதலை செய்யலாம். இவ்வாறு விடுதலை செய்ய முடியாது எனக் கருதும் விடயங்கள் தொடர்பாக முன்னுரிமை அடிப்படையில் வழக்கு விசாரணையைத் துரிதப்படுத்தும்படி சட்டமா அதிபர்

ருக்கு பணிப்பு விடுக்கலாம். இதன் மூலம் தடுத்து வைக்கப்பட்டோரிற்கு பிணை வழங்கி விசாரணையைத் தொடரலாம் அல்லது அவர்களை உடனடியாக விடுவிக்கலாம்.

அரசியல் கைதிகளை விடுதலை செய்வதற்கும், பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தை நீக்குவதற்கும் தென்னிலங்கையில் உள்ள சிவில் சமூக அமைப்புகளும் அரசியல் கட்சிகளும் நடவடிக்கை எடுத்தல் வேண்டும். அவை உண்மையாக நல்லாட்சியில் அக்கறையுடையனவாயின் தமிழ் சிவில் சமூக அமைப்புகளுடனும் அரசியல் கட்சிகளுடனும் ஒன்றிணைந்து பிரசார இயக்கத்தை நடத்துதல் வேண்டும். எல்லா அரசியல் கைதிகளுக்கும் பொது மன்னிப்பு அல்லது மன்னிப்பு வழங்குவதன் மூலம் எல்லாச் சமூகத்தினரிடையும் நல்லிணக்கத்திற்கான சமிக்ஞையை ஜனாதிபதி வெளிப்படுத்தல் வேண்டும்.

உலகப் பொதுவான விழுமியங்களான சமத்துவம், நீதி, சுதந்திரம் ஆகியவற்றிலும் இனங்களுக்கிடையே நல்லுறவை வளர்ப்பதிலும் அரசியல் தீர்வொன்றைக் காண்பதிலும் எமக்குள்ள பற்றுதலை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்ற கருத்தை ஐ.நா.மனித உரிமைப் பேரவையில் உரையாற்றும் போது இலங்கையின் வெளிநாட்டு அமைச்சர் கூறினார்.

இலங்கை இவ்விழுமியங்களைப் போற்றுவதில் முன்னுதாரணமாகத் திகழ வேண்டும் என்ற விருப்பத்தையும் அவர் வெளியிட்டார். எமது நம்பிக்கைகள், அபிவாசைகள் எவையோ அவற்றின் அடிப்படையில் எமக்கான நல்ல எதிர்காலத்தை நாம் உருவாக்கிக் கொள்வோம். கடந்த காலத்தின் அச்சங்களும், தப்பெண்ணங்களும் நாம் முன்னோக்கிச் செல்வதனை தடுக்கும் தடைக் கற்களாக அமைந்துவிடக்கூடாது. ■

உள்நாட்டு அரசியல்

மனித உரிமை மீறல்கள், போர்க்குற்றங்கள்

இருதரப்புக் குற்றவாளிகளும் தண்டிக்கப்படவேண்டும்

ID மனித உரிமை மீறல்களையும் போர்க்குற்றங்களையும் குற்றவாளிகளுக்குத் தண்டனை வழங்குவதால் மட்டும் கட்டுப்படுத்திவிடலாம் என்பதற்குச் சான்றுகள் இல்லை. ஆனால் ஒழுங்கு முறைப்படுத்தப்பட்ட தண்டனை முறை நாட்டில் இல்லாவிடின் இவ்வகைக் குற்றங்கள் தொடர்ந்து இடம்பெறுவதைத் தடுப்பதற்கு மாற்றுவழி இல்லை. சாதாரண மறுவாழ்வுத் திட்டங்கள் அல்லது போருடன் தொடர்புடைய மறுவாழ்வுத் திட்டங்களால் மட்டும் இக்குற்றங்கள் மீண்டும் நிகழ்வதைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாது. தண்டனை வழங்கப்படுதல் அவசியம். வயது வந்தவர் அனைவரும் தாம் செய்யும் காரியங்களுக்குத் தாமே பொறுப்புக் கூற வேண்டியவர்கள் என்ற விடயத்தை உணர வேண்டும்; கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

போர்க்குற்றங்கள், மனிதகுலத்துக்கு எதிரான குற்றங்கள் என்பனவற்றை நாடுகள் சட்டமியற்றுவது மூலம் எல்லைப்படுத்த முடியாது என்று 1968 இன் ஐ.நா.சாசனம் கூறியுள்ளது. 'மனித உரிமைகளையும் அடிப்படைச் சுதந்திரங்களையும் பாதுகாப்பதற்கு போர்க்குற்றங்களையும் மனித குலத்திற்கு எதிரான குற்றங்களையும் தடுப்பதற்கான தண்டனை வழங்குதல் மிக முக்கியமானதொரு அம்சமாகும்'.

இக்குற்றங்களுக்கான தண்டனையை இல்லாமல் செய்வதற்கு அங்கத்துவ நாடுகள் சட்டங்களை இயற்ற முடியாது. அது சர்வதேச சட்டத்திற்கு மாறானது. சர்வதேச நீதிமன்றம் பற்றிய உரோம் சட்டம் 1998 ஆம் ஆண்டில் முப்பதாண்டுகள் கழிந்தபின் மேற்குறித்த விடயத்தை உறுதிசெய்தது. மனித உரிமைகள், நீதி, வன்முறையற்ற அறவழி, இணக்கப்பாடு, நிரந்தர அமைதி ஆகியவற்றை ஏற்றிப் போற்றும் ஒருவர் இச்சர்வதேசச்சட்டங்களின் நியாயத் தன்மையை ஏற்கவே செய்வார்.

இரண்டு உதாரணங்கள்

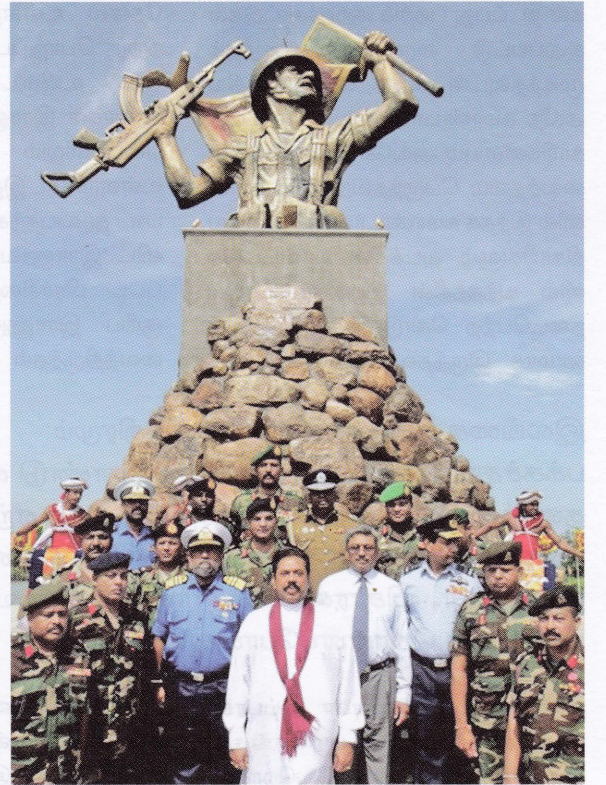
குற்றம் செய்வோர் தண்டனை இன்றித் தப்பிச் செல்லுவதற்கு அனுமதித்தலில் உள்ள அபாயத்திற்கு இரு உதாரணங்களைக் குறிப்பிடுகிறேன்.

கலாநிதி லக்ஷ்மி

பொன்னாண்டோ

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

பிட விரும்புகிறேன். குறிப்பாக 'யுத்தத்தின் இறுதிக்கட்டத்தில்' நிகழ்ந்தவை பற்றி முறையான-வெளிப்படையான விசாரணையை நடத்துவதற்கு தவறியதால் ஏற்பட்ட அபாயம் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறேன். 2009 ஆம் ஆண்டில் ஐ.நா.செயலாளர் நாயகத்திற்கு விசாரணை நடத்தப்படும் என்ற உறுதி மொழியை கூறிவிட்டு பின்னர் அதனை நிறைவேற்றாது மகிந்த ராஜபக்ஷ தவறிழைத்தார். இந்த விடயம் ஏதோ அமெரிக்காவினது அல்லது சர்வதேச சமூகத்தினது தவறு என்று நினைப்பது பிழை. இது எம்மைப் பற்றிய விவகாரம்.

ஜூலை 2013 இல் வெலிவேரிய என்ற இடத்தில் காரணம் இல்லாமல் இராணுவம் மக்

கள் மீது துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தது. இது குற்றவாளிகளைத் தண்டிக்காமல் விட்டதன் அபாய விளைவுக்கான முதலாவது உதாரணம். அதற்கு நான்கு மாதங்கள் கழித்து நவம்பர் மாதத்தில் வெலிக்கடை சிறைச்சாலையில் கலகம் ஒன்றை அடக்குவதற்காகத் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்யப்பட்டது. அவ்வேளை 27 சிறைக் கைதிகள் பலியாயினர். இதைவிட இராணுவத்தின் நேரடி ஆளுகைக்குள் உள்ள வடமாசாணத்தில் இன்றுவரை இராணுவத்தின் அத்துமீறிய நடவடிக்கைகள் நடப்பது பற்றிக் குற்றச்சாட்டுகள் கூறப்பட்டு வருகின்றன. யுத்தம் முடிந்தவுடன் யுத்தத்தை நடத்திய அதே கமாண்டர்களையும் படையதி காரிகளையும் அங்கே நிலைகொள்ள வைத்தமை பெருந்தவறாகும். ஏனெனில் இந்தக் கமாண்டர்களும் படைய திகாரிகளும் வடக்கின் மாவட்டங்களில் யுத்தத்தின் இறுதிக்கட்டத்தில் நடைபெற்ற கொடுமைகளுக்கு காரணமாக இருந்தவர்கள் என்ற சந்தே

களை நடாத்துவார்களென்றால் பெரும்பான்மை பௌத்தர்களான ஆண்கள், பெண்கள், சிறுவர்கள் அசுத்தமடையும் நீர் பற்றி எதிர்ப்புத் தெரிவித்த போது இப்படிச் செய்வார்களென்றால் யுத்தத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் தமிழர்களை அரசு எப்படி நடத்தியிருக்கும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம்'.

விடுதலைப் புலிகளை விசாரணைசெய்தல்

யுத்தத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் நடத்தவை பற்றி விசாரிக்க வேண்டிய தேவை உள்ளது. காரணம் இவற்றிற்கு பொறுப்பாக இருந்தோர் இன்னும் உயிருடன் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இராணுவத்திலும் ஏனைய படைகளிலும் உயர் பதவிகளில் உள்ளார்கள். இது இனிமேல் நிகழாத படி தடுப்பதற்கான வழி என்பதை விட 'இராணுவ ஒழுக்கம்' சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினையாகும். 'மதிப்புக் குரிய இராணுவம் ஒன்றை நாடு வைத்திருத்தல் பற்றிய பிரச்சினை

இயற்றியுள்ளது. இதன் மூலம் விடுதலைப்புலிகள் இழைத்த மனித உரிமை மீறல்கள் விசாரிக்கப்பட முடியும். போர் நிறுத்த உடன்படிக்கையை மீறியது உட்பட பலவிடயங்கள் இதில் உள்ளடக்கப்படக்கூடியவை. எல்லா விசாரணைகளும் நடுநிலையாக நடத்தப்பட வேண்டும். இக்காரணத்தினால் சர்வதேச நீதிபதிகள் (பொதுநலவாய நீதிபதிகள்) பங்கு பெறுதல் முக்கியமானது. ஏனெனில் நம்பிக்கைக்குரியவர்களால் விசாரிக்கப்படவேண்டும். நடைபெற்றது ஒரு உள்நாட்டுச் சிவில் யுத்தம் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. சர்வதேசத்தால் கண்டிக்கப்பட்ட பயங்கரவாத அமைப்பான விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தை தோற்கடித்து அடிபணியச் செய்யும் உரிமை அரசுக்கு உள்ளது. ஆயினும் மனித உரிமை மீறல்களில் ஈடுபடவும் போர்க்குற்றங்களை இழைக்கவும் இதனைச்சாட்டாகக் கொள்வதற்கு இராணுவத்தினருக்கும் அதன்படை அதிகாரிகளுக்கும் அரசாங்கத்தின் மேலிடத்தில் இருந்தோருக்கும் உரிமை கிடையாது.

விடுதலைப் புலிகளை ஒரு அமைப்பு என்ற வகையில் போர்க்குற்றம் புரிந்தமைக்காக குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்த முடியும். இது செய்யப்பட வேண்டியதே. உதாரணமாக நியூரெம்பேர்க் விசாரணைகளின் போது அமைப்புக்களையும் (Organizations) குற்றச்செயல்களுக்காக விசாரணைக்கு உட்படுத்தலாம்; தண்டிக்கலாம் என்ற அதிகாரம் நியூரெம்பேர்க் விசாரணையாளர்களுக்கு இருந்தது. 1996 -1998 காலத்தில் உரோம் உடன்படிக்கை வரையப்பட்ட காலத்தில் நபர்களை (ஆட்களை) எப்படி விசாரணைக்கு உட்படுத்தலாமோ அவ்வாறே 'சட்ட நபர்களாக' அமைப்புக்களைக் கருதி அவற்றின் மீதும் சட்ட நடவடிக்கையும் விசாரணையும் மேற்கொள்ளலாம் என்று ஆலோசிக்கப்பட்டது. ஆயினும் ஒருமித்த கருத்து எட்டப்படாததால் இவ்விடயம் உடன்படிக்கையில் சேர்க்கப்படவில்லை. இது எதனைக் காட்டுகின்றதென்றால்

இலங்கை நீதித்துறையின் சுதந்திரமும்

பக்கச்சார்பின்மையும் ஒருசில பத்தாண்டு எல்லைக்குள் துளர்ந்துள்ளதை நாம் வெளிப்படையாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதனால் எமது நாட்டுக்குள்ளே இருக்கும் நீதிபதிகள், விசாரணையாளர்கள் மீது சர்வதேசம் நம்பிக்கை கொள்ளப்போவதில்லை.

தகம் உள்ளது. சாதாரண அப்பாவி மக்களை தண்டிப்பதும் பழிவாங்குவதும் அல்லாமல் இது வேறொன்றுமல்ல. இந்தப் படுபாதகக் குற்றச் செயலுக்கு யார் பொறுப்பு என்பது பகிரங்க இரகசியம். இந்தக் கேள்விக்கு எமக்கு பதில் கூற வேண்டியவர் முன்னாள் பாதுகாப்புச் செயலாளரேயாவார்.

வெலிவேரிய துப்பாக்கிச் சூட்டுச் சம்பவத்தின் பின்னர், அந்த நேரத்தில் அவருக்குத் தோன்றியபடி தயான் ஜயதிலக (கொழும்பு ரெலிகிறாப் 2 ஆகஸ்ட் 2013 எழுதியது வருமாறு)

'இவ்வாறுதான் அரசு அதிகாரத்தில் உள்ளோர் ஆயுதமற்ற சிங்கள மக்

யாகும். விடுதலைப் புலிகளின் முக்கிய தலைவர்கள் இறந்துவிட்டார்கள் என்பதற்காக இரண்டாம் நிலைத்தலைவர்களையும் பிறரையும் விசாரணைக்கு உட்படுத்தாமல் விடுவதில் நியாயமில்லை. மிகமுக்கியமான நபர்கள் பலர் நாட்டுக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் இருக்கின்றனர். சிறுவர் போராளிகள் (முன்னாள்) மட்டும் மன்னிக்கப்படக்கூடியவர்கள். அவர்கள் குற்றம் செய்தவர்களாகவும், பாதிப்புக்கு உற்றவர்களாகவும் உள்ளனர்.

ஐ.நா.மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு 2002 முதல் 2009 வரையான காலத்தில் நடந்த மனித உரிமை மீறல்களை விசாரிக்கும்படி தீர்மானம்

மனித உரிமைகள், போர்க்குற்றங்கள் தொடர்பான சர்வதேச சட்டங்கள் மாறுதலுக்குட்பட்டன என்பதுவே. நீண்ட கால எல்லையிலோ அல்லது இடைப்பட்ட காலத்திலோ விடுதலைப்புலிகளின் பயங்கரவாதம் மீண்டும் தோன்றுவதற்கான சாத்தியம் இல்லை எனக்கூற முடியாது.

போர்க்குற்றங்கள் மீண்டும் இழைக்கப்படுவதைத் தடுக்க வேண்டும் என்பதில் பயங்கரவாதம் மீண்டும் எழுவதைத் தடுப்பதும் சேர்க்கப்படவேண்டும். பிரதான குற்றவாளிகள் எனக்

கருதப்படுவோர் பின்னர் அரசாங்கத்தின் அரசியல் கூட்டாளிகளாகிவிடுவதை இலங்கையில் காணலாம். கருணா, பிள்ளையான், கே.பி. ஆகிய மூவரும் இதற்குச் சிறந்த உதாரணங்கள். இப்போது சட்டங்கள் அவர்களின் மீது வழக்குத் தொடுக்கப்போதியனவாக இல்லை என்பது வழக்கமாகக் கூறப்படும் காரணம். இவ்விளக்கம் வழக்கமாக சட்ட மா அதிபர் திணைக்களத்தில் இருந்து வருகிறது. அது அழுத்தம் காரணமாக இருக்கலாம் அல்லாமலும் இருக்கலாம். 'போர்க்குற்றங்கள்', 'மனித குலத்திற்கு எதிரான குற்றங்கள்', 'இன அழிப்பு' 'பயங்கரவாதம் என்ற குற்றம்' என்பன எமது நாட்டின் சட்டங்களில் இடம்பெறவேண்டிய தேவையை இவை எமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. கே.பி. என்ற குமரன் பத்மநாதனை இலங்கை அரசாங்கம் கடும்பிரயத்தனத்தின் மூலம் கைது செய்து கொண்டு வந்த பின் கோதாபய ராஜபக்ஷ கே.பி.யுடன் கூட்டாளியாக சம்பவம் என்மனதில்

இன்றும் பசுமையாக இருக்கிறது.

மகிந்த ராஜபக்ஷவின் பயனற்ற போலித்தனமான வாதங்கள்

ஐ.நா. மனித உரிமைகள் பேரவையில் கொண்டுவரப்பட்ட தீர்மானத்திற்கு இலங்கை அனுசரணை வழங்கியுள்ளது. இத்தீர்மானத்தைத் தாம் மூன்று காரணங்களுக்காக எதிர்ப்பதாக இலங்கையின் முன்னாள் ஜனாதிபதியும் ஆயுதப்படைகளின் பிரதான கமாண்டராகவும் இருந்த மகிந்த ராஜபக்ஷ கூறுகிறார்.

முதலாவதாக இலங்கையின் நீதித்துறைச் செயன்முறை ஒன்று மனித உரிமை மீறல்களையும் நிகழ்ந்திருக்கக்கூடிய போர்க்குற்றங்களையும் விசாரணை செய்வதற்கு நியமிக்கப்பட ஆலோசிக்கப்படுகிறது. அச்செயன்முறையில் வெளிநாட்டு நீதிபதிகளையும் வழக்குத் தொடுநர்களையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டு

நிபுணர்களையும் இலங்கையின் நீதிச் செயன்முறைக்குள் சேர்த்துக்கொள்வதால் 'நம்பகத்தன்மை' இருக்கும். ஏனெனில் அத்தகைய செயன்முறை சுதந்திரமானதாகவும், நடுநிலையானதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். இலங்கையின் நீதித்துறையின் சுதந்திரமும் பக்கச்சார்பின்மையும் பற்றிய நம்பிக்கை கடந்த ஒரு சில பத்தாண்டு எல்லைக்குள் தளர்ந்துள்ளதை நாம் வெளிப்படையாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஆகையினால் எமது நாட்டிற்குள்ளே இருப்பவர்களான நீதிபதிகள், விசாரணையாளர்கள், நீதித்துறை ஆளணியினர் மீது சர்வதேசம் நம்பிக்கை கொள்ளப்போவதில்லை. யாவற்றிலும் மேலாக நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய விடயம் ஒன்று உள்ளது. பேரளவிலான மனித உரிமை மீறல்களும், போர்க்குற்றங்களும் உள்நாட்டு நியாயாதிக்கத்திற்கு மட்டும் உரியனவல்ல. சர்வதேச சமூகம், சர்வதேச சட்டம், சர்வதேச

'இவ்வாறுதான் அரச அதிகாரத்தில் உள்ளோர் ஆயுதமற்ற சிங்கள மக்களை நடத்துவார்கள் என்றால், பெரும்பான்மை பெளத்தர்களான ஆண்கள், பெண்கள், சிறுவர்கள் அசுத்தமடையும் நீர் பற்றி எதிர்ப்பு தெரிவித்த போது இவ்வாறு செய்வார்கள் என்றால் யுத்தத்தின் இறுதிக்கட்டத்தில் தமிழர்களை அரசு எப்படி நடத்தியிருக்கும் என்பதை புரிந்துகொள்ளலாம்.'

வெலிவேரிய துப்பாக்கிச்சூட்டு சம்பவத்திற்கு பின்னர் கலாநிதி தயான் ஜயதிலக்க தெரிவித்த கருத்து இது.

மெனக் கேட்கப்பட்டுள்ளது. (செயல் முறை-பந்தி 6). மனேக்ஷா என்பவர் இதுவிடயமாகச் சுட்டிக்காட்டியிருப்பது போல் (சிலோன் ருடே 26, செப்டெம்பர் 2015) இலங்கையின் நீதித்துறைச் செயன்முறையில் வெளிநாட்டு அல்லது பொதுநலவாய நீதிபதிகள் பங்கு கொள்வது இது முதல் தடவையல்ல. டென்சில் கொப்பே கடுவவும் பிறரும் கொலை செய்யப்பட்டமை தொடர்பான விசாரணை ஒரு உதாரணம். ராஜபக்ஷவே நியமனம் செய்த பரணகம ஆணைக்குழுவில் மூன்று வெளிநாட்டு நிபுணர்கள் சமபந்தப்பட்டிருந்தனர்.

நியாயாதிக்கம் (International Juris Diction) என்பனவற்றோடும் இவை தொடர்புடையன. ஐ.நா.மனித உரிமைகள் பேரவையின் தீர்மானம் இடைநடுவான (கலப்புமுறை) ஒரு வழியைத் திறந்துள்ளது.

இரண்டாவதாக, மகிந்த ராஜபக்ஷ கூறும் ஆட்சேபணையைப் பார்ப்போம். மனித உரிமை மீறல் குற்றங்களைப் புரிந்த படைவீரர்களை நீதிமுறை விசாரணையின் பின்னரோ அல்லது அத்தகைய விசாரணை இல்லாமலோ நிர்வாக ரீதியான நடைமுறைகள் மூலம் அவர்கள் பற்றிய உண்மையைக் கண்டறிந்து படைபணியில் இருந்து அகற்றிவிடுதல் பற்றிக் கூறப்

பட்டுள்ளதை (செயன்முறையின் பந்தி-8) அவர் எதிர்க்கிறார். ஆனால் இந்தச் செயன்முறையின் வலிதுடமையை யாழ்ப்பாணம் மேல் நீதிமன்றம் அண்மையில் வழங்கிய தீர்ப்பு உறுதிப்படுத்தியுள்ளது. முல்லைத்தீவு மாவட்டம் விஸ்வமடுப்பகுதியில் 2010ஜூன் மாதம் இரு பெண்களை வன்புணர்வு செய்து பாலியல் துன்புறுத்தலுக்கு ஆளாக்கிய நான்கு இராணுவத்தினருக்கு குற்றத்தண்டனையை யாழ்ப்பாணம் உயர் நீதிமன்றம் வழங்கியது. இத்தீர்ப்பு உறுதிப்படுத்திய இந்த நடைமுறையை மகிந்த ராஜபக்ஷவும் அவரது சகோதரரும் யுத்தம் முடிந்த கட்டத்தில் செயற்படுத்தத் தவறினர். அன்று வடக்கில் யுத்தம் புரிந்த படையணியின் வீரர்களையும் கட்டளை அதிகாரிகளையும் அதே பகுதியில் யுத்தத்தின் பின்னர் சேவை செய்ய அனுமதித்தார்கள். இவர்களால் நிகழ்த்தப்பட்டிருக்கக்கூடிய மனித உரிமை மீறல்கள் (குறைந்தபட்சம் துர்நடத்தை) பற்றிப் பரிசீலித்து அன்றே அவ்விடத்தை விட்டு அப்புறப்படுத்தியிருக்கலாம். இதற்குப் பதில் படைவீரர்கள் 'யுத்த வெற்றி வீரர்கள்' என்று அழைக்கப்பட்டனர். மகிந்த ராஜபக்ஷவும் அவரது சகோதரர் கோதாபய ராஜபக்ஷவும் பதவியில் இருந்தால் மேல் நீதிமன்றத்தின் இத்தீர்ப்பு சாத்தியமாக இருந்திருக்குமா என்பது சந்தேகமே.

மூன்றாவதாக, 'நல்லிணக்கம் பொறுப்புக்கூறல் மனித உரிமைகள்' செயல்முறைக்கு அரசாங்கம் வெளிநாட்டு நிதி உதவியைப் பெற்றுக்கொள்ளச் சம்மதித்ததை ராஜபக்ஷ எதிர்க்கிறார். ஐ.நா.மனித உரிமைகள், ஆணையாளரின் தீர்மானத்தில் (செயன்முறை பந்தி4) இடம் பெறும் இச்சிபார்சினை மேற்கு நாட்டினரின் சதி என்ற கோட்பாடு (Conspiracy theory) ராஜபக்ஷவிற்குத் துணையாக உள்ளது.

மனித உரிமைகள், மனித உரிமை விசாரணைகள் என்பதெல்லாம் மேற்கு நாட்டினரின் சதி என்பதே இக்கோட்பாட்டின் சாரம். இந்த விடயம் பற்றி பாராளுமன்றத்தில் மேலும் கீழுமாக குதிக்கும் 'சர்க்கல்' கோமாளி போன்று செயற்படுபவர் விமல் வீரவன்ச ஆவார். மகிந்த ராஜபக்ஷவின் எதிர்ப்பு அறிக்கையில் ஓர் இடத்தில் மும்மார் கடாபியிடம் இருந்து தமது ஆட்சிக் காலத்தில் 500 மில்லியன் அமெரிக்க டொலர்களை (யாதோ காரணத்திற்காக) 2009 ஆம் ஆண்டு தாம் பெற்றுக்கொண்டதை ஒப்புக்கொள்கிறார். நிச்சயமாக அப்பணம் 'நல்லிணக்கம்', மனித உரிமைகள் என்பனவற்றை வளர்ப்பதற்காகப் பெற்றுக்கொண்டிருக்க முடியாது. பிறநாடுகளில் இருந்து நிதி உதவியைப் பெறுவதை வேறு இரு காரணங்களுக்காக ராஜபக்ஷ எதிர்க்கிறார். குறிப்பாக மனித உரிமை மீறல்களில் சம்பந்தப்பட்டவர்களின் மீது வழக்குத் தொடுப்பதையும் அவர்களைச் சேவையில் இருந்து நீக்குவதையும் அவர் எதிர்க்கிறார் என்பது பின்வரும் கூற்றின் மூலம் வெளிப்படுகிறது.

'எமது யுத்தவெற்றி வீரர்களின் நலன்களைப் பாதுகாத்தல் இலங்கை அரசாங்கத்தின் பிரதான கடமையாக இருத்தல் வேண்டும். செயன்முறை பந்தி 6,8 என்பன

இந்நோக்கத்திற்கு நேர்மாறானவை. இந்தத் தீர்மானம் எமது புனிதக்கடமைக்கு ஊறுவிளைவிப்பது'.

போர்க்குற்றவாளிகளைப் பாதுகாத்தல்?

மகிந்த ராஜபக்ஷ 'எமது யுத்த வீரர்கள்' என்று கூறும் போது ஆயுதப் படைகளின் பெரும்பான்மையினரான ஒழுக்கமுடைய படையினரையும், கமாண்டர்களையும் குறிப்பிடவில்லை. 'இனவாதம்' குற்றச் செயல்களில் ஈடுபடுதல் போன்ற பிறழ்வு உந்தல்களால் தூண்டப்பட்ட சிறுதொகையினரான குற்றவாளிகளையே அவர் 'எமது

விஸ்வமடு பகுதியில் 2010 ஜூனில் இரு பெண்களை பாலியல் வல்லுறவுக்கு உள்ளாக்கிய 4 இராணுவத்தினருக்கு யாழ். மேல் நீதிமன்றம் தண்டனை வழங்கியிருக்கிறது. மகிந்த ராஜபக்ஷவும் அவரது சகோதரர் கோதாபய ராஜபக்ஷவும் பதவியில் இருந்திருந்தால் இந்த நீதிமன்ற தீர்ப்பு சாத்தியமாக இருக்குமா என்பது சந்தேகமே?

யுத்த வீரர்கள்' என்று குறிப்பிடுகிறார் என்பது வெளிப்படையாக குற்றங்களைப்புரிந்தோர் மீதுதான் வழக்குத் தொடுக்கப்படப்போகிறதே அன்றி மனித உரிமை பேரவையின் தீர்மானப்படி ஆயுதப்படைகளின் பெரும்பான்மையினருக்கு எதிராக எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படப்போவதில்லை. முன்னாள் ஜனாதிபதி என்ற வகையில் மகிந்த ராஜபக்ஷவிற்கு இது புரியும். அவர் 'யுத்த வெற்றி வீரர்கள்' என்ற கோஷத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு குற்றவாளிகளைக் காப்பாற்ற முனைகிறார்.

'கஸ்ரோ' தர்மசேன (இவர் இப்போது 'அநகாரிக' எனப்படுகிறார்) 2005-2009 ஆண்டு காலத்தில் படைவீரர்களின் முகாம்களுக்குச்சென்று தாம் 'உற்சாகப் படுத்தும்' உணர்ச்சிப் பேச்சுக்கள் எத்தனையோ நடத்தியதாகக் கூறுகிறார் (திவயின 5, ஒக்டோபர் 2015) இவ்வாறான பேரினவாத, இனவாத எழுத்துக்கள் 'திவயின' விலும் 'த ஐலன்ட்' பத்திரிகையிலும் இன்றும் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. 1995-2005 காலப்பகுதியில் படைவீரர்களுக்கு மனித உரிமைகள், மனிதாபிமானச் சட்டம் என்பனவற்றில் பயிற்சி வகுப்புக்கள் நடத்தப்பட்டன. இது பாராட்டத்தக்க விடயம். நான் இந்த விடயம் பற்றிப் பேசுவதற்கு அடிக்கடி அழைக்கப்பட்டேன். இவையெல்லாம் 2005 இன் பின்னர் கைவிடப்பட்டன. ஆயுதப்படை வீரர்களுக்கும் கட்டளைத் தளபதிகளுக்கும் உணர்ச்சிமிக்க தேசியவாத உணர்வும், இனவாதமும் கூட ஊட்டப்பட்டன என்பது தெரிகிறது. தர்மசேன

அவர்களில் ஒருவர்.

ஒரு சிவில் யுத்தம் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது ஆயுதப் படைகளோ, கிளர்ச்சியாளர்களோ மனித உரிமை மீறல்களையோ போர்க்குற்றங்களையோ செய்தால் அது தற்செயலாக நடக்கும் விபத்து போன்றதன்று. எதிர்பாராமல் நடக்கும் விடயங்கள் வேறு. ஆனால் இவ்வாறான மீறல்களுக்கு சாட்டுகள் சொல்லப்படலாம். உதாரணமாக அனுராதபுரம் அறந்தலாவ, தலதாமானிகை ஆகிய இடங்களில் விடுதலைப்புலிகள் நடத்திய தாக்குதல்கள் படுகொலைகள் தற்செயலானவை அல்ல; அவை திட்டமிட்டுச் செய்யப்பட்டவை. 'விடுதலைப்போர்', 'விடுதலை இறையியல்' 'அரசின் இறைமையின் பாறப்பட்ட உரிமைகள்' என்ற பேச்சுக்கள் இன்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட முடியாதவை; வலிதற்றவை. 2002இற்கு முன்னர் விடுதலைப்புலிகளால் நடத்தப்பட்ட மீறல்கள் விசாரிக்கப்படப் போவதில்லை என்று சிலர் விவாதிக்கலாம். வன்முறையின் முழுவரலாறும் விசாரிக்கப்பட்டு பதிவு செய்யப்படவேண்டும். அது எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கு உதவும். ஆனால் இப்போதைய அவசர உடனடி வேலை அதுவன்று.

1970கள் முதல் இலங்கையில் வன்முறை தொடர்ச்சியாக உயர்ந்து கொண்டு சென்றதைக் காணலாம். ஆயுதப் படைகளின் குற்ற நடவடிக்கைகளிற்கு தண்டனை வழங்காமல் விட்டதனால் வன்முறை கட்டுக்கடங்காமல் அதிகரித்தது. 1982 இலும் 1988 இலும் ஆயுதப்படைகளுக்கு குற்றவிலக்களிப்பு சட்டத்தின் வாயிலாக வழங்கப்பட்டதும் உண்டு. ஆனால் இவை குறுகிய கால எல்லையுடைய குற்றவிலக்களிப்புகளேயாகும். சட்டம், அரசியல் சூழ்நிலை என்பன ஆயுதப்படைகளுக்கு குறுங்கால குற்ற விலக்களிப்பைச் செய்யும் அவசியத்தை உண்டாக்கியது. இன்றும் கூட நடந்து முடிந்த யுத்தத்தில் ஈடுபட்ட ஆயுதப் படைகளுக்கு குற்றவிலக்களிப்பு வழங்க வேண்டுமென்றும் அதற்கான சட்டம் கொண்டு வர வேண்டும் என்றும் கூறப்படுகிறது. ஐ.நா.மனித உரிமைகள் ஆணையாளரின் தீர்மானத்திற்கு அனுசரணை வழங்கியிருப்பதோடு, பேரவையில் குற்றவாளிகளுக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுக்கப்படும், நல்லிணக்கம், அரசியல் சீர்திருத்தம் ஆகியன கொண்டுவரப்படும் என்றும் அரசு

சாங்கம் உறுதியளித்துள்ளது. இச்சூழ்நிலையில் இவ்வாறு சட்டம் இயற்றாதல் மிகவும் தீங்கு பயக்கும் செயலாகும். அரசாங்கத்தின் ஒருபகுதியினரிடையே வழுவல் போக்கு காணப்படுகிறது. அதனால் எதுவும் நடக்கக் கூடும். நடப்பதைப் பொறுத்திருந்து பார்க்க வேண்டிய நிலைக்கு நாம் தள்ளப்பட்டுள்ளோம்.

ஐ.நா.மனித உரிமைகள் பேரவையின் தீர்மானம்

நாம் இக்கட்டுரையில் ஆராய்ந்த விடயமாக விசேட நீதிமன்றமுறை ஐ.நா.மனித உரிமைகள் பேரவையின் தீர்மானத்தில் முக்கியமான செயன்முறைப் பந்தியாக உள்ளது. அது வருமாறு,

'இலங்கையின் நீதிமுறைமையிலும் சட்டத்தின் ஆட்சியிலும் நாட்டின் எல்லாச் சமூகத்தினரையும் நம்பிக்கை கொள்ள வைப்பதற்கு பொறுப்புக்கூறல் செயல்முறை அவசியம் என்பதை அரசாங்கம் ஏற்றுள்ளதை வரவேற்பதோடு, சர்வதேச மனிதாய சட்டத்தின் மீறல்களையும் மனித உரிமை மீறல் துஷ்பிரயோகங்களையும் பற்றிய குற்றச்சாட்டுகளை விசாரணை செய்வதற்கு விசேட சட்டவாளரைக் கொண்ட சுதந்திரமான நீதிமுறைமையினை உருவாக்கும் அரசின் முன்மொழிவைப் பாராட்டி வரவேற்கிறோம். நம்பகத்தகுந்த நீதிச்செயல்முறைக்கும் நேர்மைக்கும் பக்கச்சார்பின்மைக்கும் பெயர் போனவர்களான தனிநபர்களை உள்ளடக்கிய வழக்குத் தொடுக்கும் நிறுவனங்களும், சுதந்திர நீதி நிறுவனங்களும் தேவை என்பதையும் நாம் அழுத்திக் கூறுகிறோம். பொதுநலவாய அமைப்பின் விசேட சட்டவாளர் அலுவலகமும் பிறநீதிபதிகளும் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டோருக்காக வாதாடும் நியாயவாதிகளும், அதிகார வலுவுடைய வழக்குத்தொடுநர்களின் பங்கேற்றலும் முக்கியமானதாகும்'.

இத்தீர்மானம் பொறுப்புக்கூறல் அவசியம் என்றும் அதனை அரசு ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது என்றும் கூறுகிறது. 'இலங்கையின் நீதிமுறையிலும் சட்டத்தின் ஆட்சியிலும் எல்லா சமூகத்தினரையும் நம்பிக்கை கொள்ளவைக்க வேண்டும் என்பதும் உண்மையானதே. சமூக ஆய்வுகள் நடத்தப்பட்ட போது வெளிவந்த உண்மைகளிலொன்று,

(97ஆம் பக்கம் பார்க்க...)

மகிந்த ராஜபக்ஷ 'எமது யுத்த வீரர்கள்' என்று கூறும்போது ஆயுதப்படைகளின் பெரும்பான்மையினரான ஒழுக்கமுடைய படையினரையும் கமாண்டர்களுடைய குறிப்பிடவில்லை. இனவாதம்-குற்றச்செயல்களில் ஈடுபடல் போன்ற பிறழ்வு உந்தல்களால் தூண்டப்பட்ட சிறு தொகையினரான குற்றவாளிகளையே அவர் எமது யுத்த வீரர்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார் என்பது வெளிப்படை

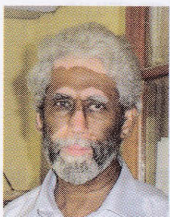
உள்நாட்டு அரசியல்

“ அமெரிக்கப் பிரேரணைகளின் அக்கறை இலங்கைத்தமிழரையோ தேசிய இனப்பிரச்சினையையோ அல்ல. முக்கியமாக அவை போர்க்குற்றங்களையோ மனித உரிமைகளையோ பற்றியவையல்ல ”

சர்வதேச விசாரணை; உலக்கை தேய்ந்து உளிப்பிடியான கதை

ஐனாதிபதித்தேர்தலில் மகிந்த ராஜபக்ஷ தோல்வியடைந்த பிறகு ஐ.நா. மனித உரிமைகள் பேரவையின் தீர்மானம் எவ்வாறு அமையும் என்பதை ஊசிக்க எவரும் தனது மூளையை அதிகம் கசக்க வேண்டிய தேவை இருந்திராது.

பேராசிரியர்
சி.சிவசேகரம்

முற்றிலும் பாராளுமன்றத் தேர்தல் நோக்கில் விருத்தி பெற்ற தமிழீழக் கோரிக்கையும் வட்டுக்கோட்டைப் பிரகடனமும் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு நியாயமான தீர்வைக் கடினமாக்கினவேயொழியத் தமிழ் மக்களின் உரிமைப்போராட்டத்தை எவ்வகையிலும் வலு ஆட்டவில்லை. வட்டுக்கோட்டைப் பிரகடனத்தைப் பற்றி வாய்திறவாத ஜயவர்த்தனவின் அனுமதிபுடனேயே ஐக்கிய தேசியக் கட்சி பிரமுகர் கே.டபிள்யூ. தேவநாயகம் 1974 இல் உருவான தமிழர் ஐக்கிய முன்னணியில் இணைந்தார் என்பது கவனிக்க உகந்தது. தமிழ்த் தேசியத் தலைமை தமிழீழ விடுதலையை வெல்லுவதைப் பற்றிப் பேசியதே ஒழிய, எவ்வாறு என்ற கேள்விக்கு என்றுமே விடையளித்ததில்லை. தமிழ்த் தேசியத் தலைமைகளுடன் முரண்பட்ட விடுதலை இயக்கங்கள் அதை ஆயுதப் போராட்டம் மூலம் வெல்லலாம் என்று கருதினார்கள்.

ஆனால் அவர்களுடைய அவசரமும் பரஸ்பர பகைமைகளும் போட்டியும் அவர்கள் அறியாமலேயே அவர்களை அந்நிய ஆதிக்கவாதிகளின் கைகளில் தள்ளின. அக்காலத்திலேயே ஏகாதிபத்தியம் தேசிய இன முரண்பாடுகளின் பெறுமதியை உணர்ந்து அவற்றைத் தமக்குப் பகையான ஆட்சிகளைக் கவிழ்க்கப் பயன்படுத்துவதற்கவனங் காட்டியது.

இலங்கையில் இந்திய மேலாதிக்க நோக்கங்களை வெளிப்படையாக்கும் வாய்ப்பை ஜே.ஆர். ஜயவர்த்தனவின் அமெரிக்கச் சார்பான அயற் கொள்கை இந்தியாவுக்கு வழங்கியது. இந்தியாவின் பல்வேறு அதிகாரக் கரங்கள் எவ்வாறு தமிழ்ப் போராளிகளைத் தம்மிடையே மோதவிட்டு முழு விடுதலைப் போராட்டத்தையும் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குக் கொண்டு வந்தன என்பதைப் பேசத் தமிழ்த் தேசியவாதிகள் விரும்பமாட்டார்கள். அதே வேளை, அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தைப் பகையாமல் விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுக்கும் போக்கும் வலுவாயிருந்தது. விடுதலைப்புலிகள் இஸ்ரேலில் போர்ப் பயிற்சி பெற்றனர் என்றால் அதற்கு அமெரிக்க ஆதரவு இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது ஊசிக்கக் கடினமல்ல. எவ்வாறாயினும் சோவியத் ஒன்றியத்தின் உடைவுக்கு முந்திய ஒரு பிரச்சினையில் தமிழ்த் தரப்பின் மீது இந்தியாவின் முழுமையான ஆதிக்கத்தை அமெரிக்கா விரும்ப நியாயமிருக்கவில்லை. எனவே இந்திய அமெரிக்க மேலாதிக்கப் போட்டி தமிழ்ப் போராளி இயக்கங்களின் அந்நியச் சார்பின் தன்மையைக் கணிசமாகத் தீர்மானித்தது என்று கூற இடமுண்டு.

எவ்வாறாயினும் 1961 ஆம் ஆண்டின் சத்தியாக்கிரகம் தோல்விகண்ட பின்பு தமிழரசுக் கட்சியிடம் எந்த

வேலைத் திட்டமும் இருக்கவில்லை. இலங்கையின் அரசியல் நிகழ்வுகளாலும் உயர்வர்க்க, உயர்சாதி கொழும்பு, யாழ்ப்பாண மேட்டுக் குடிகளும் வணிகர்களும் தேவைகளாலும் தள்ளுண்டு தள்ளாடிய அரசியல் என்றுமே தமிழ் மக்களை ஒரு போராட்டச் சக்தியாக நம்பவில்லை. அவர்கள் அவ்வாறு அமைவதை விரும்பவில்லை.

இந்த அவலத்தினிடையே சாதியத் திற்கெதிரான போராட்டத்தின் வெற்றியின் பயனாகவும் ஜே.வி.பி. கிளர்ச்சி உணர்த்திய சில சாத்தியப் பாடுகளைக் கருதியும் இளைஞர்களின் ஆயுதக் கிளர்ச்சிகள் முளைவிட்டன. இளைஞர் இயக்கங்களுள் உருவான முற்போக்கான சிந்தனைகளும் ஏகாதிபத்திய, மேலாதிக்க எதிர்ப்பும் வளரும் முன்பே இயக்கப்படுகொலைகள், குறுந்தேசியத்தினதும் பழைமை வாதத்தினதும் வெற்றியை உறுதிப்படுத்தின. எனவே தமிழ்த் தேசியத்தின் அரசியல் சிந்தனை வறுமை, அந்நிய ஆதிக்கச் சக்திகளின் துணையை நாடியதில் வியப்பில்லை. அதை விடவும் முதலிற் தமக்குப் போட்டியாக எழக்கூடிய வடபுல இடதுசாரிகளை ஓரங்கட்டும் நோக்கில் சிங்களவர்கள் அனைவரையும் சிங்களவரிடையே ஆதரவுடைய எவரையும் பகைவர்களாகவும் எதிரிகளாகவும் காட்டும் முயற்சி 1957 முதல் வலுப்பெற்றது. எனவே தமிழ் மக்களின் நியாயமான கோரிக்கைகளைச் சிங்கள மக்களுக்கு விளக்குவது தேவையற்றதாகவும் பயனற்றதாகவும் தமிழ் மக்களின் ஒற்றுமைக்குப் பாதகமானதாகவும் காட்டப்பட்டது. சிங்களவர்களிடையே வலுப்பெற்று வந்த பேரின வாதத்தின் ஆதிக்கம் தமிழ்த் தேசிய அரசியலுக்கு, வாய்ப்பானதென்பதால் அது தமிழ்த் தலைமைகளுக்கு ஒரு பிரச்சினையாகவே தோன்றவில்லை.

மேற்கூறிய அரசியற் சூழலின் விளைவாகத் தமிழ்த் தேசியவாத உளவியலின் முக்கியமான இரண்டு பண்புகளாகச் சிங்கள அரசியல்வாதிகளையோ மக்களையோ நம்ப இயலாது என்ற எண்ணமும் அந்நிய அழுத்தங்களைப் பயன்படுத்தி உரிமைகளை வெல்லலாம் என்ற எதிர்பார்ப்பும் அமைந்தன. பின்னைய கருத்தை வலுவிட்டோமாறு 1977 ஆம் ஆண்டின் பேரினவாத வன்முறைக்கும் 1978 முதல் இளைஞர் குழுக்களுக்கு இந்திய ஊக்குவிப்புக்கும் 1983 முதல் இந்திய அரசுணைப்பிற்கும் மேலாக, மேற்கு நோக்கிய புலம்பெயர்வின் விளைவாகவும் மேற்குலகில் 1983 ஆம் ஆண்டின் வன்முறையின் விளைவான அனுதாபத்தின் பயனாகவும் ஐரோப்பிய நாடுகள் மீதும் கனேடிய அரசாங்கத்தின் மீதும் பின்பு அமெரிக்காவின் மீதும் நம்பிக்கை உருவானது. 1990 களிலிருந்து மேற்குலகின் மீது குறிப்பாக அமெரிக்க, பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்கள் மீது புலம்பெயர் தமிழரிடையே நம்பிக்கை வளர்ந்தது. அதையொட்டிப் புலம்பெயர் தமிழ்த் தேசியவாத பிரமுகர்களின் கூட்டம் ஒன்று உருவானது. மேற்குலக நாடுகளில் குறிப்பாகத் தமிழர் செறிவாக வாழ்ந்த ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் கனடாவிலும் ஓரளவுக்கு அவஸ்திரேலியாவிலும் தமிழ்த் தேசிய செயற்பாட்டாளர்களின் பல்வேறு அத்துமீறல்களை ஆட்சியாளர்கள் கண்டுங்காணாமல் விட்டனர். இதைத் தமக்குச்சாதகமாகக் கருதிவிடுதலைப்புலிகளின் முகவர்களாகத் தம்மை அறிவித்தோர் புலம்பெயர் தமிழ்ச் சமூகங்களைத் தமது ஆதிக்கத்திற்குட்படுத்தினர். இது மேற்குலகை நம்பியிருக்கும் போக்கிற்கு உரமூட்டியது. விடுதலைப் புலிகள் ஆயுதப் போராட்டத்தைக் கைவிட வேண்டும் என்ற அமெரிக்கச் சைகைகளை புலம்பெயர் தமிழ்த் தேசியப் பிரமுகர்கள்

சரியாக விளங்கவில்லை. 9/11 நிகழ்வின் பின்பு அமெரிக்கா எந்தெந்தப் பயங்கரவாதிகளை ஆதரிப்பது எவற்றைத் தட்டியடக்குவது என்ற தனது கணிப்பை மாற்றிய பின்னணியிலேயே இலங்கையில் அமைதிக்கான அழுத்தங்களை அரசாங்கத்தின் மீதும் விடுதலைப்புலிகள் மீதும் அமெரிக்கா செலுத்தியது.

ரணில் விக்கிரமசிங்க பிரதமரான நிலையில் இலங்கையில் தனது அரசியல் ஆதிக்கத்தை நிலை நிறுத்தும் அமெரிக்க நோக்கத்திற்கு இடையூறாக அரசாங்கமும் விடுதலைப்புலிகளும் தத்தமது நிலைப்பாடுகளில் நேர்மையின்றியும் பிடிவாதமாகவும் இருந்தனர். இந்தியக் குழிபறிப்பும் தென்னிலங்கையில் அமைதிப் பேச்சுகளுக்கெதிராக உருவான வலுவான கருத்துக்களும் பேச்சுக்களின் முன்னேற்றத்தை மறித்தன. இச்சூழலில் அமெரிக்கா விடுதலைப்புலிகளிடம் எதிர்பார்த்த விட்டுக் கொடுப்புத் தவறியதால் அமெரிக்கா விடுதலைப்புலிகளை ஒரு அமைப்பாக வலுவழிப்பது அல்லது இல்லாதொழிப்பது என்ற முடிவுக்கு வந்தது. இந்திய ஆட்சியாளர்கள் என்றுமே விடுதலைப்புலிகள் இலங்கையில் அதிகாரத்தைப் பகிர்வதை விரும்பவில்லை. இந்த இக்கட்டின் நடுவிலேயே தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக் கூட்டணிக்குள் விடுதலைப்புலிகளுடன் இணங்கிப் பாராளுமன்ற ஆசனங்களைக் காப்பதா இந்தியாவின் தயவிற தங்கியிருப்பதா என்ற முரண்பாடு வலுத்தது. இந்தியச் சார்பாக இருந்த கூட்டணித் தலைவரைப் பதவி நீக்கும் முயற்சி, கூட்டணியின் பெயரை அதன் பெரும்பான்மை பாவிக்க இயலாமற் செய்ததாற் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு, விடுதலைப்புலிகளின் ஆசிகளுடன் அவர்களுடைய பாராளுமன்ற முகவர்களாக செயற்படுவர் என்ற நிபந்தனையின் கீழ் உருவானது.

66 சர்வதேச விசாரணையையும் சர்வதேச குறுக்கீட்டையும் தமிழரின் இறுதி நம்பிக்கையாகத் காட்சிப்படுத்தியோருக்குத் தமிழ் மக்களுக்கு நம்பிக்கையுட்படும் விதமாக எதுவும் கைவசம் இருக்கவில்லை 99

“தாருஸ்மன் அறிக்கையை நிராகரித்து போர் காரணமான சாவுகளை அடக்கி வாசிக்கும் பரணகம ஆணைக்குழு அறிக்கை சிங்களப் பேரினவாதிகள் சீரணிக்கத்தக்கதாய் உள்ளது. ராஜபக்ஷவே நியமித்த ஆணைக்குழு என்பதால் அதை மறுப்பது ராஜபக்ஷவுக்கும் ஆதரவாளர்களுக்கும் கடினமாக உள்ளது”

எனவே போர் முடிந்து சில காலஞ் செல்லும்வரை கூட்டமைப்பை இந்தியா அவமானமாக உதாசீனஞ் செய்தது. எனவே மேற்குலகின் மீதான நம்பிக்கை வலுத்தது.

தமிழ்த் தேசிய அரசியலில் அமெரிக்காவும் இந்தியாவும் நீண்ட காலமாகக் குறுக்கிட்டுள்ளன. இரண்டுக்கும் இலங்கை மீது ஆதிக்கத்திற்கான போட்டியுள்ளது. அதேவேளை, சீனாவுடனான உள்ளார்ந்த பகையுணர்வு இரண்டு மேலாதிக்கங்களையும் இணக்குகிறது. இப்பின்னணியிலேயே போர்க் குற்றங்களும் மனித உரிமை மீறல்களும் பற்றிய விசாரணையை அமெரிக்கா முன்னெடுத்தது. போரைத் தீவிரமாக முன்னெடுத்த 2006 க்குப் பிற்பட்ட பகுதியில் குறிப்பாக 2008ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்காவின் புலனாய்வுத் தகவல்களும் அமைதியை வலியுறுத்தும் பேச்சுக்களிடையே மேற்குலகின் ஆயுத விற்பனையும் இல்லாமல் இலங்கை இராணுவம் துரிதமாகப் போரை வென்றிருக்க இயலாது. இந்தியாவின் இராணுவ உதவியிலும் இரகசியமில்லை. சீனாவும் ரஷ்யாவும் பாகிஸ்தானும் நேரடியாகப் போருக்குள் சம்பந்தப்படவில்லை. ஆயினும் அவசியமான ஆயுதங்களை விற்பனை.

இத்தகைய உலக அரசியல் பின்புலத்தில் அமெரிக்கா போர் முடிந்து ஒரு மாதமாகும் முன்பே இலங்கையின் போர்க் குற்றங்கள் பற்றி விசாரிப்பதற்கான ஒரு ஐ.நா. மனித உரிமைகள் பேரவை தீர்மானத்தைப் பிரேரிக்க முயன்று தோற்றது. அத்தோல்வியை ஈடுசெய்யும் நோக்கிலேயே அடுத்தடுத்து மூன்று கடுமையான தீர்மானங்களை நிறைவேற்ற முயன்றது. தீர்மானங்களின் கடுமையைத் தணிப்பதில் இந்தியாவின்

பங்கு பெரிது.

எனவே புலம்பெயர் தமிழ்ப் பிரமுகர்கள் எவ்வாறு பாசாங்கு செய்தாலும் இங்குள்ள தமிழ்த் தேசியத் தலைமைகள் எவ்வாறு உரிமை கொண்டாடினாலும் அமெரிக்கப் பிரேரணைகளின் அக்கறை, இலங்கைத் தமிழரையோ தேசிய இனப் பிரச்சினையையோ பற்றியதல்ல. அனைத்தினும் முக்கியமாக அது போர்க்குற்றங்களையோ மனித உரிமை மீறல்களையோ பற்றியதல்ல. அமெரிக்காவின் மனித உரிமை, ஜனநாயக அக்கறைகள் அனைத்தையும் போலவே அது உள்ளது. தனக்கு உவப்பான முறையில் இலங்கை அரசாங்கம் நடக்க வேண்டும் அல்லது தனக்கு உவப்பான அரசாங்கம் ஒன்றை ஆட்சியில் அமர்த்த வேண்டும் என்பதே அமெரிக்கக் குறிக்கோள். அதை இயலுமாக்க வசதியாக ராஜபக்ஷ ஜனாதிபதித் தேர்தலை உரியதற்கு இரு வருடம் முன்பதாக நடத்தினார். ராஜபக்ஷவின் தோல்வியை உறுதிப்படுத்த இந்தியாவும் மேற்குலகமும் பலவாறாக உழைத்தன. ராஜபக்ஷவுக்கு சீன ஆதரவு இருந்ததாகச் சொல்வதிலும் உண்மைக்கு இடமுண்டு. எவ்வாறாயினும் அமெரிக்கா விரும்பியவாறான ஒரு ஆட்சி மாற்றம் நிகழ்ந்த பின்பு

அந்த ஆட்சிக்குச் சங்கடமின்றி மனித உரிமை விசாரணைப் பிரச்சினையை மடை மாற்றுவதில் அமெரிக்காவுக்கு ஒரு இடைஞ்சலும் இருக்கவில்லை. ஐ.நா. விசாரணை அறிக்கையில் பழைய குற்றச்சாட்டுக்கள் அப்படியேயிருக்க வேறு விசாரணைக்கு வழிபிறந்தது. அது சர்வதேச விசாரணைக்குச் சர்வதேச விசாரணையாகவும் உள்ளூர் விசாரணைக்கு உள்ளூர் விசாரணையாகவும் உள்ளது. குற்றவாளிகள் எவருமே தண்டிக்கப்படார் என்றவாறான உத்தரவாதத்தைப் பிரதமரும் முக்கிய அமைச்சர்கள் சிலரும் வழங்கியுள்ளனர். எனவே விசாரணை எதைச் சாதிக்கும் என்பதற்கு முன்கூட்டியே வரையறைகள் உள்ளன. அதே சமயம் இலங்கை அரசாங்கத்தின் மீது தமது பிடி நெகிழாமல் அமெரிக்காவும் மனித உரிமைகள் பேரவையும் கவனித்துள்ளன. ஏனெனில் உள் விசாரணை போதும் என்பதை ஏற்றால் நாளை வேறு காரணங்களால் ஆட்சி மாறி ராஜபக்ஷ அல்லது மேற்குலகு வெறுக்கும் எவரும் பதவிக்கு வந்தால் மீண்டும் போர்க் குற்றங்களும் மனித உரிமை மீறல்களும் என்ற இரட்டைச் சவுக்கை உயர்த்த இடம் வேண்டாமா!

ராஜபக்ஷ ஆட்சியிலிருந்தபோதும் அந்த ஆட்சி போன பின்பும் அமெரிக்காவின் நோக்கங்கள் மாறவில்லை. ராஜபக்ஷ தோற்ற பின்பு மனித உரிமைகள் பேரவைத் தீர்மானம் எவ்வாறு அமையும் என்பதை ஊகிக்க எவரும் தனது மூளையை அதிகம் கசக்கத் தேவை இருந்திராது. அதனாலேயே தமிழ்த் தேசியவாதிகள் தமது இக் கட்டிலிருந்து தப்புவதற்கு வழிகளைத் தேடினர். கூட்டமைப்புக்கு அமெரிக்கா கொண்டு வரும் எந்தத் தீர்வையும் ஏற்கும்

தேவையிருந்தது. அவ்வாறில்லாமல் கூட்டமைப்பால் ஏக காலத்தில் பிரதான எதிர்க்கட்சியாகவும் அரசாங்கத்தின் நம்பகமான கூட்டாளியாகவும் இருக்க இயலாது. அதை விட முக்கியமாக அமெரிக்காவையும் பகைக்க இயலாது. கூட்டமைப்பிற்குள் தமிழரசுக் கட்சியின் ஆதிக்கம் வலுத்துள்ளது என்பதை விடத் தமிழரசுக் கட்சியின் பெயரில் தம்மைத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் தலைவர்களாக நிலை நிறுத்த வேண்டுவோரின் ஆதிக்கம் வலுத்துள்ளது எனலாம். இதன் விளைவாகவே வேட்பாளர் நியமனங்களும் பதவிகளும் பற்றிய அதிருப்திகளும் அரசியலின் பெயரில் தனிப்பட்ட மோதல்களும் தொடருகின்றன. இப்பின்னணியிலேயே வடமாகாண சபையில் தனது அதிகாரத்தை வலுப்படுத்தச் செயற்படும் வடமாகாண முதல்வர் சென்ற ஆண்டு ஒரு உறுப்பினர் கொண்டு வந்த இன ஒழிப்புப் பிரேரணையைத் தானே முன்னின்று நிராகரித்ததை மறந்து இவ்வருட முற்பகுதியில் மிகக் குறைபாடாகவும் அவசர அவசரமாகவும் வரையப்பட்ட ஒரு இன ஒழிப்புக் கண்டனத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினார். ராஜபக்ஷ ஆட்சியின் போது நிறைவேற்ற விரும்பாத ஒரு பிரேரணையை ராஜபக்ஷ போய்த் தமிழர் ஓரளவுக்குத் (தவறாயேனும்) நம்ப ஆயத்தமான சிறிசேன ஆட்சியின்போது கொண்டு வந்ததற்குத் தனிப்பட்ட காரணங்கள் கூறப்பட்டன. எனினும் ஒரு முக்கியமான அரசியற் காரணமும் இருந்தது. சர்வதேச விசாரணை கைநழுவும் அல்லது திசை திரும்பும் என்ற ஐயம் சர்வதேச விசாரணை பற்றிய ஐ.நா. தீர்மானங்களின் போக்கில் எல்லாத் தமிழ்த் தேசியவாதிகளிடமும் ஏற்பட்டதாயினும் ராஜபக்ஷவின் தோல்வி

யையடுத்து அமெரிக்க அணுகுமுறையிற் தெரிந்த மாற்றங்கள் சர்வதேச விசாரணை நடக்காது என்பதற்குக் கட்டியங் கூறின.

இந்நிலையில் சர்வதேச விசாரணையையும் சர்வதேச குறுக்கீட்டையுமே தமிழரின் இறுதி நம்பிக்கையாகக் காட்சிப்படுத்தியோருக்குத் தமிழ் மக்களுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டும் விதமாக எதுவும் கைவசமிருக்கவில்லை. எனவே சூதாடிகள் பந்தயத் தொகையை உயர்த்துவது போல அதுவரை சர்வதேச விசாரணையைக் கோரித் தீர்மானம் நிறைவேற்றி வந்த வடமாகாண சபை இன ஒழிப்புக் கண்டனத்தை முன்வைத்து அது பற்றிய சர்வதேச விசாரணையையுங் கோரித் தீர்மானம் நிறைவேற்றியது. அத்தீர்மானம் குறிப்பிடத்தக்க சலசலப்பை ஏற்படுத்தவில்லை. எனினும் அதன் மூலம் சர்வதேசத்தின் கவனம் மீண்டும் இலங்கைத் தமிழர் பால் குவிந்துள்ளது என வடமாகாண முதல்வர் மார்தட்டினார். கெட்டிக்காரன் புளூகு எட்டே நாளில் வெளிக்கும் என்பதுபோல இன ஒழிப்புத் தீர்மானம் சர்வதேச விசாரணை என்பவற்றை முதன்மைப்படுத்தித் தேர்தலில் போட்டியிட்ட தமிழ்த் தேசிய மக்கள் முன்னணி எனும் தமிழ் காங்

கிரஸின் அவதாரம் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் படுதோல்வி கண்டது. அதை ஆதரித்த புலம்பெயர் சமூகத்தின் விடுதலைப் புலிகளின் அனுதாபிகளும் த.தே.கூ. மாற்றுக் கருத்தாளர்கள் சிலரும் ஏமாந்தனர். அதன் தொடர்ச்சியாக அடுத்த அதிரடி நடவடிக்கை அமைந்தது.

ஐ.நா. மனித உரிமைகள் பேரவையிடம் சர்வதேச விசாரணையைக் கோரி ஐந்து இலட்சம் கையொப்பங்களைக் கொண்ட விண்ணப்பத்தைச் சமர்ப்பிக்கக் கையெழுத்து வேட்டை முன்னெடுக்கப்பட்டது. தமிழரசுக் கட்சி தந்திரமாக அதிலிருந்து ஒதுங்கி நின்றது. மனித உரிமைக் கழகத்தில் இலங்கை பற்றிப் பேசும் நாள் வரை ஒன்றரை இலட்சம் ஒப்பங்களையே திரட்ட முடிந்தமை, தமிழ் மக்களின் அக்கறையின்மையைக் குறித்தது என்று சொல்வதை விட, முறையாகத் திட்டமிட்டுச் செய்ய உகந்த ஒரு காரியத்தை ஒரு தேர்தல் தோல்வியை மழுப்பித் தமிழ் மக்களுக்குச் சர்வதேச சமூகத்தின் மீது நம்பிக்கையைப் புதுப்பிக்கும் முறையில் மேற்கொண்டமையின் விளைவென்பது பொருந்தும்.

பெரும்பாலான தமிழ் மக்களிடம் சர்வதேச விசாரணை பற்றிய ஒரு எதிர்பார்ப்பு இருந்தது. அதன் மூலம் எதுவும் பயனுற நடக்குமென எல்லாரும் எதிர்பாராவிடினும் அமெரிக்கா தங்களை ஏய்த்துள்ளதாகவே பலருங் கருதினர். இந்நிலையில் அமெரிக்காவின் வஞ்சகத்தைக் கடிந்து ஒரு தீர்மானத்தை வடமாகாண சபை நிறைவேற்றி அதற்கு ஆதரவாகக் கையொப்பங்களைத் திரட்டியிருந்தால் ஐந்து இலட்சத்திற்கும் அதிகமானோரின் ஒப்பங்கள் ஒரு வேளை திரண்டிருக்கும். ஆனால் அமெரிக்கா

“தமிழ்த் தேசியவாதிகளும் புலம்பெயர் தமிழ்ச் சமூகமும் சேர்ந்து தங்கள் மீது திணித்த ஒரு விசாரணை என்ற எண்ணம் சிங்களவர்களில் பலரிடம் உள்ளது. அதை வலுப்படுத்தும் முயற்சியில் சிங்களப் பேரினவாதிகள் மட்டுமல்ல வாசுதேவ நாணயக்கார போன்ற சீரழிந்த இடதுசாரிகளும் தீவிரமாக இறங்கியுள்ளனர்”

வையோ இந்தியாவையோ பகைக்கத் தமிழ்த் தேசியவாதம் பேசும் போட்டிக் தரப்புகளில் எதுவுமே ஆயத்தமில்லை. எனவே தமிழ் ஊடகங்களில் சர்வதேசத் தன்மையுடைய ஒரு விசாரணை நடக்கும் என்று த.தே. கூட்டமைப்பின் முக்கியமான பகுதியினரும் வரவுள்ள விசாரணை போதாது என்றும் நம்பகமற்றது என்றும் மாற்றுத்தரப்பினரும் ஏட்டிக்குப் போட்டியாகப் பேசி வருகின்றனர். ஆனால் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க என்ன செய்வது என்ற தெளிவு எவரிடமுமில்லை.

அரசாங்கத்திற்குள்ள சிக்கல் அது இது கடிது. வரவுள்ள விசாரணை சர்வதேசப் பங்குபற்றலுடைய கலப்பு நீதிமன்ற விசாரணையுந்தான், வெறுமனே உள் விசாரணை மட்டுந்தான் என்று இரண்டு படங்களைக் காட்ட வேண்டியுள்ளது. அதற்கு வசதியாக காணாமற் போனோர் பற்றி விசாரிக்க ராஜபக்ஷ நியமித்த மக்ஸ்வெல் பரணகம ஆணைக்குழு அறிக்கையின் இரண்டாம் பகுதி கூறியுள்ள அந்நிய நீதிபதிகளின் அனுசரணை பற்றிய பகுதிகள் உள்ளன. தருஸ்மன் அறிக்கையை நிராகரித்துப் போர் காரணமான சாவுகளை அடக்கி வாசிக்கும் பரணகம அறிக்கை சிங்களப் பேரினவாதிகள் சீரணிக்கத் தக்கதாயுள்ளதுடன் ராஜபக்ஷவே நியமித்த ஆணைக்குழுவின் அறிக்கை என்பதால் அதை மறுப்பதை ராஜபக்ஷவுக்கும் அவருடைய ஆதரவாளர்க

ளுக்கும் கடினமாக்கியும் உள்ளது. வரவுள்ள விசாரணை எதையெல்லாஞ் சாதிக்கும் என்று எதிர்வு கூறும் ஆருடங்களிலும் வாதப் பிரதிவாதங்களிலும் அதிகம் ஈடுபடாமலே என்னால் உறுதியாகக் கூறக் கூடியது; இந்த விசாரணை எவரையும் தண்டிக்கப் போவதில்லை. அதினும் முக்கியமாகப் பாதிக்கப்பட்டோருக்கு நிவாரணமளிக்கப் போவதில்லை. இந்த விசாரணை மூலம் தேசிய இனப்பிரச்சினை மோசமாகவே வழியுண்டு.

தமிழ்த் தேசியவாதிகளும் புலம்பெயர் தமிழ்ச்சமூகமும் சேர்ந்து தம் மீது திணித்த ஒரு விசாரணை என்ற எண்ணம் சிங்களவர்களின் பலரிடம் உள்ளது. அதைப் பரவலாக்கி வலுப்படுத்தும் முயற்சியில் சிங்களப் பேரினவாதிகள் மட்டுமின்றி வாசுதேவ நாணயக்கார போன்ற சீரழிந்த இடதுசாரிகளும் தீவிரமாயுள்ளனர். எனவே தமிழ் மக்கள் தங்களுக்கு எவ்வகையிலும் நன்மையற்ற ஒரு விசாரணையை நம்பி ஏமாறுவதை விட பயனுறச் செய்ய உகந்தவை பலவுண்டு.

இப்போதும் வரவுள்ள விசாரணை பற்றிய ஆக்கமான விமர்சனங்களையும் பரிந்துரைகளையும் முன்வைக்கவும் அனைத்துப் போர்க் குற்றங்களையும் பாரபட்சமின்றி விசாரிப்பதற்கு உதவவும் தமிழ்த் தேசியவாதிகள் துணிய இடமுண்டு. ஆக்கமான பங்கு பற்றல் என்பது சிங்கள, முஸ்லிம் மக்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளையும் ஏற்பதால் மட்டுமே இயலும். அது நடக்குமா? அனைத்தினும் முக்கியமாக எல்லாரையும் ஏய்த்து இந்த நாட்டை அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்திற்கும் இந்திய மேலாதிக்கத்திற்கும் கீழ்ப்படுத்தும் போக்கில் மக்கள் முகங்கொடுக்கவுள்ள எதிர்கால அடக்குமுறைக்கு எதிராக முழுச் சமூகத்தையும் எச்சரித்து ஒன்றுபடுத்துவது பற்றித் தமிழ் மக்கள் சிந்திக்க வேண்டும்.

வரவுள்ள விசாரணை ஏற்படையதா இல்லையா என்ற விவாதம் முறையே தமிழ்ச் சமூகத்தையும் சிங்களச் சமூகத்தையும் பிரிப்பதன் மூலம் மக்கள் எதிர்நோக்கும் அடிப்படையான வாழ்வாதாரப் பிரச்சினைகளிலிருந்து கவனம் திரும்புவதால் ஏகாதிபத்தியத்திற்கும் அதன் எடுபிடிகளான பேரினவாத ஆட்சியாளர்களுக்கும் குறுந் தேசியத்தின் மூலம் அரசியலிற் தம்மைத் தக்க வைப்போருக்கும் நன்மையுண்டு. சாதாரண மக்களின் அக்கறைக்குரிய பிரச்சினைகள் வேறு. அவற்றைக் கலந்துரையாடித் தீர்க்கவும் ஒன்றுபட்டு ஒடுக்கு முறைகளுக்கு எதிராகப் போராடவும் ஒரு தேவை உள்ளது. மீண்டுமொரு முறை மக்களின் கவனம் திசை திரும்பாமற் கவனிக்க நேர்மையான இடதுசாரிகளும் ஜனநாயகவாதிகளும் தவறினால் அவர்கள் தமது பணியை மேலுங் கடினமாக்குவோராவர். ■

(05ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி...)

அரசியல் போராட்டங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட காரணங்களுக்காக சிறையிலடைக்கப்பட்டவர்களுக்கு பொதுமன்னிப்பு வழங்கி விடுதலை செய்வதென்பது ஒன்றும் இலங்கைக்கு புதுமையானதல்ல. 1971 ஏப்ரல் கிளர்ச்சி முறியடிக்கப்பட்ட பிறகு சிறையிலடைக்கப்பட்ட ஜே.வி.பி. தலைவர்களையும் உறுப்பினர்களையும் ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தன தலைமையில் 1977 ஜூலையில் பதவிக்கு வந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் மன்னிப்பளித்து விடுதலை செய்தது.

1987 ஜூலையில் ஜெயவர்த்தனவும் இந்தியப் பிரதமர் ராஜிவ் காந்தியும் இந்திய-இலங்கை சமாதான உடன்படிக்கையில் கைச்சாத்திடப்பட்ட பிறகு தடுப்புக் காவலில் இருந்த தமிழ்க் கைதிகள் பலர் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். இந்த முன்னுதாரணங்களைக் கருத்திலெடுத்து மைத்திரி-

ரணில் அரசாங்கம் தமிழ்த் தடுப்புக்காவல் கைதிகளின் பிரச்சினைக்குப் பயனுறுதியுடைய தீர்வொன்றைக் காண்பதற்கான அரசியல் துணிவாற்றலை வெளிக்காட்ட வேண்டும். தமிழர் பிரச்சினையுடன் சம்பந்தப்பட்ட விவகாரங்களில் ஆரோக்கியமான தீர்மானங்களை எடுப்பதற்கு பாரம்பரியமான வழிமுறைகளுக்கு அப்பால் சிந்திக்க வேண்டிய காலத்தின் தேவையை அரசாங்கத் தலைவர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இது விடயத்தில் அரசாங்கம் காலத்தை இழுத்தடிக்கும் காரியங்களில் இறங்குமானால் தமிழ்த் தடுப்புக் காவல் கைதிகளுக்குப் பொதுமன்னிப்பு அளித்துவிடுதலை செய்ய வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை முன்னிலைப்படுத்தி ஜனநாயக ரீதியான வெகுஜனப் போராட்டமொன்றை தமிழ் அரசியல் கட்சிகள் முன்னெடுக்கத் தாமதிக்காது தயாராக வேண்டும். ■

உள்நாட்டு அரசியல்

ஜனநாயகத்தின் பொருளாதாரத் தேவைகள்

திஸ்ஸரணி குணசேகர

அ வசரகாலச் சட்டங்கள் நீக்கப்பட்டு அரசியல் யாப்புகள் வரையப்பட்டு, தேர்தல்களும் நடத்தப்பட்ட பிறகு மத்திய கிழக்கின் கொள்கை வகுப்பாளர்கள் மிகவும் கடுமையானதொரு நடைமுறைச் சவலை எதிர்நோக்கப்போகிறார்கள்; பிராந்தியத்தின் இலட்சக்கணக்கான மக்களுக்குப் பொருளாதார வாய்ப்புக்களை உருவாக்குவது எவ்வாறு என்பதே அச்சவாலாகும்’.

அரபு வசந்தம் மக்கள் கிளர்ச்சிகளுக்குப் பிறகு 2012 அக்டோபரில் பொருளாதார நிபுணர்களான பாசீம் அவதல்லாவும் அதீல் மாலிக்கும் இவ்வாறு எழுதினார்கள். ஆக்கபூர்வமான அரசியல் மாற்றத்தைக் கொண்டு வருவதிலும் அதை நிலைபேறானதாக் குவதிலும் பொருளாதாரத்துக்கு அந்த நிபுணர்கள் கொடுத்த முக்கியத்துவம் மத்திய கிழக்கிற்கு அப்பாலும் செல்லுபடியாகக் கூடியதேயா

கும். அரபு வசந்தத்தை தோற்றுவித்ததில் எதேச்சாதிகாரத்திலிருந்து விடுபட்டு சுதந்திரமாக வாழ்வதற்கான தேவை ஒரு பாத்திரத்தை வகித்திருந்தது. ஆனால், அது அந்த மக்கள் கிளர்ச்சிக்குப் பங்களிப்புச் செய்த காரணிகளில் ஒன்று மாத்திரமே. பெரும்பாலான மக்களைப் பொறுத்தவரை, அரசியலை விடவும் பொருளாதாரமே கூடுதலான அளவுக்கு முக்கியத்துவமுடையதாயிருந்தது. அவர்களுக்கு அரசியல் உரிமைகள் தேவையாயிருந்தன. ஆனால், பொருளாதார வறுமையில் மூழ்கியிருந்த மக்களைப் பொறுத்தவரை வாழ்வதற்கான உரிமை என்பது பிரதானமாக பொறுத்துக் கொள்ளக் கூடிய வாழ்க்கைச் செலவு மற்றும் கண்ணியமான தொழில் வாய்ப்புகளினால் உருவகப்படுத்தப்படுகின்ற கட்டுப்படியாகக் கூடிய வாழ்வொன்றுக்கான உரிமையாகவும் அர்த்தப்படும்.

பெரும்பான்மையானவர்களான இந்த மக்களுக்கு ஜனநாயகம் என்பது ஒரு குறிக்கோளை அடைவதற்கான ஒரு மார்க்கமாகவே இருந்தது. அவர்களது வாழ்க்கை நிலைமைகளில் உடனடியானதும் மெய்யானதும் நிலைபெறாததாக அமையக்கூடியதுமான முன்னேற்றத்தைக் கொண்டுவரவில்லையென்றால் ஜனநாயகத்தின் மீதான நம்பிக்கை அருகிப்போய் விடும்.

ஜனநாயகப் பரீட்சார்த்தம் தோல்வியடையும்போது இன, மத அல்லது குல தீவிரவாதமே பிரதானமாக வெற்றியைப் பெறும். கெய்ரோவில் அது எவ்வளவுக்கு உண்மையோ அதேயளவுக்கு கொழும்பிலும் உண்

அம்பாந்தோட்டையை பளபளக்கும் ஒரு பெரு நகரத்திற்குரிய சகல அம்சங்களையும் கொண்ட இடமாக மாற்றுவதற்காக முன்னெடுத்த ஆரவாரத்தில் ராஜபக்ஷாக்கள் குடிநீர் போன்ற சாதாரண மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளைக்கூட மறந்து விட்டார்கள்.

மையாகும்.

வெவ்லப்பட முடியாததாகத் தோன்றிய ராஜபக்ஷ ஆட்சியின் தோல்விக்கு பெருவாரியான காரணங்கள் பங்களிப்புச் செய்திருந்தன. அவற்றில் பொருளாதாரம் முக்கியமானதொரு பாத்திரத்தை வகித்தது. சிறுபான்மை இனத்தவர்கள் வெளிப்படையான அரசியல் காரணங்களுக்காகவே ராஜபக்ஷாக்களுக்கு எதிராகத் திரும்பினார்கள். ஆனால் ராஜபக்ஷாக்களைத் தேர்தலில் தோற்கடிப்பதற்கு அவர்கள் மீது சிறுபான்மையினத்தவர்களுக்கு இருந்த வெறுப்பு மாத்திரம் போதுமானதாயிருந்திருக்காது. சிங்கள-பௌத்தர்கள் மத்தியில் தங்களுக்கு இருந்த 2010 ஆதரவு மட்டத்தை சகோதரர்களினால் தொடர்ந்தும் தக்க வைக்க இயலாமல் இருந்திருந்தால் ஜனவரி 8 தேர்தலில் மகிந்த ராஜபக்ஷ வெற்றி பெற்றிருப்பார். சிங்கள-பௌத்தர்கள் மத்தியில் தனக்கு முன்னைய அதே ஆதரவு தொடர்ந்தும் இருக்கிறது என்ற நம்பிக்கையிலேயே ராஜபக்ஷ தேர்தலை நடத்தத் தீர்மானித்தார்.

மாற்றுக்கொள்கைகளுக்கான நிலையை (CPA) 2014 ஆம் ஆண்டு மேற்கொண்ட ஆய்வின் மூலம் 58.1 சதவீதமான சிங்களவர்கள் வாழ்க்கைச் செலவைக்குறைப்பதில் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று விரும்பினார்கள் என்பது தெரியவந்தது. வாழ்க்கைச்செலவைக்

குறைப்பதற்கு ராஜபக்ஷாக்கள் எதையுமே செய்யவில்லை. தேசபக்த கதையாடல்களும் சிறுபான்மையினத்தவர்கள் மீதான நச்சுத்தனமான தாக்குதல்களும் சர்வதேச சதிமுயற்சிகள் பற்றிய எச்சரிக்கைக் கூச்சல்களும் சிங்கள-பௌத்தர்களில் கணிசமான எண்ணிக்கையானோர் உண்மையான பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளை மறந்துவிடக்கூடிய சூழ்நிலையை உருவாக்கும் என்று ராஜபக்ஷாக்கள் நம்பினார்கள்.

70 சதவீதமான சிங்களவர்கள் பொதுவான பொருளாதார நிலைவரம் அடுத்த இருவருடங்களில் மேம்பட்டுவிடுமென்று 2011ஆம் ஆண்டில் நினைத்தார்கள். ஆனால், 2013 ஆம் ஆண்டில் பொருளாதார நிலைவரம் அடுத்துவரும் இருவருடங்களில் மேம்பட்டுவிடுமென்று சிங்களவர்களில் 38.5 சதவீதமானவர்கள் மாத்திரமே நினைத்தார்கள். உத்தியோகபூர்வ புள்ளிவிபரங்கள் அந்தப் போக்கை ஊர்ஜிதப்படுத்தின. குடித்தொகை, புள்ளிவிபரவியல் திணைக்களத்தில் இருந்து பெறக்கூடியதாக இருந்த விபரங்களின்படி நகரவாசிகளில் 53 சதவீதமானோரும் கிராமப்புற மக்களில் 73 சதவீதமானோரும் தோட்டப்புற மக்களில் 81 சதவீதமானோரும் தங்களது உணவு மற்றும் அடிப்படைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்குத் தேவையான குறைந்தபட்ச வருமானத்தைப் பெறவில்லை என்பதை அறியக்கூடியதாக

இருந்தது. இறுதியில் அன்றாட அனுபவங்கள் பகட்டான சுவோகங்களை அர்த்தமற்றவையாக்கிவிட்டன. மெய்யான நிகழ்வுகள் கற்பனையான அச்சங்களை அடித்து நொருக்கிவிடும்.

முழுமையான வறுமையல்ல (Absolute poverty) ஒப்பீட்டளவிலான வறுமையே (Relative poverty) அரசியல் எதிர்ப்பின் தோற்றத்துக்கு வழிவகுக்கிறது. சாதாரண மக்கள் தங்கள் அன்றாட சீவியத்தையே நடத்துவதற்குப் போராடிக்கொண்டிருந்தபோது ஆளும் குடும்பத்தை உச்சியில் கொண்டமைந்த ஊதிப்பெருத்த அரசியல் வர்க்கமொன்று பொதுமக்களின் பணத்தில் சுகபோக வாழ்க்கை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தது. மக்களின் பொருளாதாரக் கஷ்டங்களை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு ஆட்சியாளர்கள் காட்டிய மறுப்பு வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ச்சியது போன்றிருந்தது. ராஜபக்ஷவுக்கு எதிரான வாக்கு பிரதானமாக மக்களின் நல்வாழ்வில் அக்கறை கொண்ட பொருளாதார முறையொன்றுக்கான வாக்கே யாகும். இந்த அடிப்படை உண்மையைப் புதிய அரசாங்கம் மறக்குமேயானால், அரசியல் முனையில் கண்டிருக்கக்கூடிய முன்னேற்றங்கள் ஆபத்துக்குள்ளாகும்.

ராஜபக்ஷாக்களைப் பின்பற்றுதல்?

அக்டோபர் 12 ஆம் திகதி திங்கட்கிழமை பண்டாகிரியலில் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட விவசாயிகள் குழு ஒன்று மீது பொலிஸார் தடியடிப் பிரயோகம் செய்தனர். போராட்டம் அமைதியான முறையிலேயே நடந்து கொண்டிருந்தது. பொலிஸாரின் தாக்குதல் நியாயப்படுத்த முடியாதது. அந்த ஜனநாயக விரோத நடவடிக்கை தொடர்பில் அரசாங்கம் கடைப்பிடித்த மௌனம் பெரும் ஏமாற்றத்தைத் தந்தது.

சுத்தமான குடிநீர் தங்களுக்கு வேண்டுமென்று கோரிக்கைவிடுத்தே அந்த விவசாயிகள் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். ராஜபக்ஷவின் கோட்டையான அம்பாந்தோட்டை மாவட்டத்தில் உள்ள ஒரு கிராமமே பண்டாகிரிய. ஒரு தசாப்தகால ராஜபக்ஷ ஆட்சிக்குப் பிறகு சுத்தமான குடிநீர் போன்ற அடிப்படைத் தேவையே பூர்த்தி செய்யப்படாத நிலையில் பண்டாகிரிய மக்கள் வாழ்கிறார்கள் என்பது ராஜபக்ஷவின் பொருளாதார நிருவாகம் மீதான படுமோசமான ஒரு குற்றச்சாட்டாகும். இது மைத்திரி-ரணில் நிருவாகத்துக்கும் ஒரு எச்சரிக்கையாகும்.

ராஜபக்ஷ தசாப்தத்தின் போது அம்பாந்தோட்டையை ஒரு பெருநகரமாக மாற்றுவதற்காக எந்தச் செலவும் விட்டுவைக்கப்படவில்லை. அம்பாந்தோட்டையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பல உட்கட்டமைப்பு வசதித் திட்டங்களில் ஒரு துறைமுகம், ஒரு விமானநிலையம், ஒரு செயற்கைத் தீவு, ஒரு சர்வதேச கிரிக்கெட் விளையாட்டரங்கு, ஒரு சர்வதேச மகாநாட்டு மண்டபம் என்பவை முக்கியமாகக் குறிப்பிடப்படவேண்டியவையாகும். ராஜபக்ஷவை இன்னொரு பதவிக்காலத்துக்கு ஆட்சி செய்ய அனுமதித்திருந்தால் அம்பாந்தோட்டை மியன்மாரின்

தற்போதைய தலைநகரமாக விளங்கும் நய்பியிடோ போன்ற ஒரு நகரமாக மாற்றப்பட்டிருக்கும். மியன்மாரின் இராணுவ ஆட்சியாளர்கள் கட்டியெழுப்பிய மக்கள் இல்லாத ஆனால் கட்டிடங்கள் நிறைந்த ஒரு நகரமே அது.

அம்பாந்தோட்டையை பளபளக்கும் ஒரு பெரு நகரத்துக்குரிய சகல அம்சங்களையும் கொண்ட இடமாக மாற்றுவதற்காக முன்னெடுத்த நடவடிக்கைகளின் ஆரவாரத்தில் ராஜபக்ஷாக்கள் குடிநீர் போன்ற சாதாரண மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளையே மறந்துவிட்டார்கள்.

ஈரவலயத் தாவரங்கள் பலவற்றுடன் கூடிய தாவரவியல் பூங்கா ஒன்று உட்பட எண்ணற்ற மேலதிக வசதிகளை அம்பாந்தோட்டை இன்று கொண்டிருக்கிறது. மழைவீழ்ச்சி குறைந்த அந்த மாவட்டத்தில் அந்தத் தாவரங்களைக்கருகிப் போகாமல் வைத்திருப்பதற்காக வெளியிடங்களில் இருந்து பெளசர்களில் தண்ணீர் கொண்டுவரப்படுகிறது. 'விரயம் செய்யப்படுகின்ற நீரின் உண்மையான அளவை மக்கள் அறிந்தால் அம்பாந்தோட்டையில் ஒரு கலவரமே வெடிக்கும்' என்று தனது பெயரைக் குறிப்பிடவேண்டாமெனக் கேட்டுக்கொண்ட பல கலைக்கழகப் பேராசிரியர் ஒருவர் ஏ.எவ்.பி. செய்திச் சேவைக்கு தெரிவித்திருந்தார். நீரை எவ்வாறு ராஜபக்ஷாக்கள் விரயம் செய்தார்கள் என்பதை ஆர்ப்பாட்டம் செய்த மக்களுக்கு மைத்திரி-ரணில் அரசாங்கம் கூறியிருக்க வேண்டும்.

பண்டாகிரிய ஆர்ப்பாட்டம் ராஜபக்ஷவின் பொருளாதார முகாமைத்துவத்தின் தோல்விகளுக்கு மறுதலிக்க முடியாத ஒரு சான்றாக விளங்குகிறது. ராஜபக்ஷாக்களின் அபிவிருத்தித் திட்டங்களில் மக்கள் ஒரு பொருட்டல்ல. அவர்களின் தேவைகளுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்படவில்லை. எனவே வாழ்க்கைச் செலவு கூரையைப் பிரித்துக்கொண்டு வானளாவ உயர்ந்து சென்றது. மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகள் பூர்த்தி செய்யப்படவில்லை. சிறப்பான எதிர்காலம் பற்றிய எதிர்பார்ப்பும் நம்பிக்கையும் அருகிப்போனது. ராஜபக்ஷாக்களின் வார்த்தைஜாலங்களுக்கும் சாதாரணமக்களின் அன்றாட அனுபவங்களுக்கும் இடையிலான வெளி அகலமாகிக் கொண்டே போனது. மக்கள் அனுபவித்த கஷ்டங்களை ஆட்சியாளர்கள் விளங்கிக் கொள்ளவில்லை. தங்களுடைய வாழ்வை மேம்படுத்துவதில் அரசாங்கத்துக்கு இருக்கக்கூடிய ஆற்றலில் மக்கள் நம்பிக்கை இழந்தார்கள். மகிந்த ராஜபக்ஷ ஜனாதிபதிப் பதவியை இழந்தார். வரலாறு படைக்கப்பட்டது.

ஜனாதிபதித் தேர்தலுக்கும் பாராளுமன்றத் தேர்தலுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் மைத்திரி-ரணில் அரசாங்கம் ஏதோ ராஜபக்ஷவின் தோல்விகளில் இருந்து பாடிப்பினைகளைப் பெற்றுக்கொண்டதைப் போன்றே நடந்துகொண்டது. அந்த வெற்றிக்குப் பிறகு புதிய அரசாங்கம் தலைவர்களுக்கு வணக்கம் செலுத்திப் போற்றிய பாராட்டுதல் மற்றும் குடும்பத்தவர்களை அரசியலுக்குள் கொண்டுவருகின்ற போக்கு போன்ற

விடயங்களில் மாத்திரமல்ல, பொருளாதாரத்தில் முக்கியமான சகல துறைகளிலும் கூட மகிந்த சிந்தனையை நோக்கி விரைவாகச் சாய்ந்து கொண்டு போவது போன்று தெரிகிறது.

மைத்திரி-ரணில் அரசாங்கம் சாதாரண மக்களின் சாதாரண தேவைகளைப் புரிந்து விளங்கி அவற்றில் அக்கறை கொண்டதாக இருந்திருந்தால் பண்டாகிரிய விவசாயிகளின் ஆர்ப்பாட்டத்தை அலட்சியம் செய்திருக்காது. ராஜபக்ஷாக்களின் சொந்த மண்ணில் சுத்தமான குடிநீர் போன்ற அடிப்படைத் தேவைக்காக மக்கள் நடத்திய அந்தப் போராட்டம் ராஜபக்ஷாக்களின் அபிவிருத்தித் திட்டங்களின் வெறுமையை அம்பலப்படுத்தி நிற்கிறது. பிரமாண்டமான உட்கட்டமைப்பு வசதித் திட்டங்களில் எந்தவொன்றுக்காவது செலவிட்டிருக்கக்கூடிய பணத்தில் அம்பாந்தோட்டையின் முழு மக்களுக்கும் சுத்தமான குடிநீரை வழங்கியிருக்க முடியும். ராஜபக்ஷாக்கள் அதைச் செய்யவில்லை. அது அவர்களின் சுய ரூபத்தைக் காட்டுகிறது.

பண்டாகிரிய சம்பவத்தில் உட்கிடையாக இருக்கின்ற கொந்தளிப்பான அரசியல் உணர்வைப் புரிந்துகொள்வதில் புதிய அரசாங்கத்துக்கு இருக்கின்ற திறமையின்மை (கவனிக்கப்படாமல் விடப்பட்டால்) பாரதூரமான விளைவுகளைக் கொண்டுவரக்கூடியதொரு குறைபாட்டைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

பாராளுமன்றத் தேர்தலுக்குப் பிறகு, அரசாங்கம் சாதாரண மக்களின் பிரச்சினைகள் தொடர்பில் கடைப்பிடிக்கின்ற கொள்கைகளினால் ஏற்படக்கூடிய பாதகமான விளைவுகளை விளங்கிக் கொள்ளாமல் (முன்னர் ராஜபக்ஷாக்கள் காட்டியதைப் போன்ற) அலட்சிய மனோபாவத்தில் மூழ்க ஆரம்பித்திருக்கிறது போலத் தோன்றுகிறது. இலங்கை நாணயத்தின் பெறுமதி வீழ்ச்சி மற்றும் வரிகள் அதிகரிப்பின் விளைவாக கடந்த இருமாதங்களில் அதிகரித்த பொருட்களின் விலைகள் வாழ்க்கைச் செலவை மீண்டும் உயரப் பாயச் செய்துவிட்டன.

மானியங்கள் திடீரென குறைப்புச் செய்யப்பட்டதன் விளைவாக இறப்பின் விலை வீழ்ச்சிக்கண்டிருக்கிறது. சிறிய மற்றும் நடுத்தர இறப்பர் தோட்டகாரர்கள் இதனால் பாரதூரமான நெருக்கடிக்குள்ளாகியிருக்கிறார்கள். தேயிலைத் தோட்டத்துறையும் நெருக்கடிக்குள்ளாகியிருக்கின்ற அதேவேளை, புதிய மத்தியதர வர்க்கத்தினருக்கு வாகனங்கள் கிடைக்கச் செய்வதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கப்படுமென்று அரசாங்கம் உறுதியளித்திருக்கிறது. இது உண்மையிலேயே ஒரு விசித்திரமான பகிடியாகும்.

அதிகாரத்துக்கு வந்ததும் புதிய ஆட்சியாளர்களும் பழைய ஆட்சியாளர்களைப் போன்றே அதே கர்வத்துடனும் அலட்சிய மனோபாவத்துடனும் நடந்து கொள்கிறார்கள் என்ற எண்ணம் மக்கள்

தமிழ்த் கைதிகளின்
உண்ணா விரதப்
போராட்டத்தை
அரசாங்கம்
கையாண்ட முறை
கடந்த காலத்திற்கும்
சமகாலத்திற்கும்
இடையிலான
முக்கியமான
வேறுபாட்டை
வெளிச்சம்
போட்டுக்காட்டியது.
ராஜபக்ஷாக்கள்
பதவியில்
இருந்திருந்தால்
சிறைச்சாலைகளுக்கு
கமாண்டோக்களை
அனுப்பியிருப்பார்கள்.
மைத்திரி-ரணில்
நிருவாகம்
கைதிகளுடன்
பேச்சுவார்த்தை
நடத்தித்
தீர்வொன்றைக்
காண்பதாக
உறுதியளித்தது.

மத்தியில் அதிகரித்து வருகிறது. புதிய அரசாங்கம் செய்கின்ற ஒவ்வொரு தவறும், மக்களின் நலன்களில் அக்கறை காட்டாமல் மேற்கொள்கின்ற ஒவ்வொரு நடவடிக்கையும் மீறப்படுகின்ற ஒவ்வொரு உறுதிமொழியும் ராஜபக்ஷாக்களுக்கும் புதிய ஆட்சியாளர்களுக்கும் இடையிலான வெளியை அருகச் செய்கின்றன. மீளநிலை நிறுத்தப்பட்ட இலங்கையின் ஜனநாயகம் மீண்டும் ஆபத்தை எதிர்நோக்குவதென்பதைக் கற்பனை கூடச் செய்து பார்க்க முடியாது.

நல்லிணக்கத்தையும்

ஜனநாயகத்தையும் நிலைநாட்டுதல்

வசந்தி ரகுபதி சர்மா என்பவர் ஒரு தமிழ்ப்பெண்மணி. மூன்று பிள்ளைகளின் தாய். செய்யாத குற்றத்துக்காக பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின் கீழ் 15 வருடங்களாக சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த அவர் குற்றமற்றவர் என்று கொழும்பு மேல் நீதிமன்றத்தினால் அண்மையில் விடுதலை செய்யப்பட்டிருக்கிறார். பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின் கீழ் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் பலரின் நிலை இந்தப் பெண்மணியின் நிலைமையை விடவும் மோசமானது. ஏனென்றால் அவர்கள் மீது ஒரு போதுமே குற்றஞ்சமத்தப்பட்டு வழக்குத் தொடரப்படவில்லை. என்றாலும் இந்த ஆண்களும் பெண்களும் தடுப்புக்காவலில் வாடுகிறார்கள். ஆனால், அதே வேளை, குமரன் பத்மநாதன் போன்றவர்கள் சுதந்திரமாகத் திரிகிறார்கள். குற்றஞ்சாட்டப்படக்கூடியவர்களுக்கு எதிராக வழக்கைத் தொடருவதும் ஏனையவர்களை விடுதலை செய்வதுமே சட்டமா அதிபர் செய்யக்கூடிய காரியமாகும். அண்மையில் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தில் குதித்த பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத் தடுப்புக்காவல்கைதிகளின் கோரிக்கையும் இதுவாகவே இருந்தது. குற்றஞ்சாட்டி வழக்குத் தொடரக்கூடிய சாத்தியமிருந்தால் அவ்வாறு செய்ய வேண்டும் அல்லது விடுதலை செய்ய வேண்டும்.

கைதிகளின் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை அரசாங்கம் கையாண்ட முறை கடந்த காலத்துக்கும் சமகாலத்துக்கும் இடையிலான முக்கியமானதும் நேர்மறையானதுமான வேறுபாட்டை வெளிச்சம் போட்டுக்காட்டுகிறது. ராஜபக்ஷாக்கள் பதவியில் இருந்திருந்தால் சிறைச்சாலைகளுக்கு கமாண்டோக்களை அனுப்பியிருப்பார்கள். மைத்திரி-ரணில் நிருவாகம் கைதிகளுடன் பேச்சுவார்த்தைகளை ஆரம்பித்து தீர்வொன்றைக் காண்பதாக உறுதியளித்திருக்கிறது.

ஜெனீவாவில் ஐக்கிய நாடுகள் மனித உரிமைகள் பேரவையில் காணப்பட்டிருக்கும் கருத்தொருமிப்பு முற்றிலும் கச்சிதமானதென்று கூறுவதற்கில்லை. என்றாலும் அது சந்தேகத்துக்கிடமின்றிச் சரியான திசையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒரு நடவடிக்கையே. மனிதாபிமான நடவடிக்கையின் போது குடிமக்கள் எவரும் கொல்லப்படவில்லை என்ற மாயைத்தனமான ராஜபக்ஷ தரப்பு வலியுறுத்தல் பொறுப்புக்கூறும் கடப்பாடு மற்றும் நீதியை

மாத்திரமல்ல, குடிமக்கள் உயிரிழந்தார்கள் என்ற சாதாரணமான ஒரு ஒப்புக்கொள்ளுதலைக்கூட சாத்தியமாகாமல் செய்தது. ராஜபக்ஷாக்களைப் பொறுத்தவரை விடுதலைப்புவிகள் மாத்திரமே உயிரிழந்தார்கள் என்பதால், போரில் இறந்துபோனவர்களுக்கு அஞ்சலி செலுத்தும் நிகழ்வுகள் கூடச் சட்டவிரோதமானவையாகத் தடை செய்யப்பட்டிருந்தன. நீதிதான் கிடைக்காவிட்டாலும், தமிழ்க் குடிமக்களுக்கு எந்தப் பாதிப்பில்லாமல் போரில் அரசாங்கப் படைகள் வெற்றிகண்டன என்ற பொய்க்கதைக்கு முடிவு வேண்டும். விடுதலைப் புவிகளின் செயற்பாட்டுத் தன்மை காரணமாகவே போர் அவசியமானது. ஆனால், அதற்காக அந்தப் போர் பண்பு நயமுடையது என்றோ அர்த்தமாகி விடாது. அல்லது விரும்பத்தக்கது என்றோ அந்தவேறுபாடு வெளிக்காட்டப்படவேண்டும்.

2010 ஆம் ஆண்டில் இரு தமிழ்ப்பெண்களை வன்மையில் கூட்டுப் பாலியல் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்தியமைக்காக நான்கு இராணுவ வீரர்களுக்கு யாழ்ப்பாண மேல் நீதிமன்றம் தண்டனை விதித்தது வரவேற்கத்தக்க நிகழ்வாகும். ஆனால், தமிழர்கள் இலங்கையின் நீதித்துறை

ஜனநாயகம், பொறுப்புக்கூறல், நல்லிணக்கம் என்பவற்றை சாத்தியமாக்குவதற்கு தென்னிலங்கையில் ஒரு குறைந்தபட்ச அளவு பொருளாதார திருப்தி நிலை அவசியம். தங்களது பொருளாதார சமை குறைந்து விட்டது என்று மக்கள் உணர்வார்களேயானால் எதிர்காலம் மீது அவர்களுக்கு நம்பிக்கை பிறக்கும்.

மீது சிறிதளவேனும் நம்பிக்கை வைக்கவேண்டுமானால், மேலும் பல நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டியது அவசியமானது.

பொறுப்புக் கூறலென்றாலென்ன, நல்லிணக்கம் என்றாலென்ன அல்லது அரசியல் தீர்வு என்றால் கூட, இவற்றில் எதுவொன்றும் சாத்தியமாவதற்கு தென்னிலங்கை சிங்களவர்கள் மத்தியில் இருந்து குறைந்தபட்ச மட்ட இணக்கப்பாடாவது கட்டாயம் வேண்டும். சிங்களவர்களிடமிருந்து அத்தகைய இணக்கப்பாட்டைப் பெறுவதென்பது சாதாரண மக்களின் பொருளாதாரச் சமைகளைத் தணிப்பதில் மைத்திரி-ரணில் அரசாங்கம் எந்தளவுக்கு வெற்றி பெறுகின்றது என்பதிலேயே தங்கியிருக்கிறது. ஜனநாயகம், பொறுப்புக்கூறல் மற்றும் நல்லிணக்கம் என்பவற்றைச் சாத்தியமாக்குவதற்கு தென்னிலங்கையில் ஒரு குறைந்தபட்ச அளவு பொருளாதார திருப்திநிலை அவசியமானதாகும்.

(90ஆம் பக்கம் பார்க்க....)

உள்நாட்டு அரசியல்

யாழ். முஸ்லிம்களின் நினைவகைகளும் மீள்குடியேற்றமும்

1 1990 அக்டோபர் 30ஆம் திகதியின் விடியலை நாங்கள் சூரிய உதயமென்றுதான் நினைத்திருந்தோம். ஆனால் அச்சிவப்பின் பின்னணியில் எங்கள் வறுமை, எங்கள் விரக்தி, எங்கள் வாழ்வழிப்பு, எங்கள் வெளியேற்றம் போன்ற பல நிறமூட்டப்பட்டிருக்குமென்று நினைத்தும் பார்க்கவில்லை.

ஒரு இனம் அல்லது சமயக் குழுவினை மற்றொரு இனம் அல்லது சமயக் குழு திட்டமிட்டமுறையில் ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப்பரப்பிலிருந்து வன்முறையால் அல்லது பயங்கரவாதத்தால் அழித்தொழித்தல்

அல்லது வெளியேற்றதல் 'இனச்சுத்திகரிப்பு' எனப் பொருள்பட்டால், 1990 ஒக்டோபர் 30இல் முஸ்லிம்கள் 2 மணித்தியாலத்தில்தம் பிறந்த மண்ணிலிருந்து விரட்டப்பட்டதும் இனச்சுத்திகரிப்பே.

1990 ஒக்டோபர் 30

காலை 6 மணி...

வீதியெங்கும் விடுதலைப்புலிகளின் ஒலி பெருக்கிகள் அலறின. அவர்களின் அறிவிப்பிற்கேற்ப முஸ்லிம் ஆண்கள் யாழ் ஜின்னா மைதானத்திற்குச் செல்ல... முஸ்லிம் பெண்கள் கண்ணீரோடு ஆண்களை

**ஜனாபா
ஜன்ஸி கபூர்**

வழியனுப்பி வைத்தார்கள். அந்தக் கணங்கள் யாரும் அறிந்திருக்கவில்லை. அந்த அழைப்பு எம் அகதி வாழ்க்கைக்கான ஒரு முகப்பென்று.

ஏறத்தாழ ஒரு மணித்தியாலம் நடைபெற்ற விடுதலைப்புலிகளின் கூட்டம் முஸ்லிம்கள் 2 மணித்தியாலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டுச் செல்ல வேண்டுமென முரசறைந்தது. உடுத்திய உடையுடன் நாங்கள் துரத்தப்பட்டபோது எங்கள் பாதம் பட்ட எங்கள் வீதிகள் மக்களின் கண்ணீரால் நிறைந்தது. யாழ்ப்பாணம் முஸ்லிம் பகுதிகளில் அழகைச் சத்தம்... ஆக்ரோஷமாக வெடித்தது. அக் கணங்களை நானும் சந்தித்தவளென்பதால் அக் கொடுமையான நிகழ்வின் தாக்கம் இன்னும் வலியோடு எனக்குள் அதிர்கின்றது.

இந்த யாழ் பூமிக்கு நாங்களும் சொந்தக்காரர்கள்தான். இது எங்கள் பாரம்பரிய பூமி. பல வருடங்களாக முஸ்லிம்களும் தமிழர்களும் பிட்டுத் தேங்காய்ப்பூவுமாய் பிரியாதிருந்த வாழ்வில் நாங்கள் எங்கள் அடையாளத்தை அன்று இழந்தோம்.

மொழியால் ஒன்றிணைந்து பாசத்தால் பழகி ஆனால் மதத்தால் இனத்தால் வேறுபட்டமையினால் நாங்கள் வேறுபாடுகண்டு வெளியேற்றப்பட்டோம். எமது சொத்துக்களை பறிகொடுத்தது மாத்திரமின்றி வீதிகளின் சந்திகளில் அமைக்கப்பட்டிருந்த புலிகளின் சோதனைச் சாவுகளில் எங்கள் வாழ்விற்காக கொண்டு சென்ற சிறிதளவு பணம் நகைகள் என்பவற்றையும் சோதனையெனும் பெயரில் பறிகொடுத்தோம்.

மனோகரா தியேட்டரில் அடைக்கப்பட்டு மந்தைகளாக விடுதலைப்புலிகளின் வாகனங்களில் ஏற்றப்பட்டு கேரீவுக்குள் விடப்பட்டோம். கடற் பயணத்திற்கு பழக்கமற்ற எம் அப்பாவி மக்கள் தம் வசம் வைத்திருந்த ஆடை மூடைகளுடன் கடலுக்குள் விழுந்து நனைந்தார்கள்.

கால்கள் தரையைத் தொட்டதும் அவலமும் அழுகையும் சும்னத் எம் பயணம் பற்றைக்காடுகளும் முப்புதர்களும் சேற்று நிலங்களும் கடந்து நடைப்பயணமாக பல மணித்தியாலங்கள் அலைந்து வவுனியா பூந்தேட்ட அகதி முகாமில் தஞ்சமடைந்தன.

ஒருகாலத்தில் குட்டி சிங்கப்பூரென வர்ணிக்கப்பட்ட சோனகதெருவின் வர்த்தக வளங்களான எம் சகோதரர்கள் நிவாரணப் பொருட்கள், நிவாரண உணவுகள் என கையேந்தினார்கள்.

ஏனிந்தத் துரோகம்? வெறித்தனம்? திட்டமிட்ட சதி...

அன்று எம் பூர்வீகத்தின் அடையாளம் ஏன் சிதறடிக்கப்பட்டது? இவ் இனச்சுத்திகரிப்பின் வலியால் யாழ் முஸ்லிம்கள் யாழ்ப்பாணத்தையே மறக்க வேண்டுமென்ற பேராசையா?

ஒரு சிறுபான்மையாக இருந்து பெரும்பான்மையினரின் அடக்குமுறைக்கெதிராகப் போராடியவர்கள் தமக்கு சிறுபான்மையினராக வாழ்ந்து வந்த சமூகத்தின் மீது அதிகாரம், வன்முறை, அடக்குமுறை, இனஅழிப்பை மேற்கொண்டதன் நியாயம் என்ன?

நாமும் தமிழ்மொழி பேசுவோரே எனப் பெருமையாகப் பேசிக் கொண்ட நாம், அகதியாக தஞ்சமடைந்தது பெரும்பாலும் சிங்கள மொழி பேசும் மக்களிடமும்தான். எம்மை விரட்டாமல் அநுராதபுரம், கொழும்பு, புத்தளம் போன்ற நாட்டின் பல பிரதேச மக்கள் அகதி அடைக்கலம் தந்ததை நன்றியோடு நினைத்துப் பார்க்கின்றோமின்று.

அன்று குடும்ப உறுப்பினர்களுக்கேற்ற அரசின் குடும்ப நிவாரண அட்டை சாதாரண மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டாலும் கூட அரசு ஊழியர்களுக்கு வழங்கப்படவில்லை. இன்றும் பல முஸ்லிம் அரசு ஊழியர்கள் எடுக்கும் சம்பளப் பணத்தில் வாழ்க்கைத் தேவைகளை நிறைவேற்றினாலும்கூட தமது சொந்த சேதமுற்ற வீடுகளைத் திருத்துவதற்குப் போதிய நிவாரண உதவிகள் கிட்டாத நிலையில் மீள்குடியேற்றமின்றி வெளியிடங்களில் கஷ்டத்தின் மத்தியில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

எம்மக்களின் பொருள் வளம் விடுதலைப்புலிகளாலும் எஞ்சிய கட்டடம், தளபாடம் உள்ளிட்ட பொருட்கள் அயலில் வசித்த பிற இன மக்களாலும் ஏற்கனவே குடியேறிய ஒரு சில சுயநலவாத எம்மின மக்களாலும் சூறையாடப்பட்ட நிலையில் இன்றைய காலகட்டத்தில் யாழ்ப்பாணத்திற்கு மீள்குடியேற முடியாமல் அரசின் உதவிகளை எதிர்பார்த்து அது போதியளவின்றிய நிலையில் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தையே எம் மக்கள் தம் சொத்தாகக் கொண்டுள்ளார்கள்.

இறந்தகாலம் ஒருபோதும் எதிர்கால முன்னேற்றத்திற்கு தடையாக அமையக்கூடாது. ஆனாலும் அதன் அனுபவங்கள் எம்மைச் சரியான பாதையில் செதுக்க வேண்டும். எனவே இன்றைய கட்டத்தில் கடந்தகால கசப்புக்களைப் பட்டியல் போட்டுக்காட்டி பகைமை மற்றும் காழ்ப்புணர்ச்சியை வளர்ப்பதோ, தூண்டுவதோ அல்ல எம் நோக்கம். நாங்கள் பயணித்த கண்ணீர்ப்பாதையின் ஈரலிப்பை நாங்கள் இங்கே முழுமையாக சிந்தமுடியாவிட்டாலும்கூட எங்கள் பயணச்சுவடுகளில் பதிந்த அவலங்களின் ஈரலிப்பின் சிறிதளவாவது இங்கே சிந்தப்பட வேண்டும்.

ஒரு மாகாணத்திலிருந்து முழு இனமும் வெளியேற்றப்படுவது சர்வதேச சட்டத்தில் குற்றமென்றாலும் கூட அன்றைய காலகட்டத்தில் நாங்கள் வெளியேற்றப்பட்டதை சர்வதேச ரீதியில் பாரியளவில் அம்பலப்படுத்த அரசியல்வாதிகளோ தனிநபர்களோ முன்வரவில்லை. யாரும் முயற்சிக்கவுமில்லை. யுத்தத்தின் சிதைவுகளுடன் அகதிகளாக வெளியேற்றப்பட்டு அடிப்படை வசதிகளின்றி போராட்டத்தையே வாழ்க்கையாகக் கொண்ட எம் மக்களின் கோஷம் ஒவ்வொரு வருடமும் அக்டோபர் மாதம் 30ஆம் திகதி நினைவுகூரலோடும் கோஷத்தோடும் முற்றுப் பெறுகின்றது.

யுத்தம் முற்றுப் பெற்று இங்கு சமாதான சூழல் நிலை பெற்ற நிலையில் இடம்பெயர்ந்த மக்கள் மீண்டும் யாழ். நோக்கி வரும் பயணத்தில் பல சவால்கள் அச்சுறுத்துகின்றன. வீடுகள் முற்றாகச் சேதமாக்கப்பட்டுள்ளன.

அவற்றைத் திருத்தம் செய்வதற்கான முயற்சிகள் மந்த கதியில் நிகழ்கின்றன. அரசு இவற்றுக்கு நிதி ஒதுக்கீடு செய்தாலும்கூட சில அதிகாரிகளின் பாரபட்சம் முஸ்லிம் மீள்குடியேற்ற வீடுகளின் புனரமைப்பை தடை செய்கின்றது அல்லது தாமதிக்கின்றது. எனவே எமது வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கப்படும் பட்சத்தில் மீள்குடியேற்றம் துரிதமாக்கப்படும். சில முஸ்லிம் மக்களின் காணிகள் பறிக்கப்பட்டும் அவற்றின் ஆவணங்கள் தொலைக்கப்பட்டும் உரிமைகள் மிதிக்கப்பட்டும் உணர்வுகள் கொச்சைப்படுத்தப்பட்டும் இங்கே அவலங்கள் நீள்கின்றன.

கிட்டத்தட்ட இருதசாப்தங்களாக யாழ்ப்பாணத்தில் முஸ்லிம்கள் இல்லாத காரணத்தால் இங்கு வாழும் பிற கலாசார இளைஞர்கள் மற்றும் மக்கள் மனதில் எம் மக்களின் கலை, கலாசாரப் பண்புகள், சமூக விழுமியங்களை அறியாதவர்களாகக் காணப்படுகின்றார்கள். முஸ்லிம்களின் பாரம்பரிய தேசத்தில் அவர்கள் கௌரவமாக வாழும் சூழ்நிலையை உருவாக்க அவர்களை மதிக்கும் மனப்பான்மையுள்ள பிற கலாசார சமூகத்தினரை தயார்படுத்த வேண்டும்.

ஒருசிலர் தவறிழைத்தார்கள் என்பதற்காக சந்தர்ப்பம் காத்திருந்து முழு முஸ்லிம்களையும் வெளியேற்றி இனச் சுத்திகரிப்பு செய்த செயலை யாரும் என்றும் நியாயப்படுத்த முடியாது. எம் மக்களுக்கும் நீதி வேண்டும். நியாயமான நிவாரணங்கள் வேண்டும். அரசு உதவிகள் எதுவுமின்றி இன்னும் பல மக்கள் ஏக்கங்களுடன் காத்திருக்கின்றார்கள்.

இங்கு நடந்த யுத்தத்தில் நாங்களும் உணர்வு ரீதியில் பாதிக்கப்பட்டோம். பல முஸ்லிம்கள் உயிரிழந்தார்கள். அந்த இழப்புகளுக்கு மத்தியில்தான் எம் அடையாளங்களும் மறைக்கப்பட முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன.

இன்று யுத்தம் முடிவுற்று நல்லிணக்க ஆட்சிக்கான சமிக்ஞை ஏற்பட்டுள்ள இந் நிலையில் பல முஸ்லிம்கள் மீள்குடியேற்ற ஆவலாக உள்ளனர். அவர்களுக்கான நீதி

வழங்கப்படல் வேண்டும். அதிகாரிகள் பாரபட்சமின்றி நொந்து வெந்த எம்மக்களுக்கு உதவிகளை வழங்க முன்வரல் வேண்டும்.

தமது தாயக மண்ணை கண்ணால் காணாமல் வெளியிடங்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற புதிய தலைமுறைகளும் இங்கே மீள்குடியேற்ற செயற்றிட்டங்களை முன்வைக்க வேண்டும். மீள்குடியேற்றமென்பது வெறும் வார்த்தைகள் அல்ல. அவை வாழ்வியல் பண்பாட்டோடு புரிதலைக் கொண்டுள்ள ஓர் நிகழ்வு.

யுத்தத்தால் பல குடும்ப உறுப்பினர்கள் மன அழுத்தங்களுக்கு உள்ளாகியுள்ளனர். இதனால் இவர்களைப் பின்பற்றுகின்ற மாணவ சமுதாயத்தினரின் நடத்தைகளிலும் பாரிய முரண்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. இப்போக்கு மாணவர்களின் நடத்தைகளில் பிறழ்வை ஏற்படுத்தி கல்வியில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி விடும். எனவே பெண்கள், மாணவர்கள் உள்ளிட்ட அனைத்து தரப்பினர்களின் மன அழுத்தங்களைக் குறைக்க ஆலோசனை மற்றும் வழிகாட்டல் சேவையை பெற்றுக் கொடுத்தல் வேண்டும். மேலும் சுயதொழில் வாய்ப்புக்களுக்கான வசதிகளையும் செய்து கொடுத்தல் வேண்டும்.

அக்டோபர் 30... 'கறுப்பு ஒக்டோபர்' என வெறும் கோஷங்களை மாத்திரம் எழுப்பாமல் முஸ்லிம் மீள்குடியேற்றத்தில் அரசு, வடமாகாண சபை, சமூகத்தினர் மற்றும் நலன்விரும்பிகள் உள்ளிட்ட அனைத்து தரப்பினரையும் பங்குபற்றச் செய்வதன் மூலமாகவே எம் மக்களின் மீள்குடியேற்றத் தேவையை நிறைவு செய்யலாம். இத்துன்பியல் நிகழ்வின் ஞாபகங்களுடன் மக்களின் மீள்குடியேற்றமானது தமிழ் மக்களின் நட்புறவுடன் பயணிக்க வேண்டியது காலத்தின் கட்டாயத் தேவையாகும். ■

(ஜனாபா ஜனனி கபூர்)

யாழ்ப்பாணம் கதிஜா பெண்கள் கல்லூரி - அதிபர்)

உலகச் செய்திகளும் விமர்சனமும்

யதுசனன்

2015 நோபல் சமாதானப் பரிசு

சுரியா நாட்டு அகதிகளை வரவேற்பதற்கு ஜேர்மனியின் எல்லைகளைத் திறந்து விட்டதற்காக அந்நாட்டு அதிபர் அஞ்செலா மெர்கெலுக்கு அல்லது காலநிலை மாற்றத்தின் விளைவாகத் தோன்றுகின்ற ஆபத்துக்களைப் பற்றிய செய்திகளைப் பரப்புவதில் ஆற்றி வருகின்ற மகத்தான பங்களிப்புக்காக பரிசுத்த பாப்பரசர் பிரான்சிஸுக்கு இவ்வருடத்தை நோபல் சமாதானப்பரிசு வழங்கப்படக்கூடும் என்றே பரவலாக எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால், நோர்வேஜிய நோபல் கமிட்டி அந்தப் பரிசை உலகில் பெருமளவுக்கு அறியப்படாததாக இருக்கும் டியூனீசிய தேசிய பேச்சுவார்த்தைக் குழுவுக்கு வழங்குவதற்குத் தீர்மானித்திருக்கிறது. இந்தப் பேச்சுவார்த்தைக்குழு நான்கு அமைப்புக்களை

உள்ளடக்கியதாகும். டியூனீசிய பொதுத் தொழிற்சங்கம், டியூனீசிய தொழிற்துறைக் கூட்டமைப்பு, டியூனீசிய மனித உரிமைகள் கழகம் மற்றும் டியூனீசிய சட்ட வழக்கறிஞர்கள் அமைப்பு ஆகியவையே அந்த அமைப்புக்களாகும். '2011 ஜஸ்மின் புரட்சிக்குப்' பிறகு டியூனீசியாவில் பன்முகத்தன்மைவாய்ந்த ஜனநாயகத்தைக் கட்டியெழுப்புவதில் இந்தத் தேசிய பேச்சுவார்த்தைக் குழு ஆற்றிய தீர்க்கமான பங்களிப்புக்காகவே நோபல் சமாதானப் பரிசு வழங்கப்படுகிறது.

இந்தக் குழுவை உலகில் பெரும்பாலானவர்கள் அறிந்திருக்கவில்லை என்பதை நோபல் பரிசின் உத்தியோகபூர்வ இணையத்தளத்தினால் நடத்தப்பட்ட அபிப்பிராயவாக்கெடுப்பே தெளிவாக வெளிக்காட்டியது. நோபல்

நோபல் சமாதானப் பரிசை பெறவிருக்கும் நான்கு அமைப்புக்களினதும் முக்கியஸ்தர்கள்.
Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

சமாதானப் பரிசு பற்றிய அறிவிப்பு வெளியிடப்பட்ட பிறகு 30 நிமிடங்கள் கழித்து 'டீயூனிசிய தேசிய பேச்சுவார்த்தைக் குழுவையும் டீயூனிசியாவில் ஜனநாயகத்திற்காக அந்தக்குழு செய்த பணியையும் நீங்கள் அறிவீர்கள்' என்று கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கு 88 சதவீதத்துக்கும் அதிகமானவர்கள் 'இல்லை' என்றே பதிலளித்திருந்தார்கள்.

நோபல் பரிசு கமிட்டி சமாதானப் பரிசுக்குரியவர்களைத் தெரிவு செய்யும் விடயத்தில் கடந்த காலத்திலும் உலகை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியிருக்கிறது. 2014 சமாதானப் பரிசை இந்தியாவைச் சேர்ந்த கைலாஷ் சத்தியார்த்திக்கும் பாகிஸ்தானிய சிறுமி மலாலா யூசுப் சாய்க்கும் கூட்டாக வழங்குவதற்கு நோபல் கமிட்டி எடுத்த தீர்மானம் எதிர்பார்க்கப்பட்டிராத ஒன்றாக விளங்கிய அதேவேளை, 2009 சமாதானப் பரிசை அமெரிக்க ஜனாதிபதி பராக் ஒபாமாவுக்கும் அதற்கு மூன்றரை தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் 1973 சமாதானப் பரிசை அன்றைய அமெரிக்க வெளியுறவு அமைச்சர் ஹென்றி கீசிங்கருக்கும் 2012 சமாதானப் பரிசை ஐரோப்பிய ஒன்றியத்துக்கும் வழங்குவதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட தீர்மானம் பலரையும் அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது.

2015 சமாதானப் பரிசுக்கான தெரிவு டீயூனிசிய தேசிய பேச்சுவார்த்தைக் குழுவின் பணி பற்றிய ஒரு அளவீடாக மாத்திரமல்ல, உலகில் அமைதி, சமாதானத்தை ஏற்படுத்தும் இலட்சியத்துக்காகப் பாடுபடுகின்ற தனிநபர்கள் மற்றும் குழுக்கள் மீது நோபல் பரிசுக் கமிட்டி குவிக்கின்ற கவனத்தைப் பற்றிய மதிப்பீடாகவும் அமைகிறது எனலாம்.

டீயூனிசிய சமுதாயத்தின் பல்வேறு பிரிவுகளையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்ற தேசிய பேச்சுவார்த்தைக் குழு (Tunisian National Dialogue quartet) 2013 ஆம் ஆண்டு அமைக்கப்பட்டது. 'அரபு வசந்தம்' என்று அழைக்கப்படுகின்ற மக்கள் கிளர்ச்சிக்குப் பிறகு டீயூனிசியாவில் ஜனநாயகமயமாக்கல் செயன்முறை வீழ்ச்சி கண்டுவிடாமல் இருப்பதை உறுதிசெய்வதில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பங்கை இக்குழு ஆற்றியிருக்கிறது. குழுவின் பங்களிப்பை நோபல் பரிசுக் கமிட்டி 'டீயூனிசியாவில் அமைதியான ஜனநாயக செயன்முறையை முன்னெடுப்பதற்கான மத்தியஸ்துவ- உந்து சக்தி' என்று அங்கீகரித்திருக்கிறது.

நோபல் சமாதானப் பரிசுக்காக டீயூனிசிய தேசிய பேச்சுவார்த்தைக் குழு தெரிவு செய்யப்பட்டமை ஏனைய நாடுகளுக்கு குறிப்பாக, அந்தப் பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்த நாடுகளுக்கு ஒரு செய்தியைக் கொடுத்திருக்கிறது. நெருக்கடிகளில் இருந்து விடுபடுவதற்கு சிறந்த மார்க்கம் ஜனநாயகத்தை மேம்படுத்தும் செயற்பாடுகள் மீது கவனத்தைச் செலுத்துவதே என்பதே அச்செய்தியாகும்.

மேற்காசியாவிலும் வடஆபிரிக்காவிலும் உள்ள பல நாடுகள் அரபு வசந்தத்துக்குப் பிறகு பெரும் குழப்ப நிலைக்குள்ளாகி, உறுதிப்பாட்டைப் பேண முடியாமல் திணறிக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஜனநாயக மயமாக்கல் செயன்முறைகளைப் பொறுத்த வரை, நீண்டதூரம் செல்ல வேண்டியிருக்கின்ற டீயூனிசியா பல சவால்களை எதிர்நோக்கியிருக்கிறது. இதை நோபல் பரிசுக் கமிட்டி ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனால், ஜனநாயக நிறுவனங்களைப் பலப்படுத்துவதன் ஊடாக நிலைபேறான சமாதானத்தை அடைவதற்குத் தொடர்ந்து பாடுபடுவதற்கு டீயூனிசியர்களுக்கும் ஏனையவர்களுக்கும் நோபல் சமாதானப்பரிசு ஊக்கத்தைக் கொடுக்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

அதேவேளை, நோபல் பரிசு கமிட்டியின் இத்தெரிவைக் கண்டனம் செய்கின்ற சில அவதானிகள் டீயூனிசிய தேசிய பேச்சுவார்த்தைக் குழுவின் சாதனைகள் குறித்துக் கேள்வியெழுப்பியிருக்கிறார்கள். அண்மைய வருடங்களில் டீயூனிசியாவில் இடம்பெற்ற அரசியல் படுகொலைகள், மதத் தீவிரவாதத்தின் வளர்ச்சி ஆகியவற்றை அவர்கள் சுட்டிக்காட்டுகிறார்கள். சமூக நீதியை நிலைநாட்டுவதற்கு டீயூனிசியா நீண்டதூரம் பயணிக்க வேண்டியிருக்கிறது என்றும் அந்த அவதானிகள் கூறியிருக்கிறார்கள்.

அரபுலகில் ஜனநாயகத்துக்கான போராட்டத்தில் டீயூனிசியர்கள் மிகப்பெரிய பங்கையாற்றியிருக்கிறார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. 2011 ஆம் ஆண்டில் அரபு வசந்தத்தின் புரட்சிகளில் முதல் புரட்சியை முன்னெடுத்தவர்கள் டீயூனிசியர்களே. ஜனநாயகத்துக்கான அவர்களின் போராட்டம் சுலபமான ஒன்றாக இருக்கவில்லை. இருந்தும் கூட, அபூர்வமான அரபுவசந்தவெற்றி அவர்களுடையதே. டீயூனிசியாவைப் போலன்றி ஏனைய அரபு வசந்த நாடுகள் விரைவாகவே குழப்பநிலைக்குள்ளாகி உள்நாட்டுப்போருக்குள் மூழ்கிவிட்டன.

டீயூனிசியாவின் அரசியல் தலைவர்கள் மோதல் போக்குகளைத் தவிர்த்து கலந்தாலோசனையிலும் ஒத்துழைப்பு அணுகுமுறையிலும் அக்கறை காட்டிச் செயற்படுவதற்கு ஊக்கத்தைக் கொடுத்ததில் தேசிய பேச்சுவார்த்தைக்குழு பாரிய பங்களிப்பைச் செய்திருக்கிறது.

அடுத்துவரும் வருடங்களில் டீயூனிசியா எதிர் கொண்டு சமாளிக்க வேண்டிய பல சவால்கள் இருக்கின்றன என்பது உண்மையே. ஆனால், அரபு வசந்தத்துக்குப் பின்னரான ஒரு சில வருடங்களில் டீயூனிசியா எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளுக்காக தேசிய பேச்சுவார்த்தைக் குழுவைக் குற்றஞ்சாட்டுவது நேர்மையான ஒரு விமர்சனமாக இருக்காது. இந்தக் குழு டீயூனிசியாவை உள்நாட்டுப் போரில் இருந்து காப்பாற்றியிருக்கிறது என்பது ஒரு சாதாரணமான சாதனையல்ல.

இந்தக் குழுவுக்கு வழங்கப்படுகின்ற நோபல் சமாதானப்பரிசு அரபுலகிலும் ஏனைய பிராந்தியங்களிலும் உள்ள சிலில் சமூக செயற்பாட்டாளர்களின் கவனத்தை ஈர்த்து வன்முறையற்ற பாதையில் சகிப்புத்தன்மையுடன் பன்முகத்தன்மை கொண்ட ஜனநாயகத்தை நோக்கிய பயணத்துக்கு பங்களிப்புச் செய்ய அவர்களைத் தூண்ட வேண்டும் என்பதே எதிர்பார்ப்பாகும்.

அமெரிக்காவின் துப்பாக்கிப் பிரச்சினை

துப்பாக்கி மனிதர்களின் வெறியாட்டங்கள் அமெரிக்காவில் கட்டுப்படுத்த முடியாத ஒரு பெரிய பிரச்சினையாக உருவெடுத்திருக்கிறது. உலகின் வேறு எந்தவொரு நாட்டையும் விட அமெரிக்காவிலேயே துப்பாக்கித்தாக்குதல்களில் கூடுதல் எண்ணிக்கையான மக்கள் கொல்லப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஒரேகன் மாநிலத்தின் நோஸ் பேர்க் நகரில் அமைந்திருக்கும் கொம்மியூனிட்டி கல்லூரியொன்றில் கடந்த மாதம் முதலாம் திகதி துப்பாக்கி ஏந்திய 26 வயது இளை

ளுள் ஒருவன் நடத்திய வெறியாட்டமே அத்தகைய கொடூரச் சம்பவங்களின் வரிசையில் பிந்தியதாகும். அத்தாக்குதலில் வகுப்பறையொன்றுக்குள் வைத்து உதவிப் பேராசிரியர் ஒருவரும் 8 மாணவர்களும் கொல்லப்பட்டனர். இது இவ்வருடம் இடம்பெற்றிருக்கும் 45ஆவது துப்பாக்கி மனிதர் வெறியாட்டச் சம்பவமாகும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இத்தகைய வெறியாட்டங்களில் கொல்லப்படுகிறவர்களுக்கு அமெரிக்கர்கள் தவறாது அஞ்சலி செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், துப்பாக்கி மனிதர்களின் தாக்குதல்களை கட்டுப்படுத்த முடியாமல் இருக்கிறது.

2012 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 14 ஆம் திகதி கொனேக்டிகட் மாநிலத்தின் நியூடவுணில் சண்டிஹூக் ஆரம்பப் பாடசாலையில் 20 வயது இளைஞன் ஒருவன் நடத்திய துப்பாக்கித் தாக்குதலில் 20 சிறுவர்கள் கொல்லப்பட்டனர். அச்சம்பவத்துக்குப் பிறகு அமெரிக்கர்களுக்கு உரையாற்றிய ஜனாதிபதி பராக் ஒபாமா பிரார்த்தனைகள் மாத்திரம் கொலைகளை தடுத்து நிறுத்திவிட போதுமானவையல்ல என்று குறிப்பிட்டார். அதற்குப் பிறகு அமெரிக்காவில் கடந்த மூன்று வருடங்களில் பாடசாலைகளில் 145 துப்பாக்கித் தாக்குதல் சம்பவங்கள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

அமெரிக்காவின் துப்பாக்கிப் பிரச்சினை மிகவும் சிக்கலானதாகும். அவுஸ்திரேலியா போன்ற ஏனைய நாடுகள்

துப்பாக்கி மனிதர்களின் வெறியாட்டச் சம்பவங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு உருப்படியான நடவடிக்கைகளை எடுத்திருக்கின்றன. அந்த நடவடிக்கைகளைப் பார்த்தேனும் அமெரிக்கர்கள் திருந்துவதாக இல்லை.

1996 ஆம் ஆண்டு தாஸ்மேனியா மாநிலத்தில் 26 வயதான துப்பாக்கி மனிதன் ஒருவனின் தாக்குதலில் 35 பேர் கொல்லப்பட்டனர். அச்சம்பவத்திற்குப் பிறகு அவுஸ்திரேலியா தன்னியக்க ரைபிள்களையும் அரை தன்னியக்க ரைபிள்களையும் தடைசெய்தது. தேசிய சுடுபடைக்கலன்கள் திட்ட அமுலாக்கல் சட்டம் என்ற பெயரில் சட்டமொன்றைக் கொண்டுவந்த அவுஸ்திரேலியா தனிப்பட்டவர்கள் குறிப்பிட்ட சிலவகையான துப்பாக்கிகளை சொந்தமாக வைத்திருப்பதை தடைசெய்தது. அத்துடன் வேறுபாடின்றி சகலருக்கும் பிரயோகிக்கக்கூடியதான துப்பாக்கி அனுமதிப்பத்திர முறையும் நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. அதற்குப் பிறகு அவுஸ்திரேலியாவில் அத்தகைய துப்பாக்கி மனிதர் வெறியாட்ட சம்பவம் ஒன்றுகூட இடம்பெறவில்லை.

அவுஸ்திரேலியாவின் உதாரணத்தை பராக் ஒபாமா அடிக்கடி அமெரிக்கர்களுக்குச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார் என்ற போதிலும், அதைப் பின்பற்ற வேண்டிய அவசியம் குறித்து தனது நாட்டவர்களுக்கு நம்பிக்கையை ஏற்படுத்த முடியாதவராக அவர் இருக்கிறார். இதுவிடயத்தில் நியூடவுண் சம்பவமே ஒரு ஆரம்பமாக இருந்திருக்க முடியும். அன்று அமெரிக்கர்கள் சீற்றமடைந்தார்கள். கடுமையான துப்பாக்கிச் சட்டங்கள் கொண்டுவரப்பட வேண்டுமென்று

எதிர்பார்த்தார்கள். ஆனால், ஒபாமா கொண்டு வந்த துப்பாக்கிப் பயன்பாட்டு கட்டுப்பாட்டு சட்ட ஏற்பாடுகளை செனட் சபை அங்கீகரிக்க மறுத்துவிட்டது. துப்பாக்கி பயன்பாட்டுக்கு ஆதரவாக செயற்படும் செல்வாக்குக் கொண்ட தேசிய ரைபிள் சங்கம் (National Rifle Association) அதன் கைவரிசையைக் காட்டியது. தேர்தல்களில் செல்வாக்கைச் செலுத்தக்கூடிய பலம்பொருந்திய அமைப்பாக அந்த சங்கம் விளங்கி வருகிறது.

“அமெரிக்கா துப்பாக்கிகளின் நாடு” (America is a land of guns) என்று அண்மைய துப்பாக்கி மனித வெறியாட்டமொன்றுக்குப் பிறகு வாஷிங்டன் போஸ்ட் பத்திரிகை தலைப்பில் பிரகடனம் செய்தது. உண்மையும் அது

தான். அமெரிக்கர்கள் துப்பாக்கிகளை வைத்திருப்பதற்கான உரிமை அரசியலமைப்பில் உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அரசியலமைப்புக்கான இரண்டாவது திருத்தமே (Second Amendment) அந்த உரிமை சம்பந்தப்பட்டதாகும். தொலைதூரக் கிராமப்புறங்களில் பொலிஸ் உதவியின்றி வாழ்கின்ற அமெரிக்கர்களைப் பொறுத்தவரை அச்சுறுத்தல்களுக்கு எதிரான ஒரே யொரு பாதுகாப்பு அவர்களின் துப்பாக்கிகளேயாகும். மற்றவர்களைப் பொறுத்தவரை குடும்ப மரபாய் வருகின்ற உடமைப் பொருளாகக்கூட துப்பாக்கிகளை வைத்திருக்கிறார்களாம்.

உலகின் வேறு எந்தவொரு நாட்டையும் விட அமெரிக்காவிலேயே கூடுதல் எண்ணிக்கையான துப்பாக்கிகள் இருக்கின்றன. 27 கோடிக்கும் 31 கோடிக்கும் இடைப்பட்ட எண்ணிக்கையிலான துப்பாக்கிகள் அமெரிக்கர்கள் மத்தியில் புழக்கத்தில் இருக்கின்றன என்று மதிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது. அமெரிக்காவின் தற்போதைய சனத்தொகை 31 கோடியே 89 இலட்சம் என்று கூறப்படுகிறது. அதை அடிப்படையாகக்கொண்டு நோக்கும் போது ஒவ்வொரு அமெரிக்கரிடமும் ஒரு துப்பாக்கி இருக்கிறது என்றாகிறது.

“உலக சனத்தொகையில் அமெரிக்கர்கள் 5 சதவீதத்தினராக இருக்கிறார்கள். ஆனால் உலகில் துப்பாக்கி தாக்குதல்களில் கொல்லப்படுகின்றவர்களின் எண்ணிக்கையை ஆராய்ந்து பார்த்தால் அதில் அமெரிக்கர்களின் வீதம் 31 ஆக இருக்கிறது. ஆனால், அமெரிக்கர்கள் இந்த புள்ளிவிபரங்களைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைபவர்களாக இல்லை” என்று அலபாமா பல்கலைக்கழகத்தில் குற்றவியல் நீதித்துறை பேராசிரியராகப் பணியாற்றும் அடம் லாங்க் போர்ட்டை மேற்கோள்காட்டி சி.என்.என். தெரிவித்திருக்கிறது.

அமெரிக்காவிலும் உலகின் ஏனைய பகுதிகளிலும் இடம்பெற்ற துப்பாக்கித் தாக்குதல்கள் தொடர்பான புள்ளிவிபரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆய்வொன்றைச் செய்த லாங்க் போர்ட் ‘மற்ற நாடுகளுடன் ஒப்பிடும்போது அமெரிக்க மக்கள் தங்கள் வேலைத் தலங்களில் அல்லது பாடசாலைகளில் துப்பாக்கித் தாக்குதல்களில் பலியாகக்கூடிய கூடுதல் ஆபத்தைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் மற்றைய நாடுகளில் பெரும்பாலும் இத்தகைய துப்பாக்கித் தாக்குதல்கள் இராணுவ முகாம்களுக்கு அல்லது காவல் நிலைகளுக்கு அண்மையாகவே இடம்பெறுகின்றன. அமெரிக்காவில் இடம்பெற்றிருக்கக்கூடிய துப்பாக்கித் தாக்குதல்களில் அரைவாசிக்கும் அதிகமானவற்றில் தாக்குதல் நடத்தியவர்களிடம் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட துப்பாக்கிகள் இருந்திருக்கின்றன’ என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

அமெரிக்காவில் துப்பாக்கி மனிதர்களின் வெறியாட்டத்தில் பொதுமக்கள் கொல்லப்படுகின்ற சம்பவங்கள் சராசரியாக ‘64 நாட்களுக்கு ஒன்று’ என்ற விகிதத்தில் இடம்பெற்றிருக்கின்றன என்று ஹாவார்ட் பல்கலைக்கழக ஆய்வொன்று கூறுகிறது. கடந்த 29 வருடங்களில்

இடம்பெற்ற சம்பவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கும் போது 200 நாட்களுக்கு ஒரு துப்பாக்கித் தாக்குதல் இடம்பெற்றிருப்பதாகவும் அந்த ஆய்வில் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஐக்கிய நாடுகள் சபைக்கு 70

ஐக்கியநாடுகள் சபை தாபிக்கப்பட்டு அக்டோபர் 24 ஆம் திகதியுடன் சரியாக 70 வருடங்கள் நிறைவடைந்திருக்கின்றன. இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்தின் சாம்பலில் இருந்து வெளிக்கிளம்பிக் கொண்டிருந்த ஒரு உலகிற்கு காலனித்துவத்தின் விலங்குகளை உடைத்துக் கொண்டு சுதந்திரம் பெறுவதற்கு போராடிக்கொண்டிருந்த உலகொன்றுக்கு அணுவாயுதங்களினால் தோற்று விக்கப்பட்ட ஆபத்துக்களைத் திகைப்புடன் நோக்கிய வண்ணம் கெடுபிட்யுத்தத்திற்குள் பிரவேசித்துக் கொண்டிருந்த உலகொன்றிற்கு ஐக்கிய நாடுகள் சபை அன்று நம்பிக்கையைக் கொடுத்தது.

முரண்நிலைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதில் அமைதி காக்கும் பணிகளில் மற்றும் புனர்நிர்மாணப்பணிகளில் பெருந்திறமைவாய்ந்த பாத்திரத்தை வகித்திருக்கும் ஐ.நா. பிராந்திய முரண்நிலைகளை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதற்கு பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்தி 172 இணக்கத்தீர்வுகளைக் கொண்டுவந்த பெருமைக்குரியது.

ஐ.நா.வின் தலைமைத்துவத்தின் கீழேயே உறுப்புநாடுகளினால் வறுமைக்கும் பட்டினிக்கும் போசாக்கின்மைக்கும் பால்நிலைவேறுபாட்டுக்கும் இன்னும் அவை போன்ற எண்ணற்ற நெருக்கடிக்கும் எதிராக பயனுறுதியுடைய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது.

மனித உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காக ஐ.நா. பொதுச்சபை 1948 ஆம் ஆண்டு சர்வதேச மனித உரிமைகள் பிரகடனத்தை நிறைவேற்றியது. ஐ.நா. முகவரமைப்புகள் சர்வதேச ரீதியாக நோய்த்தடுப்பை நோக்கி பணியாற்றியதன் மூலம் குழந்தைகளினதும் சிறுவர்களினதும் உயிர்வாழ்வை மேம்படுத்துவதில் அளப்பரிய பங்களிப்பைச் செய்திருக்கின்றன. உலக சுகாதார நிறுவனத்தின் (WHO) முயற்சிகள் 1980ஆம் ஆண்டு

சின்னம்மே நோயை ஒழித்துக்கட்டுவதில் வெற்றிகண்டன. போலியோவுக்கு எதிரான போராட்டத்தில் யூனிசெவ் அமைப்பின் அர்ப்பணிப்புடனான செயற்பாடுகள் விரைவில் அந்த நோயை ஒழித்துக்கட்டிவிடக்கூடும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

போர்வலயங்களில் இருந்து தப்பியோடும் மக்களுக்கு ஆதரவாக அளப்பரிய உதவிகளை ஐ.நா.செய்துவருகின்றது. 1950 ஆம் ஆண்டிலிருந்து ஐ.நா.நிவாரண அமைப்பு (United National Relief and works) நான்கு தலைமுறைகளைச் சேர்ந்த பாலஸ்தீனர்களுக்கு இலவச பாடசாலைக் கல்வியையும் சுகாதாரப் பராமரிப்பையும் செய்து வந்திருக்கிறது.

ஆனால், பலவிடயங்களில் ஐ.நா. கவலைக்குரிய வகையில் தோல்வியைக் கண்டிருக்கிறது. பாலஸ்தீன அரசொன்றை உருவாக்குவதென்ற ஐ.நா.வின் தீர்மானங்கள் இன்னமும் நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. தவிரவும் ஐ.நா.வின் பல அமைதிக்காகும் பணிகள் தோல்வியில் முடிவடைந்ததுடன் மேலும் வன்முறைகளைத் தூண்டிவிட்டுமிருக்கின்றன. ருவாண்டாவில் இனப்படுகொலை ஆபத்து இருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்திருந்தும் கூட ஐ.நா.வின் அமைதிக்காகும் படைகளினால் சுமார் 10 இலட்சம் ருட்சி இனத்தவர்களை ஹூட்டு பெரும் பான்மையினத்தவர்கள் படுகொலை செய்வதைத் தடுக்க முடியாமற் போய்விட்டது.

இலங்கையில் உள்நாட்டுப்போர் உச்சக்கட்டத்தில் இருந்தவேளை 2008 ஆம் ஆண்டில் ஐ.நா.அதன் பணியாளர்களைப் போர்ப்பகுதிகளில் இருந்து வாய்ப்பெற்று இலட்சக்கணக்கான தமிழ்க் குடிமக்களை அரசாங்கப் படைகளினதும் விடுதலைப்புலிகளினதும் தயவில் விட்டுச் சென்றது.

எவ்வாறெனினும் ஐ.நா.வை அதன் உறுப்பு நாடுகளின் குறிப்பாக பெரிய வல்லரசுகளின் குறுகிய நோக்கங்களுடனான செயற்பாடுகளுக்காக குறைகூறவும் முடியாது. இந்தப் பெரிய வல்லரசு நாடுகளே ஐ.நா.வின் நிகழ்ச்சி நிரலையும் செயற்பாடுகளையும் தொடர்ந்து ஆதிக்கம் செய்து வழிநடத்திக்கொண்டிருக்கின்றன.

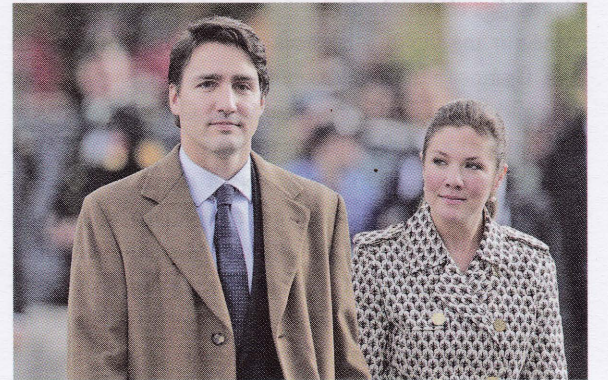
அமெரிக்கா போன்ற வீட்டோ அதிகாரத்தைக் கொண்ட நாடுகள் ஐ.நா.வுக்கு கோடிக்கணக்கான டொலர்களை நிலுவையாகக் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. இதனால் ஐ.நா.அதன் மனிதாபிமானப் பணிகள் பலவற்றுக்கு நிதியின்றி பெரும் நெருக்கடிக்குள்ளாகியிருக்கிறது. ஐக்கிய நாடுகள் பாதுகாப்புச் சபை வெறுமனே ஒரு விவாதக் கழகமாகத் தரம் தாழ்த்தப்பட்டிருக்கிறதென்றால் அதற்குக் காரணம் அதன் நிரந்தர உறுப்பு நாடுகள் அவற்றின் தனிப்பட்ட நலன்களை மேம்படுத்துவதற்காக வீட்டோ அதிகாரத்தைத் துஷ்பிரயோகம் செய்வதேயாகும்.

சிறிய எண்ணிக்கையான தனவந்த நாடுகளின் நலன்களையன்றி ஆசியா, ஆபிரிக்கா மற்றும் தென்னமெரிக்காவில் வாழுகின்ற அதிக பெரும்பான்மையான மக்களின் நலன்களில், தேவைகளில் அக்கறைகொண்டு ஐ.நா.

செயற்படுமாக இருந்தால் அது கூடுதலான அளவுக்கு பயனுறுதியுடைய ஒரு நிறுவனமாக விளங்கமுடியும். நூற்றாண்டு நிறைவைக் காண்பதற்கு இன்னமும் 30 வருடங்களைக் கடக்க வேண்டியிருக்கும் ஐ.நா. மேலும் பயனுறுதியுடையதாக அதன் பயணத்தைத் தொடருவதாக இருந்தால் தீவிரமான மறுசீரமைப்புக்கும் ஜனநாயக மயமாக்கலுக்கும் உள்ளாக வேண்டியது அவசியமாகும்.

கனடாவில் ஆட்சிமாற்றம்

கனடாவில் அக்டோபர் மாதம் 19ஆம் திகதி நடைபெற்ற பாராளுமன்றத் தேர்தலில் ஜஸ்டின் ரூடோ தலைமையிலான லிபரல் கட்சி பெற்ற பெரு வெற்றி 2006 ஆம் ஆண்டிலிருந்து கன்சர்வேட்டிவ் கட்சியின் ஆட்சியின் கீழ் இருந்துவந்த அந்த நாட்டில் இடம்பெற்ற முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு அரசியல் நகர்வைக் குறித்து நிற்கிறது. லிபரல் கட்சியே வெற்றிபெறும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்ட போதிலும் அது பெற்றிருக்கும் பெரும்பான்மை அதிர்ச்சி தருவதாக அமைந்தது. 338 ஆசனங்களைக் கொண்ட தேசிய பாராளுமன்றத்தில் 184 ஆசனங்களை லிபரல் கட்சி கைப்பற்றிய அதே வேளை கன்சர்வேட்டிவ் கட்சியினால் 99 ஆசனங்களையும் இடதுசாரிகளான புதிய ஜனநாயகக் கட்சியினரால் 44 ஆசனங்களையுமே பெறக்கூடியதாக இருந்தது.

மனைவி சோபியூடன் ஜஸ்டின் ரூடோ

லிபரல் கட்சியின் பெரு வெற்றி ஜஸ்டின் ரூடோவைப் பொறுத்தவரை மிகவும் குறிப்பிடத்தக்களவிற்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். 2011 பாராளுமன்றத் தேர்தலில் அக்கட்சி படுதோல்வியடைந்ததைத் தொடர்ந்து அவர் அதன் தலைவராக்கப்பட்டார். 2006 ஆம் ஆண்டிலிருந்து கனடாவின் அரசியல் போக்கு பெரிதும் வலது சாரிப்பக்கத்துக்கே சாய்ந்து கொண்டு சென்றது. இச்சாய்வு பல வருடங்களுக்குப் பிறகு மிகவும் பலம்பொருந்திய ஒரு கன்சர்வேட்டிவ் அரசியல்வாதியாக ஸ்டீபன் ஹார்பர் வெளிக்கிளம்புவதற்கு உதவியது. தனது அரசாங்கத்தின் பொருளாதார சாதனைகளில் இருந்து ஹார்பரினால் ஆரம்பவருடங்களில் மக்கள் மத்

தியில் ஏற்புடைமையைப் பெறக்கூடியதாக இருந்த போதிலும் அவரின் தீர்மானங்களில் பெருமளவானவை சர்ச்சைக்குரியவையாகவே அமைந்திருந்தன.

கனடிய சமுதாயத்தின் மத்தியில் பிளவுகளைத் தோற்று விக்கக்கூடியதாக இருந்த ஹார்பரின் மதக் கொள்கைகள் பெரும் எண்ணிக்கையான கனடிய மக்கள் மத்தியில் அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது. அவரது அணுகுமுறைகளில் எதேச்சாதிகாரப் போக்கும் அதிகரித்துவந்ததாகக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டது. பணவீக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கான நடவடிக்கைகள் என்ற பெயரில் அரசாங்க நிதியுதவியுடனான செயற்திட்டங்கள் பலவற்றுக்கான உதவியை அவர் குறைத்தது மக்கள் மத்தியில் குறிப்பாக மத்தியதர வர்க்கத்தினர் மத்தியில் அவருக்கு வெறுப்பைச் சம்பாதித்துக் கொடுத்தது.

ஆனால், மக்கள் மத்தியில் தோன்றிய அதிருப்தியை தணிப்பதற்கான நடவடிக்கைகளில் ஹார்பரின் தேர்தல் முகாமையாளர்கள் கவனம் செலுத்தவில்லை. பதிலாக அவர்கள் 43 வயதான ரூடோவுக்கு இருக்கக் கூடிய அனுபவக் குறைவு மற்றும் வம்ச அரசியல் ஆகியவற்றின் மீதே தாக்குதலைத் தொடுத்து எதிர்மறையான பிரசாரங்களை முன்னெடுத்தார்கள்.

ரூடோ கனடாவின் பிரதமராக வருவதற்கு இன்னமும் பக்குவம் அடையவில்லை என்றே கன்சர்வேட்டிவ் கட்சியினர் அடிக்கடி கூறிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், கனடிய மக்கள் வேறு விதமாகவே சிந்தித்தார்கள். ரூடோ பற்றிய கன்சர்வேட்டிவ் காரர்கள் கூறியவற்றை மக்கள் நிராகரித்து விட்டார்கள்.

மக்கள் மத்தியில் நம்பிக்கையுணர்வை ஊட்டக்கூடியதாக நேர்மறையான விவகாரங்களையே தேர்தல் பிரசாரங்களின் போது ரூடோ கவனத்தைச் செலுத்தினார். கன்சர்வேட்டிவ் கட்சியினரின் ஏளனங்களுக்கு பதிலளித்துக் கொண்டிருப்பதற்குப் பதிலாக அவர் கனடாவின் அடிப்படைப் பண்பு விழுமியங்களான உறுதியான சமூக பாதுகாப்பு முறைமை, சர்வதேச அமைப்புக்களில் துடிப்பான முறையில் பங்கேற்றல் மற்றும் சமுதாயத்தின் சகல பிரிவினரையும் அரவணைத்துச் செல்லும் தேசம் என்பவற்றை மீட்டெடுப்பதாக சூளுரைத்தார்.

தெளிவான மாற்றுக்கொள்கையை நாட்டு மக்கள் முன்வைத்த ரூடோ பெருமைக்குரிய 'பெண்ணியவாதி' என்று தன்னை அழைத்தார். ஹார்பரின் அரசாங்கத்தினால் கொண்டுவரப்பட்ட பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டங்களை மறுபரிசீலனை செய்வதாகவும் ஈராக்கிலும் சிரியாவிலும் இஸ்லாமிய அரசுக்கு அமெரிக்கா தலைமையில் முன்னெடுக்கப்பட்டுவருகின்ற போரில், மோதல்களில் கனடா ஈடுபடுவதை முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்போவதாகவும் உறுதியளித்தார்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, ரூடோவின் அரசியல் மரபுவழி மீது கன்சர்வேட்டிவ் கட்சியினர் தொடுத்த தாக்குதல்கள் அவருக்கு கெடுதியாக அமையாமல் நற்பேறாகவே அமைந்ததைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. 1960 களின் பிற்பகுதியில் இருந்து சுமார் ஒரு தசாப்த காலமாக

பிரதமராக இருந்த தனது தந்தையார் பியரி இலியட் ரூடோ பற்றிய நேர்மறையான நினைவுகளை வாக்காளர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள அவரால் முடிந்தது. தந்தையாரைப் பற்றிய நினைவுகள் கனடியர்கள் மத்தியில் இன்னமும் பசுமையாக இருப்பதை அவரால் தெரிந்து கொள்ளவும் முடிந்தது.

ஸ்ரீபன் ஹார்பரின் கன்சர்வேட்டிவ் ஆட்சியின் கீழ் கடந்த ஒரு தசாப்தகாலமாக முற்றுகைக்குள்ளாகியிருந்த லிபரல் கட்சியின் மரபை மீள நிலைநாட்டுவதற்கான வாய்ப்பு மகன் ரூடோவுக்கு கிடைத்திருக்கிறது.

2008 ஆம் ஆண்டு முதல் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்துவரும் ரூடோ கனடாவின் வரலாற்றில் மிகவும் இளம் வயதில் பிரதமராக பதவியேற்றிருக்கும் இரண்டாவது அரசியல்வாதியாவார். கனடாவின் பிரதமர்களிலே தந்தையாரையும் பிரதமராகக் கொண்டிருந்த ஒரேயொருவர் என்ற பெருமையும் ரூடோவுக்கு உரித்தானதாகும். முன்னாள் பாடசாலை ஆசிரியரான ரூடோ எதிர்வரும் கிறிஸ்மஸ் தினத்தன்று 44 வயதை அடையப் போகிறார்.

1972 ஆம் ஆண்டு தந்தையார் பியரி ரூடோ தலைநகர் ஓட்டாவாவில் அன்றைய அமெரிக்க ஜனாதிபதி ரிச்சர்ட் நிக்சனுக்கு ஒரு விருந்துபசாரம் அளித்தார். அப்போது ஜஸ்டின் ரூடோவுக்கு வயது நான்கு மாதங்கள். அந்த விருந்துபசாரத்தில் பானம் அருந்தும்போது வாழ்த்துக் கூறிய நிக்சன், அந்த நான்கு வயதுக்குழந்தையைப் பார்த்து 'கனடாவின் எதிர்காலப்பிரதமரை வாழ்த்துகிறேன்' என்று சொன்னார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மாலை தீவில் அரசியல் குழப்பநிலை

IDT லை தீவில் மீண்டும் அரசியல் குழப்பநிலை தோன்றியிருக்கிறது. ஜனாதிபதி அப்துல்லா யாமீனைக் கொலை செய்வதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்டு தோல்வியில் முடிந்த சதித்திட்டமொன்றில் சம்பந்தப்பட்டிருந்ததான குற்றச்சாட்டின் பேரில் உப ஜனாதிபதி அஹமட் அதீப் கைது செய்யப்பட்டதையடுத்தே இக்குழப்பநிலை ஏற்பட்டது.

செப்டெம்பர் 28 ஆம் திகதி வெளிநாட்டு விஜய மொன்றை முடித்துக் கொண்டு வந்திறங்கிய ஜனாதிபதி யாமீன் பயணம் செய்த அதிவேக படகிற்குள் குண்டொன்று வெடித்தது. அவர் ஆபத்து ஏதுமின்றி தப்பிக் கொண்டார். ஆனால், அந்தச் சம்பவம் மாலைதீவின் அரசியல் குழப்பநிலையின் பாரதூரத்தன்மையை வெளிக்காட்டியது.

ஜனாதிபதி யாமீனின் சீடர் என்று வர்ணிக்கப்பட்ட அதீப் மூன்றுமாதங்களுக்கு முன்னர் தான் உப ஜனாதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டார். ஜனாதிபதியின் படகிற்குள் குண்டுவெடித்த உடனடியாகவே தடயங்களில் குன்று படிகளைச் செய்ததற்காகக் கைது செய்யப்பட்ட இரு

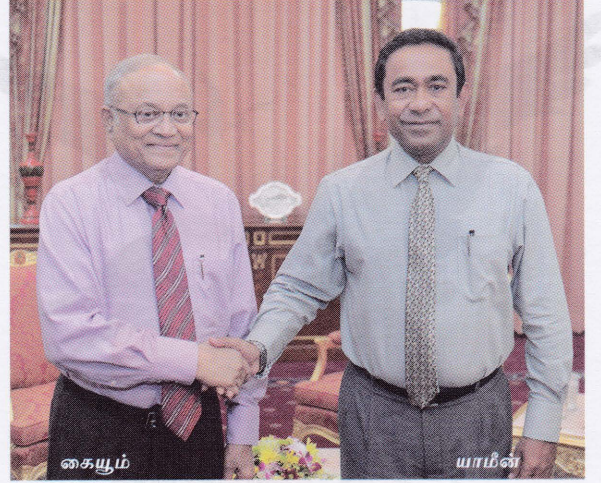
படைவீரர்களுடன் அதீப்புக்கு தொடர்பு இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. தேசத்துரோக குற்றச்சாட்டில் உப ஜனாதிபதி கைது செய்யப்பட்டது அதிர்ச்சியைத் தரும் ஒரு சம்பவம் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், மாலைதீவு மக்களில் பெரும்பாலானவர்கள் சந்தேகம் கொண்டவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். யாமீனின் பதவிக்கு வரக் கூடிய சவால்களை இல்லாமற் செய்வதற்கான ஒரு பெரிய சூழ்ச்சித் திட்டத்தின் ஒரு அங்கமே அதீப்பின் கைது என்று அவர்கள் நம்புகிறார்கள்.

மூன்று தசாப்தகாலமாக எதேச்சாதிகார ஆட்சி புரிந்த முன்னாள் ஜனாதிபதி மௌமூன் அப்துல் கையூமின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரரான யாமீன் நம்பகத்தன்மை சந்தேகத்துக்கிடமான தேர்தலொன்றின் மூலமாக 2013 ஆம் ஆண்டு அதிகாரத்துக்கு வந்தார். யாமீனின் அரசாங்கம் அதிகாரம் மீதான அவரின் பிடிபையை வலுப்படுத்தும் முயற்சியாக எதிராளிகளை ஓரங்கட்டும் நடவடிக்கைகளிலேயே ஈடுபட்டுவந்தது.

மாலைதீவில் முதன் முறையாக ஜனநாயகத் தேர்தலொன்றின் மூலமாக ஜனாதிபதியாகத் தெரிவான முஹமட் நஷீட் பயங்கரவாத குற்றச்சாட்டுகளின் பேரில் சிறையில் அடைக்கப்பட்டுள்ளார். பிறகு பாதாபு அமைச்சர் மூஸா அலி ஜலீல் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டார். இப்போது உப ஜனாதிபதி அதீப் தடுத்துவைக்கப்பட்டிருக்கிறார். அவர் மீதான தேசத்துரோகக் குற்றச்சாட்டுக்கள் சோடிக்கப்பட்டவையா? ஜனாதிபதிக்கு எழுகின்ற சவால்களை ஒழித்துக்கட்டும் நோக்குடனானவையா?

அதீப்பின் கையைடுத்து மக்கள் ஆர்ப்பாட்டங்களில் ஈடுபட்டனர். குழப்பநிலையை அடக்குவதற்கு அரசாங்கம் படைபலத்தைப் பிரயோகிக்கின்றது. படைகளைப் பயன்படுத்தி ஆர்ப்பாட்டங்களை ஒரு குறுகிய காலத்துக்கு அடக்க முடியும். ஆனால், அரசியல் உறுதிப்பாடினமையுடன் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைகளைக் கையாளுவதற்கு அது ஒரு சிறந்த வழிமுறையாக இருக்க முடியாது.

மாலைதீவை ஜனநாயகமயப்படுத்துவதற்கும் அதன் ஜனநாயக நிறுவனங்கள் மற்றும் குற்றவியல் நீதித்துறை நிறுவனங்களுக்கு புத்துயிரளிப்பதற்கும் உகந்ததொரு

தந்திரோபாயத்தை அரசாங்கம் வகுக்கவேண்டும். மாலைதீவு பொலிஸ்படையும் நீதித்துறையும் கையூம் குடும்பத்தின் விசுவாசிகளினால் நிறைந்து காணப்படுகிறது. இத்தகையதொரு சூழ்நிலையில் பக்கச்சார்பற்ற விசாரணைகள் சாத்தியமில்லை. பொலிஸ் படையிலும் நீதிமன்றங்களிலும் மக்கள் நம்பிக்கை வைக்கக்கூடிய சூழ்நிலையை தோற்றுவிக்கக்கூடியதாக உருப்படியான நடவடிக்கைகளை ஜனாதிபதி யாமீன் எடுப்பாரா என்ற சந்தேகம் அரசியல் அவதானிகள் மத்தியில் நிலவுகிறது.

கையூமின் ஆட்சிக் காலத்தில் அடாத்தான தடுப்புக்காவல்களும் சதி முயற்சிகளும் நிறைந்தே காணப்பட்டன. யாமீனின் ஆட்சியிலும் அதேபோன்ற நிலையையே காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. இத்தகைய நிலைமையை மாற்றியமைப்பதற்கு உறுதியான நடவடிக்கைகளை எடுப்பதற்கு யாமீன் தவறுவாரேயானால், அமைதியின்மை தொடருமேயானால் மாலைதீவு இல்லாமிய அரசு போன்ற இயக்கங்கள் வளருவதற்கான களமாக வளமான களமாக மாறிவிடக்கூடிய பேராபத்து இருக்கிறது என்றும் அவதானிகள் எச்சரிக்கை செய்கிறார்கள்.

ஜனாதிபதி தனது குடும்பத்தின் நலன்களை விடவும் மாலைதீவு மக்களின் நலன்களில் அக்கறை கொண்டு செயற்பட்டால் மாத்திரமே நிலைமையில் மாற்றம் ஏற்பட முடியும். ■

எட்டுத் தக்கும் பறந்து தீர்குவை

அ.மார்க்ஸ்

இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் ஒரு புரட்சி நடந்து கொண்டு இருக்கிறது. சமகாலத்தில் வாழும் நம் மால் அதன் பிரம்மாண்டத்தை உணர இயலாமல் போகலாம். ஆனால் இன்னும் சில பத்தாண்டுகளில் இந்திய வரலாற்றைப் பின்னோக்கித் திரும்பிப் பார்ப்பவர்கள் இந்தியப் படைப்பாளிகள் மத்தியில் எழுந்துள்ள இந்தப் புரட்சி அலையை ஒரு காலகட்டத்தின் அடையாளமாகக் குறிப்பிடத் தயங்கப்போவதில்லை. 1968 என்பது எப்படி பிரெஞ்சு மாணவர் புரட்சியை அடையாளப் படுத்தியதோ அதேபோல 70க்கும் மேற்பட்ட இந்தியப் படைப்பாளிகள் தமக்கு அளிக்கப்பட்ட பல்வேறு விருதுகளை இன்று ஏற்பட்டுள்ள சகிப்பின்மைக்கு எதிராகத் துறந்துள்ளது வரலாற்றில் எப்போதும் நடந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு நிகழ்வு அல்ல.

அக்டோபர் இறுதியில் டாக்டர் பார்க்வா எனும் புகழ் பெற்ற விஞ்ஞானி இந்திய அரசு அளிக்கும் மிக உயர்ந்த விருதுகளில் ஒன்றான 'பத்மபூஷண்' எனும் விருதைத் துறந்துள்ளார். தனது ஜனநாயகப் பாதையிலிருந்து விலகும் இந்தியா, பாகிஸ்தானைப் போல ஒரு மத அடிப்படையிலான சர்வாதிகாரமாக மாறுவதைத் தன்னால் சகிக்க இயலவில்லை என அவர் கூறியுள்ளார். சில நாட்கள் முன் 1980 -83 காலகட்டத்தில் இந்தியக் கப்பற்படைத் தளபதியாக இருந்த அட்மிரல் ராம்தாஸ் பெருகிவரும் சகிப்பின்மையைக் கண்டித்து பிரதமர் நரேந்திர மோடிக்குக் கடிதம் எழுதினார்.

இன்னொரு பக்கம் அதே அக்டோபர் இறுதியில் கொத்தாகப் பத்து திரைப்படத் துறையினர் தம் விருதுகளைத் தூக்கி எறிந்துள்ளனர். ஆனந்த் பட்டவர்தன் போன்ற உலகப் புகழ் பெற்ற இயக்குநர்கள் அதில் அடக்கம். அசோக் வாஜ்பாயி, சச்சிதானந்தன், நயன்தாரா செகால் என இந்திய இலக்கியத்தை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் மகத்தான படைப்பாளிகள் இன்று விருதுகளைத் துறந்துள்ளது உலக அளவில் கவனத்தை ஈர்த்துள்ளது.

அவர்கள் அத்தனை பேரும் தாங்கள் புரட்சிக் கோலம் பூண நேர்ந்ததின் பின்னணியைத் தெளிவாகவே கூறியுள்ளனர். கல்பூர்கி, பன்சாரே, தபோல்கர் முதலான எழுத்தாளர்கள், சமூகப் போராளிகள் மட்டுமல்ல, மாட்டுக்கறி வைத்திருந்தார் எனச் சொல்லி முகமது அகலக் போன்ற இரும்புக் கொல்லு வேலை செய்துகொண்டிருந்த ஒரு அப்பாவி முஸ்லிம் தொழிலாளியின் கொலையையும் கண்டித்து இதைச் செய்வதாக பிரதமர் மோடி மற்றும்

இதோ கண்முன் நடக்கிறது ஒரு புரட்சி

இன்றைய ஆட்சியாளர்களின் காதுகளில் அவர்கள் உரத்துக் கூவியுள்ளனர்.

புகழ்பெற்ற புனே திரைப்படக் கல்லூரி மாணவர்கள் சமார் நான்கு மாத காலம் வேலை நிறுத்தம் மேற்கொண்டனர். மோடி அரசு மனம் இரங்கவில்லை. இந்த வேலை நிறுத்தம் தற்போது தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டாலும் போராட்டம் தொடர்கிறது. தகுதியற்ற கட்சிக்காரர்களைக் கொண்டு கல்வி நிலையங்களை நிரப்புவதை எதிர்த்து நடந்த இந்த நீண்ட நாள் போராட்டம் இன்னொரு வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க நிகழ்வு. இந்த மாணவர் போராட்டத்திற்கு ஆதரவாகவுந்தான் இன்று அந்தப் பத்துத் திரைப்படக் கலைஞர்கள் தம் விருதுகளைத் துறந்துள்ளனர்.

விருதுகளைத் துறப்பது என்பது கலைஞர்களின் ஆக

வன்மையான ஒரு ஆயுதம். ஜாலியன்வாலாபாக் படுகொலையைக் கண்டித்து பிரிட்டிஷ் அரசு வழங்கியிருந்த அரசு விருதை (knighthood) ரவீந்திரநாத் தாகூர் தூக்கி எறிந்தார்.

“ஆயுதங்கள் ஏதும் இல்லாத அம்மக்களைக் கொடுமைக்கொன்றீர்கள். எம் மக்களின் அவலக் குரல்கள் உம் காதுகளில் விழவில்லை. உங்கள் பத்திரிகைகள் அவற்றைக் கேலி செய்தன. எங்கள் வேண்டுகோள் ஏதும் உங்கள் காதுகளில் விழவில்லை. உங்களின் பிரம்மாண்டமான பலம், வழமையான பண்பு ஆகியவற்றின் ஊடாக நீங்கள் பெருந்தன்மை காட்டியிருக்கலாம். அப்படி இல்லாத சூழலில், அச்சத்தில் ஊமையாகித் திகைத்து நிற்கும் எம் மக்களின் குரலை, அதன் பின்விளைவுகள் குறித்துக் கவலை கொள்ளாமல், ஒலிப்பதுதான் என் நாட்டிற்கு என்னால் செய்ய முடிந்த மிகச்சிறிய பணி. இத்தகைய கொடுஞ் சூழலில் எனக்கு வழங்கப்பட்ட விருது எங்களின் வெட்கங்கெட்ட நிலையை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுவதாகவே அமையும்” என்று சொல்லி அந்த விருதை வீசிய தாகூரின் வாரிசுகளாகவே இன்று இந்திய எழுத்தாளர்கள் தம் விருதுகளைத் துறக்கின்றனர்.

எந்தவொரு திரைப்படக் கலைஞனும் தன் உச்சபட்ச இலட்சியமாகக்கொள்வது ஆஸ்கர் விருதைத்தான். அந்த விருது தனக்கு வழங்கப்பட்ட போது, அது தன் தொழிலில் சரிவு ஏற்பட்டிருந்த காலமாயினும் அது குறித்துக்

கவலைப்படாமல், அந்த விருதைத் துறந்தார் உலகப் புகழ் பெற்ற நடிகர் மார்லன் பிராண்டோ. அமெரிக்கப் பழங்குடி மக்களை இழிவாக நடத்தும் ஹாலிவுட் திரை உலகைக் கண்டித்து அவர் இதைச் செய்தார்.

“இந்திரா காந்தியின் நெருக்கடி நிலைக்காலத்தில் இருந்ததைக் காட்டிலும் நான் இப்போது அச்சத்தில் உள்ளேன்” என்று கூறியுள்ளார் ஆனந்த் பட்டவர்த்தன். அவர் இரண்டு காலங்களையும் வாழ்ந்து அறிந்தவர்.

எந்த அம்சத்தில் இன்றைய காலம் நெருக்கடி நிலைக் காலத்தை விட மோசமானது?

“உண்மையை பேசும் யார் மீதும் வன்முறையைப் பிரயோகிக்க அலைந்து கொண்டிருக்கின்றன வெறிக்கும்பல்கள். இந்நிலையில் ஆயுதப் போராட்டத்தில் நம்பிக்கை இல்லாதபோது நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? எங்களிடம் இருப்பது இந்த விருது ஒன்றுதான். இந்த நாட்டில் இப்போது உருவாகியிருக்கும் விழிப்புணர்வில் நாங்களும் ஓரங்கமாகிறோம்” என்று கூறித் தன் விருது துறப்பு உரையை ஆற்றியுள்ளார் ஆனந்த் பட்டவர்த்தன்.

அன்றைய நெருக்கடி நிலைக் காலத்திற்கும் இன்றைய மாட்டுக்கறி எதிர்ப்பு வன்முறைக் காலத்திற்கும் உள்ள வேறுபாட்டைத் துல்லியமாக அடையாளம் காட்டி இருக்கிறார் ஆனந்த். அன்று அதிகாரங்களை நோக்கி உண்மையைப் பேசியவர்கள் மீது ஏவப்பட்டது அரசு வன்முறை மட்டும்தான். இன்றோ அரசு நேரடியாகத் தன் வன்முறையை ஏவுவது மட்டுமல்ல, அது இப்போது வன்முறையை ‘அவுட் சோர்ஸ்’ சும் செய்கிறது.

ஆம், எந்தக் கட்சி ஆளுகிறதோ அதன் பல்வேறு கிளை அமைப்புகள்தான் (Fringe outfits) இன்று இந்த வன்முறைகளை மேற்கொள்கின்றன. அரசு மௌனம் காக்கிறது. அவர்களை வெளிப்படையாகக் கண்டிக்க மறுக்கிறது. ‘வன்முறையை மேற்கொள்பவர்கள் மீது சட்டம் தன் கடைமையைச் செய்யும் என ஒப்புக்குக் கூடச் சொல்ல மறுக்கிறது. ஏனெனில் அந்த வன்முறையைச் செய்வது அதன் ஆதரவு அமைப்புகள்தான். இதைத்தான் வன்முறை ‘அவுட் சோர்ஸ்’ (out source) செய்யப்படுகிறது என்கிறோம்.

இந்தப் புரட்சி அலையில் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்கள் தான் கலந்துகொள்ளவில்லை. விருது வாங்கிய ஒவ்வொருவரும் தமது விருதுகளைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக் கொண்டு அமர்ந்துள்ளனர். அது மட்டுமல்ல ஏதோ விருதுகளைத் திருப்பிக் கொடுப்பவர்கள் எல்லாம் அப்பாவி கள் போலவும், ஒன்றும் தெரியாதவர்கள் போலவும், இவர்கள்தான் கெட்டிக்காரர்கள் போலவும் பேசிக் கொண்டுள்ளனர்.

இன்று காலை இது குறித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்த போது ஒரு எழுத்தாளர் சொன்னார்; ‘இன்னொரு சந்தர்ப்பம் வந்தால் நம் எழுத்தாளர்களும் விருதுகளைத் துறப்பார்கள் சார்.’ நான் கேட்டேன்; ‘என்ன சொல்கிறீர்கள்? இன்னொரு எழுத்தாளர் கொல்லப்பட்டும், அப்புறம் கொடுக்கிறோம் என்கிறீர்களா?’ அவர் பதில் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

சிரியாவில் ரஷ்யத் தலையீட்டின் பின்னணி

நான்காண்டுகளாக நடைபெற்றுவரும் உள்நாட்டுப் போரில் இதுவரை 2,20,000 பேர்கள் கொல்லப் பட்டுள்ளனர். இலட்சக்கணக்கான மக்கள் அகதிகளாக கப்பட்டுள்ளனர் என ஐ.நா அவை கூறுகிறது. வரலாறு காணாத பெரிய அகதிகளின் பிரச்சினையை இன்று உலகம் எதிர்கொண்டுள்ளது. மிகக் கொடூரமான அவல நிலையில் இன்று சிரிய அகதிகள் அலையும் கொடுமை நேர்ந்துள்ளது. சிரியாவுக்குள் அனைத்து அகக் கட்டுமானங்களும் அழிந்துள்ளன. சமீப காலத்தில் எந்தத் தீர்வும்கிட்டும் என்கிற நம்பிக்கை யாருக்கும் இல்லை.

இந்தப் பின்னணியில்தான் கடந்த மாதத் தொடக்கத்தில் சிரியாவில் அரசுக்கு எதிராகத் தாக்குதல் நடத்திக் கொண்டுள்ள ஐ.எஸ்.ஐ.எல் (ISIL) படைத் தளங்களின் மீது ரஷ்யா விமானத் தாக்குதலைத் தொடங்கியது. துருக்கி உட்பட அமெரிக்க ஆதரவுநாடுகள் ஆறு இதைக் கண்டித்து அறிக்கை வெளியிட்ட சிரியாவில் அசாத் ஆட்சியை வீழ்த்தி அங்கு தனக்குச் சாதகமான ஒரு பொம்மை ஆட்சியை நிறுவ விரும்பும் இன்னொரு அமெரிக்க ஆதரவு நாடான சலூதி அரேபியாவும் கட்டாரும் கூட இந்தக் கண்டன அறிக்கையுடன் உடன்படும் நாடுகள்தான்.

சிரியாவில் தற்போதைய குடியரசுத் தலைவராக உள்ள பஷார் அல் அசாத்தின் ஆட்சிக்கெதிரான உள்நாட்டுப் போர் அரபு வசந்தத்தின் தொடர்ச்சியாக 2011இல் தொடங்கியதுதான் எனினும் துனிசியா, எகிப்து முதலான நாடுகளில் முளைத்த அரபு வசந்த எழுச்சிக்கும் இதற்கும் சில வேறுபாடுகள் உண்டு. அரபு வசந்த எழுச்சிகள் தன்னெழுச்சியாக அந்தந்த நாட்டு மக்கள் நீண்ட நாள் சர்வாதிகார ஆட்சிகளுக்கு எதிராக எழுந்தவை. அவை அமைதி வழியில் நடந்தவை. பெரும்பாலான மக்

களின் ஆதரவு இவற்றிற்கு இருந்தது.

ஆனால் ஊழலும் அடக்குமுறையும் நிறைந்த அசாத்தின் ஆட்சிக்கு எதிராக சிரியாவில் உருவான ஆயுதப் போராட்டத்திற்கு முழுமையான மக்கள் ஆதரவு இருந்தது எனச் சொல்ல இயலாது. இங்கு அது ஒரு உள்நாட்டுப் போராக வடிவெடுத்தது. அசாத் ஆட்சி அதை இரும்புக் கரம் கொண்டு ஒடுக்கியதன் விளைவே இன்றைய சிரிய அகதிகள் பிரச்சினை. அசாத் ஆட்சிக்கு எதிரான இன்றைய இந்த உள்நாட்டுப் போருக்கு சலூதி, கட்டார், துருக்கி முதலான நாடுகள் வெளிப்படையாக ஆதரவாக உள்ளன. வளைகுடா நாடுகளில் உள்ள இஸ்லாமிய முடியரசுகள் அசாத்துக்கு எதிரான இந்த அமைப்புக்ளுக்கு பெரிய அளவில் நிதி உதவி அளிக்கின்றன.

ஓரளவு மென்மையான (moderate) இந்த அமைப்புக்ளுக்குத் தாங்கள் உதவுவதாக அமெரிக்கா வெளிப்படையாகவே கூறுகிறது. யார் அந்த மென்மையான அமைப்புகள்?

ஒருபக்கம் தலைகளை வெட்டி வீடியோக்களை வெளியிட்டுக் கொண்டிருக்கும் ISIS அமைப்பு; இன்னொரு பக்கம் சிரியாவின் அல் கொய்தாவான அல் நுஸ்ரா முன்னணி, அப்புறம் சலாஃபிஸ்டுகளான சில அல்ஷாம்ஸ் இயக்கங்கள் ஆகியவைதான் இந்த மென்மையான பயங்கரவாத அமைப்புகள். இவை கைப்பற்றும் பகுதி

ளில் உடனடியாக ஷரியா சட்டத்தின் ஆட்சி என்கிற பெயரில் கடும் அடக்குமுறைகள், சிறுபான்மையினர் மற்றும் அல்லாவைப் முஸ்லிம்கள் கொல்லப்படுதல், அகதிகளாக்கப்படுதல் நிகழ்கின்றன.

அமெரிக்கா, சவூதி முதலியன இப்படி ISIS இயக்கத்திற்கு உதவுவதன் பின்னணி என்ன?

உண்மையில் இன்று சிரியாவுக்குள் மூன்று போர்கள் நடந்து கொண்டுள்ளன. 1. அசாத் அரசிற்கும் உள்நாட்டு ஆயுதக் குழுக்களுக்கும் போர். 2. ஈரான் மீது சவூதி நடத்தும் மறைமுக யுத்தம். 3. உக்ரேன் போருக்கு அடுத்து அமெரிக்காவுக்கும் ரஷ்யாவுக்கும் நடக்கும் போர்.

பஷார் அசாத் அரசுக்கு இன்று பக்கபலமாக இருப்பது லெபனானின் ஹிஸ்புல்லா மற்றும் குர்திஷ் இயக்கங்கள், ஈரான் மற்றும் ரஷ்ய நாடுகள் ஆகியன. ஈரானைத் தன் ஜென்மப் பகையாக நினைக்கும் அமெரிக்க ஆதரவு அரசான சவூதி, அசாத்ரை வீழ்த்தி சிரியாவில் தனக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் ஆதரவான ஒரு பொம்மை அரசை அமைத்துவிட்டால் ஈரானை புவியியல் ரீதியாகத் துண்டித்து விடலாம் என நினைக்கிறது.

அமெரிக்கா அசாத் அரசுக்கு அளிக்கும் ஆதரவுக்குப் பின்னணியாக இரண்டு நோக்கங்கள் உள்ளன. ஒன்று, பாஸ்தீனத்திற்கு ஆதரவாகவும் இஸ்ரேலுக்கு எதிராகவும் உள்ள லெபனானின் ஹிஸ்புல்லா மற்றும் ஈரான் அரசு ஆகியவற்றை ஒடுக்குவது. மற்றது சிரியாவில் நடைபெறும் உள்நாட்டுப் போரை முகாந்திரமாக வைத்து ரஷ்யாவுக்கும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் இடையில் தற்போது எண்ணெய் ஏற்றுமதி மூலம் உருவாகியுள்ள நட்பை அழிப்பது. பெரிய அளவில் இன்று ஐரோப்பா விற்கு ரஷ்யாவிலிருந்து எண்ணெய் ஏற்றுமதியாவது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த வல்லாதிக்க வல்லாறுகளுக்கு இடையிலான வஞ்சகப் போரின் அனைத்துத் துயரங்களும் இன்று பரிதாபத்திற்குரிய சிரியா நாட்டு மக்கள் மீது விடிந்துள்ளது.

ரஷ்யா இன்று அசாத் அரசுக்கு ஆதரவாக விமானத் தாக்குதலை மட்டுமே நடத்துகிறது. ISIS அமைப்பின் தளங்களைக் குறி வைத்தே தாக்குதல் நடக்கிறது. முதற்கட்டத் தாக்குதலிலேயே ISIS பயங்கரவாத அமைப்பின் ஆயுத பலம் பெரிய அளவில் குறைந்துள்ளது எனத் தெரிகிறது.

இந்த ISIS அமைப்பு என்பதென்ன?

சில தினங்களுக்கு முன்னர் முன்னாள் பிரிட்டிஷ் பிரதமர் டோனி பிளேயர் 2003 ல் அமெரிக்கத் தலைமையில் தாங்கள் ஈராக் மீது படை எடுத்து அதை அழித்து, சதாமைத் தூக்கிலிட்டு அந்த நாட்டை சின்னாபின்னமாக்கிய நிகழ்வு தவறுதான் எனவும் தான் அதற்காக வருத்தம் தெரிவிப்பதாகவும் கூறியுள்ளார். பின்விளைவுகளைப் பற்றித் தாங்கள் யோசிக்கவில்லை எனவும் கூறியுள்ளார்.

அமெரிக்க அதிபர் புஷ் அந்தக் காலத்திலேயே சதாம் ஹுசேனிடம் பேரழிவு ஆயுதங்கள் இருந்ததாகத் தாங்கள் நம்பியது தவறுதான் எனவும் உள்வத் தகவல்கள்

தவறாகிவிட்டன எனவும் கூறியது நினைவிருக்கலாம். பேரழிவு ஆயுதங்களை சதாம் பதுக்கி வைத்துள்ளார் என்கிற காரணம் சொல்லித்தான் ஈராக் மீதான படை யெடுப்பு மேற்கொள்ளப்பட்டது என்பது நினைவிற்குரியது.

டோனி பிளேயர் இன்னொன்றையும் கூறியுள்ளார். இன்று ஐ.எஸ்.ஐ.எஸ் எனும் பயங்கரவாத அமைப்பு உருவாகியது தங்களின் இந்த அநீதியான தாக்குதலின் விளைவுதான் என்கிற ஒப்புதல் வாக்குமூலம்தான் அது.

ISIS அல்லது ISIL அல்லது IS என்பது ஒரு பயங்கரவாத அமைப்பு என்பதில் சந்தேகமில்லை. தேசங்களைக் கடந்த ஒரு இஸ்லாமிய ஆட்சி என்கிற பெயரில் ஒரு புதிய கலீபா ஆட்சியை (caliphate) உருவாக்குவதாகப் பீற்றிக் கொண்டு அது அமெரிக்க மற்றும் அதன் ஆதரவு நாடுகளின் பின்புலத்துடன் மேற்கொள்ளும் வன்முறைகளை யாரும் ஏற்க இயலாது.

ஆனால் அதை மதிப்பிடும்போதும் விமர்சிக்கும் போதும் அதைச் சமகால வரலாற்றிலிருந்து பிரித்து விமர்சித்துவிடவும் இயலாது. ISIS பற்றிப் பேசும்போது நாம் மூன்று விடயங்களை மறந்து விடக் கூடாது. அவை;

1. இது 2003 க்குப் பின் 2007 வாக்கில், அதாவது அமெரிக்காவின் இரண்டாம் ஈராக் யுத்தத்திற்குப் பின் உருவானது 2. பிரிட்டிஷ் அரசளவு பரப்புள்ள புவிப்பரப்பின் மீது அதிகாரம் செலுத்தக் கூடியதாகவும், நாளொன்றுக்கு சுமார் 9,000 பீப்பாய் எண்ணெய் ஏற்றுமதி செய்யும் அளவிற்குப் பொருளாதாரப் பலம் உள்ளதாகவும் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்டுள்ள ISIS இன்று பல நாடுகளில் கிளை பரப்பியுள்ள போதும் அது முளைவிட்ட நாடு சதாமுக்குப் பிந்திய ஈராக். 3. அது ஒரு சன்னி முஸ்லிம்களின் அமைப்பாகவே உள்ளது என்பது.

ஈராக் மீது அமெரிக்கா இரண்டாம் முறையும் படை யெடுத்து (2003) சதாமைக் கொன்று, அந்த நாட்டைச் சின்னா பின்னமாக்கி, தனது பொம்மை அரசு ஒன்றை நிறுவி, ஈராக் இராணுவத்தைக் கலைத்து, ஏராளமானோரைக் கொன்று, ஏராளமான முன்னாள் இராணுவத்தினரையும் மக்களையும் சிறைகளில் அடைத்து, சதாம் ஆட்சியின்போது அதிகாரத்தில் இருந்த சன்னி முஸ்லிம்களை கடுமையாக ஒடுக்கியிருந்த பின்னணியில் அங்கு முதலில் அமைதி வழியில்தான் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் போராட்டத்தைத் தொடங்கினர்.

அவர்களின் கோரிக்கைகள் மூன்றுதான். அவை;

1. சன்னி முஸ்லிம்கள் மீதான ஒடுக்கு முறைகளைக் கைவிட்டு அவர்களது உரிமைகளை அனுமதித்தல்
2. பிரகடனப்படுத்தப்பட்டிருந்த கொடிய அடக்குமுறைச் சட்டத்தைக் கைவிடல். 3. யாரை வேண்டுமானாலும் மரணதண்டனைக்கு உள்ளாக்கும் நிலைக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்து மரணதண்டனைக்கு முடிவு கட்டுதல்.

ஆனால், அமெரிக்க எடுபிடிப் பிரதமர் நூருல் மாலிக்ளி அந்தப் போராட்டத்தை எள்ளி நகையாடினார்.

(87ஆம் பக்கம் பார்க்க...)

விராந்திய அரசியல்

நேபாள மக்களில் பெரும்பகுதியினர் எதிர்க்கும் புதிய அரசியல் யாப்பு

சி.கே.லால்

புதிய அரசியல் யாப்பை கண்டனம் செய்வோர் சிறுபான்மை மக்களின் உரிமைகளில் முன்னேற்றம் எதனையும் அது கொண்டு வரவில்லை. அதனால் பின்னோக்கிய நுகர்வாகவே அமைந்துள்ளது என்கின்றனர். ஆனால் யாப்பை வரைந்து முன்மொழிந்தோர் இது உலகிலேயே சிறந்த யாப்புகளில் ஒன்று என்று கூறுகின்றனர்

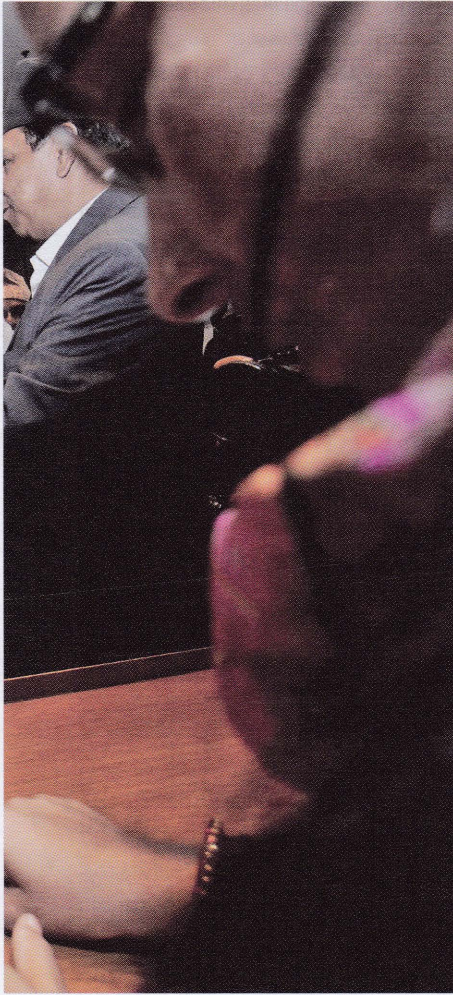

நேபாள கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (ஐக்கிய மார்க்சிஸ்ட்-லெனினிஸ்ட்) கட்சியின் தலைவர் கே.பி.ஒலி அரசியல் யாப்பில் கைச்சாத்திடுகிறார். (அவர் பிரதமராக தெரிவு செய்யப்படுவதற்கு முன்னர் இடம்பெற்ற நிகழ்வு)

நேபாளம் என்ற அரசு 18 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் நிறுவப்பட்டது. இந்த அரசைத் தோற்றுவித்தவர் நேபாளத்தின் மத்திய மலைப்பகுதியினைச் சேர்ந்த கூர்க்கா வம்சத்தில் உதித்த போர் வீரர் ஒருவராவார். மண்ணாசையால் தூண்டப்பட்ட இவரால் நிறுவப்பட்ட இந்த அரசு அது தோன்றிய நாள் முதலே அதன் தலைநகர் காத்தமண்டு ஆளும் அரசு வம்சத்தினரின் சூழ்ச்சிகளின் பயனால் ஏற

பட்ட தொடர்ச்சியான குழப்பங்களின் களமாக விளங்கியது. அரசு கட்டில் ஏறியவர் எவரோ அவர் வைத்ததே சட்டம் என்ற நிலை இருந்ததால் சர்வாதிகாரம் என்ற நச்சு வட்டம் அங்கே தவிர்க்க முடியாமல் தொடர்ந்தது. இதனால் நாட்டு மக்கள் யாவருமே பாதிக்கப்படலாயினர். ஜவஹர்லால் நேருவின் ஆலோசனையின்படி 1947 ஆம் ஆண்டில் அப்போதைய பிரதமர் மகாராஜா பத்மா சாம்சர்

நேபாளத்திற்கு முதலாவது அரசியல் சட்டம் ஒன்றை அறிமுகம் செய்து வைத்தார். இந்தச் சட்டம் ரணா வம்ச ஆட்சிக்கு அரசியல் வலிதுடமையை வழங்கியது. ஆயினும் இந்த அரசியல் யாப்புச்சட்டம் விரைவில் ஒழிக்கப்பட்டு நாடு மீண்டும் வல்லாட்சி யாளர்களான ரணா வம்சத்து ஆளும் குழுவின் கையில் வீழ்ந்தது. ரத்தம்

சிந்தாத சதிப்புரட்சியினால் பத்மா பதவியில் இருந்து அகற்றப்பட்டார். 1951 இல் ரணா வம்ச ஆட்சி ஒழிக்கப்பட்டு பேரரசர் ஒருவர் பதவிக்கு வந்தார். அப்போது முறையான அரசியல் யாப்பு ஒன்று நடைமுறைக்கு வந்தது. புதிய அரசியல் யாப்பு ஜனநாயகப் பாதையில் நேபாளம் பயணிக்கும் என்ற உறுதிமொழியை வழங்கியது. இரண்டாவது தடவை நேருவின் வழிகாட்டலில் இப்பயணம் ஆரம்பித்தது. காலம் கடந்து ஜன

நாயகப் பாதைக்கு வந்து சேர்ந்த நேபாளத்தில் 1951க்குப் பின்னர் சராசரியாக ஒவ்வொரு பத்தாண்டுக்கும் ஒரு புதிய அரசியல் யாப்பு என்ற வாறு யாப்புச் சீர்திருத்தம் தொடரலாயிற்று. உலகிலேயே அதிகளவு வேகத்தில் யாப்புச் சீர்திருத்தங்களை மாறி மாறிக்கொண்டுவந்த நாடுகளில் நேபாளத்திற்குத்தான் முதலாவது இடம் உள்ளது எனலாம்.

நேபாளத்தின் அரசியல் யாப்புகளின் தொடரில் புதிய அரசியல் யாப்பு ஒன்று 2015 செப்டெம்பர் 20 ஆம் திகதியன்று ஆரவாரமற்ற வைபவம் ஒன்றின் போது அரசியல் நிர்ணய சபை மண்டபத்தில் அரங்கேறியது. நாட்டின் ஜனாதிபதி ராம் பரன் இதனைத் தொடக்கி வைத்தார். புதிய யாப்பு யாவராலும் எதிர்பார்க்கப்பட்ட ஒன்றுதான். ஆயினும் ஒரு சட்டத்தின் இடத்தில் இன்னொரு யாப்புச்சட்டம் வந்திருக்கிறதே அல்லாமல் நேபாளத்தின் அரசியல் யாப்பில் உள்ள வெற்றிடம் நிரப்பப்படவில்லை. அதன் உள்ளடக்கத்தின் வெறுமை தான் இன்றைய தீவிர சர்ச்சைகளின் மூலகாரணம். புதிய யாப்பைக் கண்டனம் செய்வோர் சிறுபான்மை மக்களின் உரிமைகளில் முன்னேற்றம் எதையும் அது கொண்டு வரவில்லை. அது இவ்விடயத்தில் பின்னோக்கிய நகர்வாக அமைந்துள்ளது என்கின்றனர். ஆனால் இந்த யாப்பை வரைந்து முன்மொழிந்தோர் இது உலகிலேயே சிறந்த அரசியல் யாப்புக்களில் ஒன்று என்று கூறுகின்றனர்.

புதிய யாப்பைச் சீர்திருத்தவாத நோக்கில் அணுகும்போது அது படிப்படியான மாற்றங்களுக்கு சட்ட முறையாக இடமளித்து முன்னோக்கிப் பயணிக்க வழிவகுக்கும் என்று வாதிட இடம் உள்ளது. ஆனால் பிரச்சினை எங்கே உள்ளது என்றால் நேபாளத்தின் ஆளும் பெரும்பான்மையினர் மாற்றுக் கருத்துக்களை ஏற்க விடாப்பிடியாக மறுப்போராக உள்ளனர் என்பதே. இதனை விட இன்னொரு காரணமும் எதிர்ப்பாளர்களை கவலைகொள்ளச் செய்கிறது. நேபாளத்தில் ஆட்சி அதிகாரத்தைப்

பிடித்துக் கொண்டவர்கள் ஒரு போதும் விளிம்பு நிலையின்றான சிறுபான்மை மக்களின் அபிலாஷைகளுக்கு இடம்கொடுக்கும் வகையிலான எந்தவொரு யாப்புத் திருத்தத்திற்கும் சம்மதம் கொடுத்ததற்கு வரலாற்றில் ஆதாரம் இல்லை. வீதியில் இறங்கிப் போராட்டம் நடத்தாமல் சிறுபான்மை மக்கள் அந்நாட்டில் எந்தவொரு நியாயமான கோரிக்கைகளையும் ஆட்சியாளர் கவனத்திற்கு உரியதாக்கியதாக வரலாறு இல்லை. ஒரு சிறிய விடயமானாலும் மக்கள் போராடித்தான் பெறவேண்டும் என்ற நிலை அங்கு இருப்பதுதான் இன்று நேபாளத்தின் தெற்குச் சமவெளிப் பகுதியின் மதேசி மக்கள் பிரிவினரின் கையறு நிலைக்கு காரணமாகும். அங்கு ஆறுவாரங்களுக்கும் மேலாக எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள் தொடர்ந்தன. இதைக்கண்ட ஆயுதப்படைகள் தீவிர ஒடுக்குமுறையில் இறங்கின. ஏறக்குறைய 50 பேரின் உயிர்கள் பலி கொள்ளப்பட்டன. இறந்தோரில் எட்டுப்பேர் பொலிஸ்காரர்கள்.

தலைநகர் காத்தமண்டுவில் அரசியல் யாப்பு அங்குராப்பண வைபவம் நடைபெற்ற வேளையில் ஏறக்குறைய நாட்டின் அரைப்பங்கு மக்கள் மனக்கொந்தளிப்புக்கு உள்ளாகும் வகையில் போராட்டங்கள் வெடித்தன. வர்த்தக நிலையங்கள் கதவுகளை இழுத்து மூடிக் கதவடைப்புச் செய்தன; பொலிஸார் தடை உத்தரவுகளை விடுத்தனர்; இராணுவம் ஊரடங்கு உத்தரவை அமுல்படுத்தியது.

நேபாளத்தில் உயர்ந்த மலைப் பகுதி, தாழ்ந்த சமவெளிப்பகுதி என புவியியல் அடிப்படையிலான இரு பிரிவுகள் உள்ளன. இவற்றுள் சமவெளிப்பகுதி ரெறாய் (TERAI) பிராந்தியம் எனப்படும். இங்கு வாழும் ரெறாய் மதேசி மக்கள் தனித்தவோர் இனக் குழுவும் ஆவர். இப்பிராந்தியத்தின் சனத்தொகையில் இவர்கள் மூன்றிலொரு பங்கினராய் உள்ளனர். இவர்களை 'இந்தியாவில் இருந்து வந்தோர்' என்று தவறாக அடையாளப்படுத்தும் வழக்கம் இருந்து வந்துள்ளது. குடும்ப உறவுப் பிணைப்புக்கள், பண்பாட்டுத் தொடர்

புகள் என்பவற்றால் இவர்கள் இந்தியாவோடு தொடர்புடையவர்கள் என்பதால் 'இந்தியர்கள்' (People Of Indian Origin) என்று கூறுதல் தவறு.

நேபாளத்தின் ஆயுதப் படைகளில் மதேசிகளின் எண்ணிக்கை மிக மிகக்குறைவு. உலக நாடுகள் பலவற்றிலும் கலகம் அல்லது குழப்பம் மிகுந்த காலத்தில் குறித்த நாடொன்றின் ஆயுதப்படைகளின் இனவிகிதாசாரம் யாது என்பது முக்கியம் வாய்ந்த ஒருவிடயமாக உள்ளது. மதேசிகளின் கண்களில் ஆயுதப் படையினரும் பொலிஸாரும் தமக்குப் பாதுகாப்புத் தருவதற்கு வந்தவர்களாகப் படுவதில்லை. மாறாகத் தம்மை அடக்கி ஒடுக்கிக்கொடுமைப்படுத்த வந்தவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். ஆயுதப் படையினரும் தாம் ஆக்கிரமிப்புச் செய்யும் பிராந்தியம் ஒன்றில் அமைதியைப் பேண வந்தவர்களாகத் தம்மைக் கருதுகிறார்களே அல்லாமல் மதேசிகளோடு உணர்வு ரீதியாக ஒன்றாகக் கூடியவர்களாகவோ அனுதாபம் உடையவர்களாகவோ இருப்பதில்லை. சட்டத்தை அமுல்படுத்தும் பணியில் ஈடுபட்ட ஆயுதப்படையினரின் கொடும் செயல்களால் ஆத்திரமடைந்த மக்கள் வன்முறையில் இறங்கினர். வன்முறைகளைக் கட்டுப்படுத்த மேலும் மேலும் கொடுமைகள் அதிகரித்தன. இது ஒரு வன்முறைச் சங்கிலித் தொடரை உருவாக்கியது. ரெறாய்-மதேசிகள் அப்பகுதியின் பெரும்பான்மையினராய் இருந்தனரேனும் அவர்களுக்குக் குரல் கொடுக்கக்கூடிய அரசியல்வாதிகள் இல்லை என்ற காரணத்தால் நிலைமை இன்னும் மோசமாயிற்று.

சிறுபான்மையினரின் மனக்குறைகள்

1990 ஆம் ஆண்டில் நேபாளத்தில் பாராளுமன்ற ஜனநாயக முறையும், சுதந்திரமான நீதித்துறையும் பல்கட்சி முறையும் நடைமுறைக்கு வந்தன. 2006 ஆம் ஆண்டில்

நேபாளத்தில் ஆட்சி அதிகாரத்தை பிடித்துக் கொண்டவர்கள் ஒரு போதும் விளிம்பு நிலையினரான சிறுபான்மை மக்களின் அபிலாசைகளுக்கு இடம் கொடுக்கக்கூடிய எந்தவொரு யாப்புத்திருத்தத்திற்கும் சம்மதம் கொடுத்ததாக வரலாற்று ஆதாரம் இல்லை.

நிகழ்ந்த கிளர்ச்சியின் பயனாக இந்து மத முடி மன்னர் அரசியலில் இருந்து புறந்தள்ளப்பட்டார். நேபாளம் மதச் சார்பற்ற அரசாக மாறியது. சமஷ்டி ஆட்சி, விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவம் என்ற கருத்துக்கள் அரசியல் யாப்பில் புகுத்தப்பட்டன. மதேசிகளின் இடையறாத கிளர்ச்சிகள் 2007 ஆம், 2008 ஆம் ஆண்டுகளில் தொடர்ந்தன. இதன் பயனாக அப்போதைய அரசுத்தலைவரும் ஆளும் அரசாங்கத்தின் தலைவருமான கிரிஷா பிரசாத் கொய்ராலாவிற்கும் மதேசிகளின் அரசியல் கட்சிகளுக்கும் இடையே இரு வெவ்வேறு உடன்படிக்கைகள் கைச்சாத்திடப்பட்டன. இதன் பயனாக அரசியல் மைய நீரோட்டத்

தில் மதேசிகளை உள்வாங்க வேண்டும் என்ற எண்ணமும் வலுப்பெற்றது.

2008 மே 28 ஆம் திகதி முடியாட்சி நீக்கப்பட்டு நேபாளம் ஒரு சமஷ்டி ஜனநாயகக் குடியரசு எனப் பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. அரசியல் யாப்புச் சபையின் முதலாவது அமர்விலேயே இப்பிரகடனம் வெளியிடப்பட்டது. இந்த ஜனநாயக அம்சங்கள் இப்போதைய புதிய யாப்பிலும் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. புதிய யாப்பு சமஷ்டி அலகுகளின் எல்லை நிர்ணயம் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. எல்லை நிர்ணயமும் சிறுபான்மையினருக்குப் பாதுகாப்பான சில யாப்பு அம்சங்களை வலுவழக்கச் செய்தமையும் நேபாளத்தின் பல்வேறு பிரிவு மக்கள் மத்தியில் கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

தம்மை புதிய யாப்பு ஏளனத்திற்குரியவர்களாக்கியதாகப் பெண்கள் கவலை தெரிவிக்கின்றனர். நாட்டில் இருந்து வரும் பழமையான சட்டங்களும் அதிகாரிகள் வகுப்பின் ஆணாதிக்க மனப்பாங்கும் இடைக்கால அரசியல் யாப்பில் எடுத்துக் கூறப்பட்ட பெண்கள் உரிமைகளை நடைமுறைப்படுத்தத் தடையாயிருந்தன. புதிய

யாப்பு பிரஜைகளுள் பலவகையினரை வகைப்படுத்திக் கூறுவதால் பெண்களின் நிலை மேலும் மோசமாகியுள்ளது. இதனால் தரய்மார் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு தமது இன அடையாளத்தை வாரிசாக வழங்க முடியாத நிலைக்குத் தள்ளப்படுவர்.

ஜன்யதி (Janjatis) இனக்குழுமம் தமது சமுதாய உரிமைகள் கவனத்தில் கொள்ளப்படாமல் புறந்தள்ளப்பட்டதால் அதிருப்தியடைந்துள்ளனர். சமஷ்டி அலகுகளை வரையறை செய்யும் போது அடையாளமும் அலகுகள் தனித்துச் செயற்படக் கூடிய வலு உடையனவா என்பதும் கவனிக்கப்படவில்லை. தாருஸ் போன்ற சுதேசிப் பழங்குடிகள் பலவற்றோடு கடந்த காலத்தில் செய்யப்பட்ட உடன்பாடுகள் மீறப்படும் நிலை உருவாகியுள்ளது. சேத்திரி பிராமணர்கள் மலைப்பகுதிகளில் செல்வாக்கு மிக்க ஆதிக்கச் சாதிப் பிரிவினராவர். இச்சாதியினரைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக வகுக்கப்பட்ட சமஷ்டி அலகுகள் பிற்படுத்தப்பட்ட விளிம்பு நிலை மக்கள் பிரிவினரின் கோபத்தைக் கிளறுவதாய் அமைந்துள்ளது.

இட ஒதுக்கீடு போன்ற சீர்செய் பாசுபடுத்தல் (Positive Discrimination) முறைகள் மூலம் தலித்துக்களுக்கு கடந்த காலத்தில் இழைக்கப்பட்ட அநீதிகளுக்குப் பரிசாரம் காணப்படும் என இடைக்கால அரசியல் யாப்பில் உறுதியுரை இடம்பெற்றிருந்தது. புதிய அரசியல் யாப்பு அதனை நீக்கிவிட்டு தலித்துக்கள் நலன்கள் தொடர்பாகச் சட்டங்கள் இயற்றப்படும் என்ற தெளிவற்ற வாசகத்தைச் சேர்த்துள்ளது. தலித்திய செயற்பாட்டாளர்கள் இடைக்கால அரசியல் யாப்பில் இருந்து வலிமை மிக்க ஏற்பாடுகளுக்குப் பதிலாகச் சேர்க்கப்பட்ட தெளிவற்ற வாசகத்தைப் பயனற்றது என நிராகரிக்கின்றனர்.

அரசியல் யாப்பின் மதச்சார்பின்மை பற்றிய பிரிவுகள் மீள் வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளன. சனாதன இந்து மதத்தின் சமய, பண்பாட்டு நெறிகளை வளர்த்தல், புனிதப் பசுவை தேசிய சின்னமாகக் கொள்ளுதல், மதமாற்றத்தை தடைசெய்தல் என்பனவற்றின் விளைவுகள் நேபாளத்தின் சிறுபான்மை மதப் பிரிவினர்களுக்குச் சமத்துவமும் சம உரிமைகளும் காணல் நீராகவே இருக்கும் என்பதை எடுத்துக் கூறுவனவாகும். நேபாள கிறிஸ்தவர்களும் முஸ்லிம்களும் தமது எதிர்ப்புணர்வை உரத்துச் சொல்ல முடியாமல் உள்ளனர். ஆனால் அவர்களின் மனக்குமுறலும் அதிருப்தியும் புரிந்து கொள்ளக்கூடியன. ரெறாய் மதேசி மக்களிடையே எதிர்ப்புப் போராட்டம் வேகம் பெற்றதற்கு விசேட காரணம் ஒன்று உள்ளது. இம்மக்கள் அரசியல் யாப்பின் குறைகள் அனைத்தினதும் விளைவை அனுபவிக்கப்போகின்றவர்கள் என்பது மட்டுமன்றி 'தமது சொந்தத் தாயகத்திலேயே இரண்டாம் தரப் பிரஜைகள் ஆக வாழப் போகின்றனர். இதுவே அவர்களின் கிளர்ச்சிக்கான காரணம்.

பொங்கி எழும் மதேசிகள்

பிரஜா உரிமைகளை ஒருவரின் தேசிய இன அடையாளத்துடன் ஒன்

புதிய அரசியல் யாப்பை அங்குராப்பணம் செய்து விட்டோம் என்ற மகிழ்ச்சியில் தலைநகர் காத்தமண்டுவில் உள்ளவர்கள் திணைக்கும்போது ஆளும் குழுவின்கான எதிர்ப்பும் கலகமும் மதேசிகள் வாழும் பகுதிகளில் தொடர்கின்றன

றாகக் கலக்கும் சட்ட ஏற்பாடுகள் புதிய யாப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இது பிற இனத்தவர்களைத் திருமணம் செய்யும் மதேசிகள் தமது சொந்த இன அடையாளத்தை இழக்கும் ஆபத்தைக் கொண்டது. காத்தமண்டு நகரில் ஆர்ப்பாட்டம் செய்த பெண்களின் குரலிலும் மதேசிகளின் ஆதங்கம் எதிரொலித்தது. மதேசிகள் போன்றோரை தனித்த வகைப் பிரஜைகளாக ஆக்கிவிட்டால் அதன் விளைவு ஆபத்தானதாகிவிடும்.

நாட்டின் பல முக்கிய பதவிகளை வகிப்பதற்கு இவர்கள் தகுதியற்றவர்களாக்கப்படுவார்.

ரெறாய்- மதேசிகள் வாழ்விடத்தை உள்ளடக்கி ஒரு பெரிய மாநிலம் அல்லது இருமாநிலங்களை உருவாக்கி மதேசிகள், தாருஸ் போன்ற சுதேசிகளின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் சமஷ்டி அலகுகள் உருவாக்கப்படும் என்ற உறுதிமொழி முன்பு வழங்கப்பட்டது. இம்மக்களுக்கு அவ்வாறு அதிகாரமளிக்கும் வழி இல்லாமல் செய்யப்பட்டு மதேசிகளின் வாழ்விடத்தை பல துண்டங்களாகப் பிளவுபடுத்தும் அரசியல் யாப்பு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது.

மலைப்பகுதிகளைச் சேர்ந்த ஆதிக்க இனங்களின் கட்டுப்பாட்டிலும் அவர்களின் கருணையிலும் மதேசிகள் சதாகாலமும் வதங்க வேண்டிய நிலையே ஏற்படும். ஆளும் பெரும்பான்மைப் பிரிவின் கடந்தகால வரலாறு சத்தமானதாக இருந்தால் சிறுபான்மை இனங்களின் அச்சம் ஆதாரமற்றது எனலாம். ஆனால் வரலாற்று ரீதியில் அந்நியமாக்கப்பட்டு 'பிறர்' (the other) என்று ஒதுக்கிவைக்கப்பட்ட விளிம்பு நிலை மக்களிடம் இருந்து எழும் குரலில் நியாயம் இருக்கிறது என்பது வெளிப்படல்.

ஜனநாயக அரசியல் யாப்பு ஒன்று நாட்டின் பல்வேறு சமூகங்களுக்கும் அவற்றின் விகிதாசாரத்திற்கு ஏற்றவகையில் பிரதிநிதித்துவத்தை வழங்க வேண்டும் என்பது அடிப்படையான தேவையாகும். மதேசிகளின் நியாயமான உரிமைகள் அவர்களுக்கு கிடைக்கப் போவதைக் கண்ட ஆதிக்கச் சக்திகள் தமது மேலாண்மைக்குச் சவால் எழுவதைப் பொறுக்க முடியாமல் அச்சம் கொண்டு புதிய யாப்பில் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதித்துவத்தை திரித்துள்ளனர்.

(59 ஆம் பக்கம் பார்க்க...)

தவறான காரணங்களுக்காக தலைப்புச் செய்திகளில் மோடி

பாரதிய ஜனதா ஆட்சிக்கு வருகின்ற போதெல்லாம் வலதுசாரி அடிப்படைவாத சக்திகள் உற்சாகமடைகின்றன. வாஜ்பாய் தலைமையில் முதல் தடவையாக பாரதிய ஜனதா ஆட்சிக்கு வந்த பொழுது அந்த சக்திகளை சுதந்திரமாக செயற்பட அவர் அனுமதிக்கவில்லை. ஆனால் மோடியின் ஆட்சியின் கீழ் அடிப்படைவாத சக்திகள் தங்கள் கருத்துக்களை மிகவும் இலகுவாக பிரசாரப்படுத்தக்கூடியதாக இருக்கிறது

நீதியப் பிரதமர் நரேந்திரமோடி இப்போது பெரும் சங்கடத்திற்குள்ளாகியிருக்கிறார். தனது முனைப்பான முக்கியத்துவத்தாலும் விவேகமான இராஜதந்திரத்தாலும் ஒன்றரை வருடங்களுக்கு முன்னர் உலகத் தலைவர்கள் அணியில் திடீரென இணைந்து கொண்ட ஒரு மாநிலத் தலைவர் இப்போது தவறான காரணங்களுக்காக தலைப்புச் செய்திகளில் இடம்பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறார். கடந்த பொதுத்தேர்தலில் பெரும்பாலும் தன்னந்தனியனாக தீவிரபிரசாரங்களை முடுக்கிவிட்டு பொருளாதார அபிவிருத்தி, தொழில் வாய்ப்பு மற்றும் டில்லியில் உறுதிவாய்ந்த அரசாங்கம் என்று பல உறுதிமொழிகளை நாட்டு மக்களுக்கு வழங்கி பாரதிய ஜனதா கட்சி அதன் வரலாற்றில் என்றுமே கண்டிராத வெற்றியைப் பெற்றுக்கொடுத்தவர் மோடி.

ஆனால் அவரது படிமம் ஆபத்துக்குள்ளாகியிருக்கிறது. இந்தியாவில் மாத்திரமல்ல உலகம் பூராகவும் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். எப்போது வெளிப்படையாகத் துணிச்சலுடன் பேசியிருக்க வேண்டுமோ அப்போது அவ்வாறு செய்யத் தவறியதே மோடியின் தவறு ஆகும். வலதுசாரி அடிப்படைவாதிகள் இனவாத உணர்வுகளைத் தூண்டி சமூகங்கள் மத்தியில் குரோதத்தை ஏற்படுத்துகின்ற வேளைகளில் அவர் பேசாமல் இருந்து விடுகிறார். இந்த வலதுசாரி அடிப்படைவாதிகள் சகிப்புத் தன்மையில்லாத போக்கிற்கு எதிராகப் பேசுவார்களின் குரல்வளையை நசுக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். இது மோடிக்கு பெரும் ஆபத்தைக் கொண்டுவரப்போகிறது.

ஒருவர் எதைச் சாப்பிடலாம்? என்ன உடையை அணியலாம்? எதைப் பேசலாம்? இந்தவிவகாரங்

கள் இன்று இந்தியாவில் தீவிர விவாதத்திற்குரியவையாக மாறியிருக்கின்றன. ஒரு சமூகம் பலநூற்றாண்டுகளாக மாட்டிறைச்சியைச் சாப்பிட்டு வந்திருந்தாலும் கூட இப்போது சாப்பிடலாமா? நவீன உடைகளை பெண்கள் அணியலாமா? அடிப்படைவாதிகளுக்கு எதிராக மோடி கடுமையாக கிளம்பாவிட்டால் இந்தப் பிரச்சினைகள் சர்வசாதாரணமானவையாகிவிடும்.

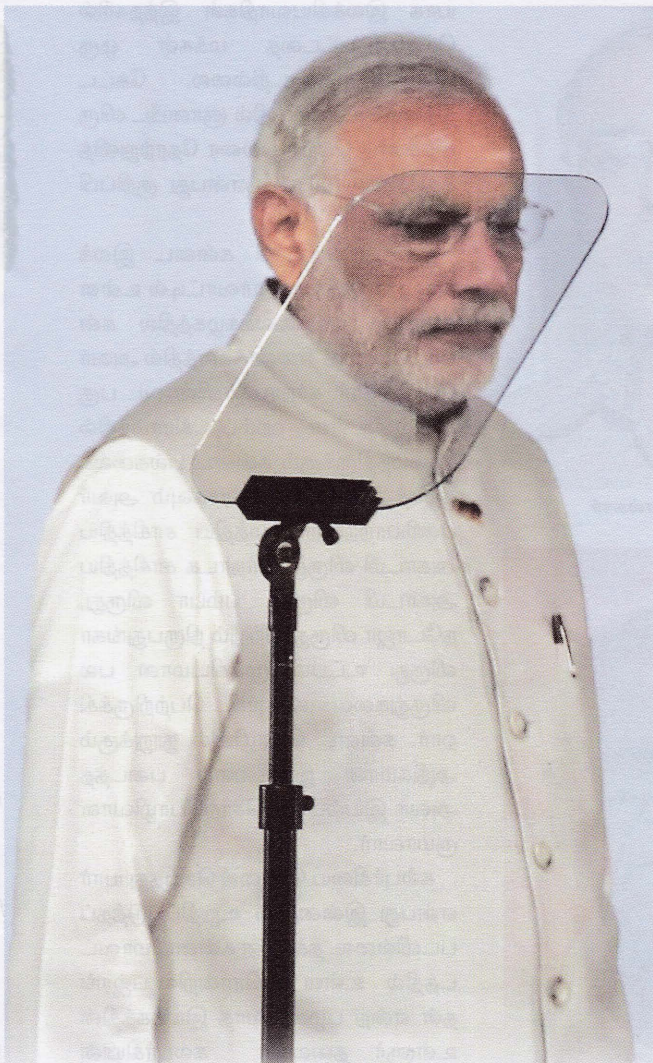
அதிகரித்து வரும் சகிப்புத்தன்மையில்லாத போக்கிற்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுக்காமல் மோடி அரசாங்கம் கடைப்பிடிக்கும் மௌனத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தில் சிவில் சமூகமே முன்னணியில் நிற்கும் அதிர்ச்சிகரமான சூழ்நிலையொன்றை இன்று நாம் காண்கிறோம். எதிரணிக்கட்சிகள் பலவீனப்பட்டுக்கிடக்கின்றன. கடந்த இரண்டு தசாப்த காலத்தில் எதிரணியின் செயற்பாடுகளை நோக்கும் போது இன்று அது மிகவும் வலுவிழந்த நிலையில் இருக்கிறது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஏற்கனவே 50 க்கும் அதிகமான வரலாற்றாசிரியர்களும், சுமார் 40 எழுத்தாளர்களும், 12 திரையுலகப் பிரமுகர்களும் டாக்டர் சி.என்.ஆர் ராவ் மற்றும் பர்காவா போன்ற 100 க்கும் அதிகமான உயர்மட்ட விஞ்ஞானிகளும் அரசாங்கத்தின் மௌனத்துக்கு எதிரான

டிஸ்கஸ்
டயரி

எம்.பி.வித்தியாதரன்

தங்களின் கண்டனங்களைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். பர் கவா தனக்கு வழங்கப்பட்ட பத்மபூஷண் விருதையும் திருப்பிக்கொடுத்துவிட்டார். 40 க்கும் அதிகமான எழுத்தாளர்களும் 12 திரையுலகப் பிரமுகர்களும் கூடத் தங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட விருதுகளைத் துறந்துவிட்டார்கள். பாரத ரத்னா விருதைப்பெற்ற டாக்டர் ராவ் “சமுதாயத்தில் சகிப்புத்தன்மை இல்லாத போக்கு அதிகரித்து வருவதாக மக்கள் மத்தியில் பொதுவான அபிப்பிராயம் நிலவுகிறது. விஞ்ஞானிகள் சமூகம் மாத்திரமல்ல புத்திஜீவிகள் சமூகமும் இந்தப் போக்கிற்கு எதிராகக் கிளம்பியிருக்கிறார்கள். இவர்கள் எல்லோரும் எழுத்தாளர்களும் வரலாற்றாசிரியர்களும்” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இனவாத உணர்வுகளைத் தூண்டி சமூகங்கள் மத்தியில் அமைதியின்மையை ஏற்படுத்துகின்ற இந்த அடிப்படைவாதச் சக்திகள் நீண்டகாலமாகவே செயற்பட்டு வருகின்றன என்பது உண்மையே. ஆனால் பாரதிய ஜனதாக்கட்சி ஆட்சியதிகாரத்துக்கு வருகின்ற போதெல்லாம் இந்தச் சக்திகள் உற்சாகமடைகின்றன என்பது அனுபவரீதியானதொரு உண்மையாகும். அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய் தலைமையில் முதற்தடவையாக பாரதிய ஜனதா ஆட்சி

க்கு வந்தபோது அடிப்படைவாதச் சக்திகள் தங்கள் இனவாதச் செயற்பாடுகளை முன்னெடுக்க முயன்றன. ஆனால் அவர் அச்சக்திகள் சுதந்திரமாகச் செயற்படுவதற்கு இடமளிக்கவில்லை. தனது அரசாங்கம் கடுமையான நடவடிக்கைகளை எடுக்கும் என்று அவர் தெளிவாக எச்சரித்தார். கே.எவ்.சி உணவகங்கள் காதலர் தினக் கொண்டாட்டங்களுக்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்பட்ட தாக்குதல்கள் கடுமையான நடவடிக்கைகள் மூலம் ஒடுக்கப்பட்டன.

ஆனால் மோடியின் ஆட்சியின் கீழ் இந்த அடிப்படைவாதச் சக்திகள் தங்கள் கருத்துக்களை மிகவும் இலகுவாக, பலவந்தமாக பிரசாரப்படுத்தக்கூடியதாக இருக்கிறது. இந்துத்வா செயற்பாட்டாளர்கள் என்று கூறப்படுகின்றவர்கள் மூடநம்பிக்கைகளுக்கு எதிராகப் போராடுகின்ற முற்போக்காளர்களைத் தாக்குவதன் மூலம் தங்கள் பிரசாரங்களைத் தொடங்கினார்கள். முதலில் கொல்லப்பட்டவர் மகாராஷ்டிரா மாநிலத்தைச் சேர்ந்த மூடநம்பிக்கை எதிர்ப்பாளரான 65 வயதான டாக்டர் நரேந்திர தபோல்கார் ஆவார். காலை வேளையில் நடைப்பயிற்சிக்கு சென்ற வேளை புனேயின் ஷானிவார் பேத்பகுதிக்கு அண்மையாக ஓம் காரேஷ்வார் பாலத்தடியில் வைத்து மோட்டார் சைக்கிளில் வந்த இரு இளைஞர்களினால் அவர் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார். மோடி ஆட்சிக்கு வருவதற்கு சமார் ஒருவருடம் முன்னதாக 2013 ஆம் ஆண்டு இக்கொலை நடந்தது. அந்த இளைஞர்கள் மூன்று தடவைகள் துப்பாக்கியால் சுட்டுவிட்டுத் தப்பியோடிவிட்டார்கள். தலையில் ஒரு குண்டு தாக்கிய நிலையில் தபோல்கார் சம்பவ இடத்திலேயே இறந்து போனார். அந்தக் காலகட்டத்தில் மகாராஷ்டிரா மாநிலத்திலும் மத்தியிலும் காங்கிரஸ் அரசாங்கமே பதவியில் இருந்தது.

பிறகு இந்துத்வா சக்திகள் இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவர்களில் ஒருவரும் எழுத்தாளரும் பகுத்தறிவாளருமான கோவிந்த் பன்சாரேயைச் சுட்டுக்கொன்றனர். இவ்வருடம் பெப்ரவரி 16 மகாராஷ்டிராவின் கோல்ஹாபூரில் அவர் தனது மனைவி சகிதம் காலை வேளை நடைப்பயிற்சியில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்த போது சுடப்பட்டார். சம்பவம் இடம்பெற்று 5 நாட்களுக்குப் பிறகு வைத்தியசாலையில் அவர் மரணமடைந்தார். காயமடைந்த மனைவி பின்னர் குணமடைந்தார். பன்சாரே தனது வாழ்நாள் பூராவும் பழமைவாத சக்திகளைக் குறிப்பாக இந்துத்வா சக்திகளைச் சினமூட்டிக் கொண்டேயிருந்தார். ஆனால் அவர் அதில் பிழையான ஒரு வழியைக் கையாண்டார்.

இவ்வருடம் ஜனவரியில் கோல்ஹாபூரில் உள்ள சிவாஜி பல்கலைக்கழகத்தில் நிகழ்த்திய விரிவுரை யொன்றில் பன்சாரே மகாத்மகாந்தியைக் கொலை செய்த நாதூராம் கோட்சேயை ஒரு தேசியவாதியென்று புகழ்பாடுவதை எதிர்த்துப் பேசினார். ஆர்.எஸ்.எஸ். இயக்கத்தின் ஒரு அங்கமே கோட்சே என்று பன்சாரே சபையோருக்கு நினைவுபடுத்தினார். இதனால் அவர் தானேயிலும் கோவாலிலும் இடம் பெற்ற குண்டுவெடிப்

புச் சம்பவங்களின் பின்னணியில் இருந்ததாகச் சந்தேகிக்கப்பட்டு பாதுகாப்புத்துறையினரின் தீவிர கண்காணிப்பில் இருந்து வருகின்ற 'சனாதன் சான்ஸ்த' என்ற ஒரு இயக்கத்தின் ஆத்திரத்தைச் சம்பாதித்துக் கொண்டார். அவ்வியக்கம் அவருக்கு எதிராக அவதூறு வழக்கொன்றைக்கூடத் தாக்கல் செய்தது. கடந்த காலத்திலும் இவருக்கு அச்சுறுத்தல்கள் விடுக்கப்பட்டிருந்தன. நரேந்திர தபோல்காரின் கொலைக்குப் பிறகு சில மாதங்கள் கழித்துத் 'தபோல்காருக்கு நேர்ந்த கதியே உமக்கும் நேரும்' என்று எச்சரிக்கும் கடிதம் ஒன்று பன்சாரேக்கு கிடைக்கப்பெற்றது.

இவ்விரு கொலைகளும் முற்போக்காளர்கள் மற்றும் பகுத்தறிவாளர்கள் மத்தியில் பாதுகாப்பின்மை உணர்வொன்றைத் தோற்றுவித்தன. அத்தகைய சூழ்நிலையில் இன்னொரு கொலை மகாராஷ்டிராவுக்கு அயல் மாநிலமான கர்நாடகாவில் இடம்பெற்றது. புகழ்பெற்ற எழுத்தாளரும் ஆய்வாளரும் தேசியவாதியுமான 78 வயதான டாக்டர் எம்.எம்.கல்புர்கி சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார். அவர் நீண்டகாலமாக விக்கிரக வழிபாட்டுக்கு எதிராக எழுதிவந்தார். விக்கிரக வழிபாட்டுக்கும் இந்துச் சடங்கு சம்பிரதாயங்களுக்கும் எதிரான கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துகின்ற மைக்காக கர்நாடகாவில் கொலை செய்யப்பட்ட முதல் இலக்கியவாதி அவரேயாவார். ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை காலைவேளையில் டாக்டர் கல்புர்கியை இவரது வீட்டில் வைத்துக் கொலையாளிகள் மிகவும் அண்மையாக நின்றே சுட்டுக்கொன்றார்கள். இக்கொலைக்கு எந்தவொரு குழுவுமோ அல்லது நபர்களுமோ உரிமை கோரவில்லையென்ற போதிலும் வலதுசாரி செயற்பாட்டாளர்களே சம்பந்தப்பட்டிருக்கக்கூடும் என்று செய்திகள் கூறுகின்றன.

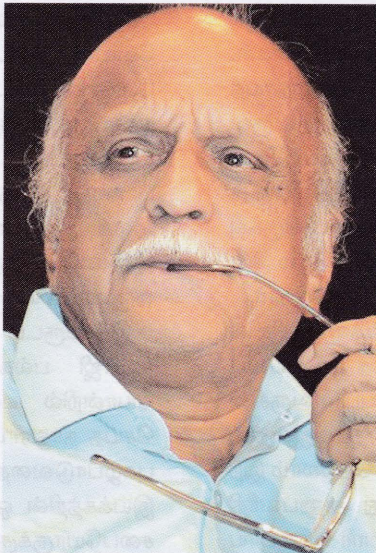
இந்தக் கொலை கர்நாடகாவின் இலக்கியத் தலைநகர் என்று வர்ணிக்கப்படுகின்ற தார்வாட் நகரில் மக்கள் மத்தியிலும் பெரும் அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. ஏனென்றால் இந்தவகை

நரேந்திர தபோல்கார்

கோவிந்த பன்சாரே

கல்புர்கி

யாக இலக்கியவாதிகள் இந்நகரில் கொல்லப்பட்டதை மக்கள் ஒரு போதும் கண்டதில்லை, கேட்டதில்லை. கன்னடத்தில் ஞானபீட விருதுகளைப் பெற்ற பலரை தோற்றுவித்தது தார்வாட் நகர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

டாக்டர் கல்புர்கி கன்னட இலக்கியம் படித்தவர். தார்வாட்டில் உள்ள கர்நாடக பல்கலைக்கழகத்தில் கன்னட மொழித் திணைக்களத்தில் அவர் போதித்தார். கர்நாடகாவின் வட பகுதியில் உள்ள ஹம்பி கிராமத்தில் அமைந்திருக்கும் கன்னட பல்கலைக்கழகத்தின் உபவேந்தராகவும் அவர் பணியாற்றினார். மத்திய சாகித்திய அகாடமி விருது, கர்நாடக சாகித்திய அகாடமி விருது, பம்பா விருது, நடோஜா விருது மற்றும் நிருபதுங்கா விருது உட்பட முக்கியமான பல விருதுகளை கல்புர்கி பெற்றிருக்கிறார். கன்னட மொழியில் நூறுக்கும் அதிகமான நூல்களைப் படைத்த அவர் இயல்பான சொற்பொழிவாளருமாவார்.

கல்புர்கியை கொலை செய்தது யார் என்பது இன்னமும் உறுதிப்படுத்தப்படவில்லை. தக்ஷிண கன்னட மாவட்டத்தில் உள்ள நகரொன்றில் பஜ்ரங்தன் என்ற பழமைவாத இயக்கத்தின் உள்ளூர் தலைவர் கல்புர்கியின் கொலைக்கு மகிழ்ச்சி தெரிவித்து அறிக்கையொன்றை வெளியிட்டதுடன் கடந்த வருடம் ஆகஸ்டில் மிகவும் முதிர்ந்த வயதில் நோயினால் மரணமடைந்த பிரபலமான எழுத்தாளர் யூ.ஆர். அனந்தமூர்த்தி மரணத்தை கல்புர்கியின் கொலையுடன் ஒப்பீடு செய்திருந்தார்.

பஜ்ரங்தன்ளின் அத் தலைவர் மைசூரைச் சேர்ந்த எழுத்தாளரும் பிரபலமான பகுத்தறிவுச் சிந்தனையாளருமான கே.எஸ். பகவானுக்கு 'அடுத்த இலக்கு நீராக இருக்கக்கூடும்' என்று எச்சரிக்கை விடுத்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

விருதுகளை திருப்பிக் கொடுக்கும் எழுத்தாளர்கள்

கல்புர்கியின் கொலை இந்தியா பூராவும் அதிர்ச்சி அலைகளைத்

தோற்றுவித்தது. இக்கொலைகளில் ஒரே மாதிரியான தன்மையை அவதானித்த எழுத்தாளர்களும் புத்திஜீவிகளும் தற்போது இடம்பெறுகின்ற துரதிர்ஷ்டவசமான சம்பவங்கள் உறுதியான நடவடிக்கைகள் மூலம் தடுத்து நிறுத்தப்பட வேண்டுமென்று ஏகமனதாக கோருகிறார்கள். கொலைகள் தொடர்பாக இந்திய சாகித்திய அகாடமி கடைப்பிடித்த அலட்சியப் போக்கை ஆட்சேபித்த எழுத்தாளர்கள் இந்த அகாடமியும் ஏனைய நிறுவனங்களும் வழங்கிய விருதுகளைத் திருப்பிக் கொடுக்கத் தொடங்கினார்கள். முதலில் அவ்வாறு செய்தவர் இந்தி எழுத்தாளர் உதய் பிரகாஷ், 'மோகன்தால்' என்ற தலைப்பிலான சிறுகதைத் தொகுதிக்கான 2010 ஆம் ஆண்டு பெற்றுக் கொண்ட சாகித்திய அகாடமி விருதை அவர் திருப்பிக் கொடுத்தார். அவரை அடுத்து சுமார் 40 எழுத்தாளர்கள் அகாடமிக்குத் தங்களது விருதுகளைத் திருப்பியனுப்பினார்கள்.

அவர்களில் கேரளாவில் இருந்து காஷ்மீர் வரையான மாநிலங்களில் உள்ள எழுத்தாளர்கள் அடங்குவர். பஞ்சாபி எழுத்தாளர் தலிப் கவுர் திவானா தனது பத்மஸ்ரீ விருதைத் திருப்பிக் கொடுத்திருக்கிறார்.

கருத்து வெளிப்பாட்டுச் சுதந்திரத்துக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்ற பாரதாரமான அச்சுறுத்தலை விளங்கிக் கொள்ளாமல் பாரதிய ஜனதாக்கட்சி எழுத்தாளர்கள் விருதுகளைத் திருப்பிக் கொடுக்கும் செயலை 'தயாரிக்கப்பட்ட நெருக்கடியொன்றுக்குப் பிறகு அரசாங்கத்துக்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்படுகின்ற தயாரிக்கப்பட்ட கடதாசிக் கிளர்ச்சி' (A manufactured paper rebellion against the Government in the wake of a manufactured crisis) என்று ஏளனம் செய்திருக்கிறது. இந்த எழுத்தாளர்கள் எல்லோரும் இந்திரா காந்தி பிரகடனம் செய்த 1975 அவசரகால நிலைக்கு, இந்திரா கொலையை அடுத்து நாடு பூராவும் சீக்கியர்களுக்கு எதிராகக் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட வன்முறைக்கு, பீகார் மாநிலத்தின் பகல் பூர் மாவட்டத்தில் 1989 ஆம் ஆண்டு இரு மாதங்களாக நீடித்த இந்து, முஸ்லிம் கலவரத்துக்கு அல்லது காங்கிரஸ் தலைமையிலான, ஐக்கிய முற்போக்குக் கூட்டணி அரசாங்கத்தின் ஊழல் மோசடிகளுக்கு எதிராக போர்க் கொடி தூக்கினார்களா என்று பாரதிய ஜனதா தலைவர்கள் கேள்வி எழுப்பியிருக்கிறார்கள்.

ஆனால் விருதுகள் திருப்பிக் கொடுக்கப்படுகின்ற இந்தப் போராட்டத்தைப் பொறுத்தவரை - மலையாள எழுத்தாளர் சாரா ஜோசப் தொடக்கம் பஞ்சாபி எழுத்தாளர் பஸ்தேவ் சிங் சடக் நாமா வரை - கவனத்தைப் பெறுகின்ற எழுத்தாளர்களில் பலர் அரசின் தவறுகளைத் தட்டிக்கேட்கின்ற, அரசைக் கேள்வி கேட்கின்ற ஒரு வரலாற்றைக் கொண்டவர்கள் என்பது அனுபவ வாயிலான ஒரு உண்மையாகும்.

உதாரணத்துக்கு பஞ்சாப் மாநிலத்தின் மாஞ்சா நகரைச் சேர்ந்த 73 வயதான பஞ்சாபி எழுத்தாளர் அஜ்மீர் சிங் ஒலாக்கை எடுத்துக் கொள்வோம். அவசரகால நிலையின்போது சிறையிலடைக்கப்பட்ட ஒலாக் விவசாயிக்

ளின் பிரச்சினைகள் குறித்து எழுதிய நாடகங்கள் அரசைக் கர்ணகரோமாகச் சாடுபவையாக அமைந்திருந்தன.

'எமது பேச்சுச்சுதந்திரமும் சிந்தனைச் சுதந்திரமும் மீறப்பட்டிருக்கின்றன' என்று அவர் கூறுகிறார். மத சகிப்புத்தன்மையின்மைக்கு எதிராக எழுத்தாளர்கள் ஐக்கியப்பட்டுக் குரல் கொடுக்க வேண்டும் என்று அவர் விரும்புகிறார்.

மும்பையைச் சேர்ந்த குஜராத்தி எழுத்தாளரான அனில் ஜோஷி 1990 ஆம் ஆண்டு தனக்குக் கிடைத்த குஜராத்த சாகித்திய அகாடமி விருதை பாடசாலை மாணவியொருத்தி தனது சகா ஒருவரினால் ஆசிரியர்கள் முன்னிலையில் தீ வைத்துக் கொழுத்தப்பட்ட சம்பவத்தையடுத்து திருப்பிக் கொடுத்தார். கல்புர்கி நரேந்திர தபோல்கார் மற்றும் கோவிந்த பன்சாரே ஆகியோரின் கொலைகளில் ஒரே மாதிரியான தன்மையை ஜோஷி காண்கிறார்.

**அக்லாக் கொலை செய்யப்பட்டு
மூன்று நாட்களின் பின்னரே மோடி
தனது கருத்தை வெளியிட்டார்.
அப்போது கூட அவர் கொலைகளை
வன்மையாக கண்டித்துப்
பேசவில்லை. ஜனாதிபதி கூறிய
சிந்தனைகளை பின்பற்றவேண்டியது
அவசியம் என்று மாத்திரம் கூறினார்.**

அவசரகால நிலையின்போது காங்கிரஸ் அரசாங்கத்தினால் சிறையில் அடைக்கப்பட்ட பஞ்சாபி எழுத்தாளர் வாரியம் சிங் சந்து போன்ற ஏனைய எழுத்தாளர்கள் தற்போதைய காலகட்டத்தை 'பயங்கரமான நாட்கள்' என்று வர்ணிப்பதுடன் எழுத்தாளர்கள் ஒன்றிணைந்து போராட வேண்டும் என்று நம்புகிறார்கள். இந்த எழுத்தாளர்கள் எல்லோரும் அரசியல் ரீதியில் பக்கச்சார்பாகச் செயற்படுகிறார்கள் என்று குற்றஞ்சாட்டுவது தவறானதாகும். ஏனென்றால், கன்னட எழுத்தாளர் ரஹ்மத் தாரிக்கேருக்கும் ஜவஹர்லால் நேருவின் மருமகள் நயன்தாரா சேகல் மற்றும் காஷிநாத் சிங் போன்றவர்களுக்கும் இடையே பொதுப் படையணி அம்சங்கள் என்று எதுவுமேயில்லை.

இராஜஸ்தான் எழுத்தாளரான அம்பிகாதத் எழுத்தாளர்களினதும் புத்திஜீவிகளினதும் போராட்டத்தை சரியான நோக்கில் விளக்குவதற்கு நவீன இந்துஸ்தானி இலக்கியத்துக்கு பெயர்போன எழுத்தாளர் முன்ஷி பிரேம்சந்தின் கூற்று ஒன்றை நினைவுபடுத்துகிறார்; 'இலக்கியம் என்பது அரசியலைப் பின்பற்றுவதல்ல, மாறாக ஒரு கைப்பந்தம் போன்று அரசியலை வழி நடத்துவதாகும்'.

பாடலாசிரியர் குல்சார் மற்றும் நாவலாசிரியர் விக்கிரம் சேத் போன்ற புகழ்பெற்ற படைப்பாளிகள் கூட இப்போது எழுத்தாளர்களுக்காக சாகித்திய அகாடமி குரல் கொடுக்க முன்வராவிட்டால், தங்களது விருதுகளைத் திருப்பிக் கொடுக்கப் போவதாக அச்சுறுத்தியிருக்கிறார்

கள். இறுதியாக சாகித்திய அகடமி எழுத்தாளர்கள் மீது தாக்குதல்கள் அதிகரித்துவரும் போக்கை சில தினங்களுக்கு முன்னர் கண்டித்திருப்பதுடன், கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்குமாறு அரசாங்கத்துக்குக் கோரிக்கை விடுத்திருப்பதையும் காணக் கூடியதாக இருந்தது.

மாட்டிஹைச்சி சர்ச்சை

முற்போக்கு புத்திஜீவிகள் படுகொலைகள் மாத்திரம்தான் பிரதமர் மோடிக்கு பிரச்சினையைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்றில்லை. அண்மைய வாரங்களாக சிறுபான்மையினர், குறிப்பாக முஸ்லிம்கள் மீதான தாக்குதல்களும் அதிகரித்த வண்ணம் இருக்கின்றன. சுமார் 1000 முஸ்லிம்கள் பலியான 2002 குஜராத் கலவரத்துக்காக ஏற்கனவே குற்றஞ்சாட்டப்பட்டிருந்த மோடி பொருளாதார அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்துவதாக அளித்த உறுதிமொழியின் பேரிலேயே நாட்டு மக்களால் வாக்களிக்கப்பட்டு ஆட்சியதிகாரத்துக்கு வந்தார். ஆனால் அவர் சிறப்பான முயற்சிகளை எடுத்து வருகின்ற போதிலும் சாதாரண மக்களை எதுவுமே இதுவரை சென்றடையவில்லை. மோடிக்கு பெரும் எண்ணிக்கையில் திரண்டு வாக்களித்த இளைஞர், யுவதிகள் பொறுமை இழந்து கொண்டு போகிறார்கள்.

அண்மையில் மாட்டிஹைச்சியை உட்கொண்டமைக்காக முஸ்லிம்கள் தாக்குதலுக்கு இலக்கான பல சம்பவங்கள் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. டில்லிக்கு அருகாக இருக்கும் உத்தரப் பிரதேச மாநிலத்தின் தாத்ரி கிராமத்தில் முஹம்மட் அக்லாக் என்பவர் சுமார் 100 பேரைக் கொண்ட இந்துகும்பலொன்றினால் அடித்துக் கொல்லப்பட்டார். தனது வீட்டில் குளிர் சாதனப் பெட்டியில் இறைச்சியை வைத்திருந்ததே அவர் செய்த தவறு. அக்லாக் ஒரு பசுவைக்கொலை செய்து அதன் இறைச்சியைச் சாப்பிட்டு விட்டு மீதி இறைச்சியை குளிர் சாதனப்பெட்டியில் வைத்திருந்தார் என்று இந்துத்துவா தலைவர்கள் வதந்தியைப் பரப்பினார்கள். அவரது

முஹம்மட் அக்லாக்

குடும்பத்தவர்களும் தடிகளாலும் கம்பிகளினாலும் தாக்கப்பட்டார்கள். அவர் உடனடியாகவே இறந்துபோனார். அதே வேளை அவரது மகன் கடுமையாக காயமுற்று ஆபத்தான நிலையில் வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார். அக்லாக்கின் இன்னொரு மகன் இந்திய விமானப்படைபில் பணிபுரிகிறார்.

சில நாட்கள் கழித்து இமாச்சல பிரதேசத்தில் 20 வயதான இன்னொரு முஸ்லிம் இளைஞன் இந்துத்துவவாதிகளினால் அடித்துக் கொல்லப்பட்டான். கால்நடைகளை கடத்தியதாக அந்த இளைஞன் மீது குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட போதிலும் அதற்கு எந்த ஆதாரமும் இல்லை. மீண்டும் சில நாட்கள் கழித்து ஜம்மு காஷ்மீர் மாநிலத்தில் இந்து அடிப்படைவாதிகளினால் முஸ்லிம் இளைஞன் ஒருவர் கொல்லப்பட்டார். மாட்டிஹைச்சியைச் சாப்பிட்டதற்காகவே இக்கொலையும் என்று கூறப்பட்டது. இவ்வாறாக கொடூரமான சம்பவங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கையில் இந்துத்துவா சக்திகளை கட்டுப்படுத்துவதற்கு அல்லது அவர்களின் தலைவர்கள் இனவாத உணர்வுகளைத் தூண்டிவிடுவதைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு பாரதிய ஜனதா தலைவர்கள் எந்தவிதமான உருப்படையான நடவடிக்கையையும் எடுக்கவில்லை.

டில்லிக்கு அருகாமையில் பாரதிய ஜனதா ஆட்சியில் இருக்கும் ஹரி

யானா மாநிலத்திலும் பதற்ற நிலை தோன்றியது. உயர் சாதியினர் தாழ்த்தப்பட்ட தலித் சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒருவரின் வீட்டுக்கு தீவைத்ததில் இரு சிறுவர்கள் எரிந்து பலியானார்கள். இங்கும் கூட அரசாங்கம் காலந்தாமதித்தே நடவடிக்கைகளில் இறங்கியது.

முஸ்லிம் இளைஞர்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டபோது அதுவும் குறிப்பாக டில்லிக்கு அருகே தாத்ரி கிராமத்தில் கொலை இடம்பெற்றபோது பிரதமர் மோடி மௌனமாக இருந்தார். தனது பிரஜைகள் படுகொலை செய்யப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது பிரதமர் ஒருவர் எவ்வாறு மௌனம் காக்க முடியும்? இந்தியாவிலும் வெளிநாடுகளிலும் ஊடகங்கள் கடுமையான கண்டனங்களை வெளியிட்டதைத் தொடர்ந்து பாரதிய ஜனதா தலைவர்கள் தங்கள் தந்திரோபாயத்தை மறு பரிசீலனை செய்ய நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார்கள்.

அரசாங்கத்தின் மௌனம் ஜனாதிபதி பிரணாப் முகர்ஜியை இந்தியாவின் சகிப்புத் தன்மைப் பாரம்பரியத்தை நாட்டு மக்களுக்கு நினைவுபடுத்த நிர்ப்பந்தித்தது. 'எமது நாகரிகத்தின் அடிப்படைப் பண்பு விழுமியங்கள் நாசம் செய்யப்படுவதை எம்மால் ஒருபோதும் அனுமதிக்க முடியாது. பல்வகைமையைக் கொண்டாடுவதும் சகிப்புத்தன்மை, பொறுமை மற்றும் பன்முகத்தன்மையை மேம்படுத்துவதுமே எமது நாகரிகத்தின் அடிப்படைப் பண்புகளாகும்' என்று ஜனாதிபதி கூறினார். சகிப்புத் தன்மையே இந்து மதத்தை தனித்துவமான மதமாக்கியது என்பதையும் அவர் இந்த இந்துத்துவா சக்திகளுக்கு நினைவுபடுத்தினார். இத்தகைய தாக்குதல்கள் இந்தியா என்ற கருத்துருவத்தையே நிர்மூலம் செய்துவிடும் என்றும் ஜனாதிபதி சுட்டிக்காட்டினார். கோல்கத்தாவிலும், டில்லியிலும், தூர்க்கா பூசைகளின் போதும் இந்தச் சிந்தனைகளை பிரணாப் முகர்ஜி மீண்டும் வெளிப்படுத்தினார்.

தாத்ரியில் அக்லாக் கொலை செய்யப்பட்டு மூன்று நாட்கள் கடந்த

மும்பையில் பாகிஸ்தான்
முன்னாள் வெளியுறவு
அமைச்சர் கசூரியின் நூல்
அறிமுக வைப்பதில்
முகத்தில் கறுப்பு மையுடன்
சுதீந்திர குல்கர்ணி

பின்னரே மோடி இது தொடர்பாக தனது பிரதிபலிப்பை வெளிக்காட்டினார். அப்போது கூட கொலைகளை இவர்களுடைய கண்மையாகக் கண்டித்துப் பேசவில்லை. ஜனாதிபதி கூறிய சிந்தனைகளைப் பின்பற்ற வேண்டியது அவசியம் என்று மாத்திரமே பிரதமர் குறிப்பிட்டார். 'மான் கீபாத்' என்ற தனது பிரபல்யமான வானொலி நிகழ்ச்சியில் கொலைகளுக்கு எதிராக அவர் எதையுமே பேசவில்லை.

இந்த நிகழ்வுப் போக்குகளையெல்லாம் கவனத்தில் எடுத்த சர்வதேச ஊடகங்கள் இந்தியா குறித்துக் கடுமையான விமர்சனங்களை முன்வைத்தன. சகிப்புத்தன்மையில்லாத போக்கு அதிகரித்து வருவதை ஆட்சேபித்து தங்களது விருதுகளைத் திருப்பிக் கொடுத்த இந்தியப் படைப்பாளிகளுக்கு ஒருமைப்பாட்டை வெளிக்காட்டி PEN International அக்டோபர் 18 ஆம் திகதி கருத்து வெளியிட்டது. கனடாவின் கியூபெக் சிட்டியில் நடைபெற்ற PEN International அமைப்பின் 81 ஆவது மகாநாட்டில் கலந்து கொண்ட 150 நாடுகளைச் சேர்ந்த தூதுக்குழுக்கள் கூட்டாக விடுத்த அறிக்கையொன்றில் அரசியலமைப்பினால் உத்தரவாதப்படுத்தப்பட்டிருப்பதைப் போன்று தனி நபர்களுக்கு சிறந்த பாதுகாப்பை வழங்க வேண்டும் என்றும் பேச்சுச் சுதிரத்தைப் பேணிக் காக்க வேண்டுமென்றும் இந்தியாவிடம் வலியுறுத்திக் கேட்கப்பட்டது. இந்திய அரசாங்கம் அவசியமான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டுமென்று வலியுறுத்தி PEN International இன் தலைவர் ஜோன் ரால்ஸ்டன் சாவுல் இந்திய ஜனாதிபதிக்கும் பிரதமருக்கும் சாகித்திய அகாடமிக்கும் கடிதங்களை எழுதினார்.

பாரதிய ஜனதா தலைமையிலான தேசிய ஜனநாயக கூட்டணி அரசாங்கம் சேதத்தை கட்டுப்படுத்தும் நடவடிக்கைகளை மிகவும் காலந்தாழ்த்தியே மேற்கொண்ட

ருக்கின்றபோதிலும் அந்த நடவடிக்கைகள் பயன்தருமென்பது சந்தேகத்துக்குரியதே. ஜனாதிபதி கவலை வெளியிட்ட பின்னரே பிரதமர் தனது மெளனத்தைக் கலைத்தார். ஆனால் இது மிகவும் காலந்தாமதித்து நடந்ததால் எதிர்பார்த்த விளைவு கிட்டவில்லை.

இந்தத் தாக்குதல்களுக்குப் புறம்பாக இந்துத்வ சக்திகள் அப்பட்டமான வன்முறைகள் மூலமாக தங்களது கோட்பாடுகளை மற்றவர்கள் மீது திணிக்கவும் முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கின்றன. முன்னர் எல்.கே. அத்வானிக்கு உதவியாளராக இருந்த சுதீந்திர குல்கர்ணி போன்ற எழுத்தாளர்கள் கூட விட்டு வைக்கப்படுவதாக இல்லை. பாகிஸ்தானின் முன்னாள் வெளியுறவு அமைச்சர் கசூரி எழுதிய நூல் ஒன்று தொடர்பில் மும்பையில் கலந்துரையாடலை ஏற்பாடு செய்தமைக்காக குல்கர்ணி மீது கறுப்புமைத் தாக்குதல் நடத்தப்பட்டது. கிரிக்கெட் உறவுகளை மீண்டும் ஏற்படுத்துவது தொடர்பில் பாகிஸ்தான் தூதுக்குழுவொன்றுடன் கலந்துரையாடல் ஒன்றை இந்திய கிரிக்கெட் கட்டுப்பாட்டுச் சபையின் தலைவர் சசாங்க் மனோகர் நடத்த ஏற்பாடு செய்ததை அடுத்து அச்சபையின் அலுவலகம் மீது சிவசைனிக்குகள் தாக்குதல் நடத்தினர். இச் சம்பவத்துக்கு முன்னதாக மும்பையில் நடைபெற ஏற்பாடாகியிருந்த பாகிஸ்தானின் பிரபல பாடகர் குலாம் அலியின் இசை நிகழ்ச்சியொன்றையும் இந்த அடிப்படைவாதிகள் தடுத்து நிறுத்தினர். ஜம்மு, காஷ்மீரைச் சேர்ந்த சட்டசபை உறுப்பினரான ரஷீத் தனது மாநிலத்தில் மாட்டிறைச்சிக்கறி பரிமாறப்படும் விருந்தொன்றை ஏற்பாடு செய்தமைக்காக அவர் மீது இந்து சேனா என்ற குழு டில்லியின் கறுப்புச் சாயத்தை வீசித் தாக்குதல் நடத்தியது. ■

கொடநாட்டில் அண்ணா தி.மு.க. 44வது ஆண்டு நிறைவு விழாவில் முதலமைச்சர் ஜெயலலிதா

தேர்தல் களம்
இந்த முறை
வித்தியாசமானதாக
இருக்கப்போகிறது.
தேர்தல்
கூட்டணிகளும்
வித்தியாசமானதாக
இருக்கும். அதன்
பிறகு முடிவுகளும்
வித்தியாசமானதாக
இருக்கும்

குழம்பிப்போயிருக்கும் தமிழக கட்சிகளும் மக்களும்

கொடநாட்டில் ஓய்வு எடுக்கும் முதலமைச்சர் ஜெயலலிதா நவம்பர் முதல் வாரத்தில் சென்னை திரும்புகிறார். மூன்றாவது கட்டமாக நமக்கு நாமே பயணத்தை அக்டோபர் 26 ஆம் திகதி சேலத்தில் தொடக்கிய மு.க. ஸ்டாலின் நவம்பர் 7-ஆம் திகதி காஞ்சி புரத்தில் முடிக்கிறார். பிறகு நவம்பர் 17

ஆம் திகதியிலிருந்து 20 ஆம் திகதி வரை சென்னையில் நான்காவது கட்ட 'நமக்கு நாமே' பயணத்தை நடத்துகிறார். மக்கள் நலக்கூட்டியக்கம் சார்பில் நவம்பர் 2ஆம் திகதி, 'குறைந்த பட்ச செயல்திட்டம்' வெளியிடுகிறார்கள். அதன் பிறகு நவம்பர் 25ஆம் திகதி கோவையில் மாபெரும் பொதுக்கூட்டம் நடத்தப் போகிறோம் என்று அறிவித்துள்ளார்கள். தீபாவளி நடக்கப் போகும் நவம்பரில் இந்தமுறை தேர்தல் தீபாவளியும் சேர்ந்துகொள்ள தமிழக அரசியலில் பட்டாசுகளுக்கும் சரவெடிகளுக்கும் பஞ்சமில்லை என்ற பரபரப்பான பாதையில் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

**பா.ஜ.க. வேண்டுமா,
வேண்டாமா?**

பரபரப்பின் பின்னணியில் இருப்பது மே 2016 தமிழக சட்டமன்றத் தேர்தல்

சென்னை

மெயில்

முத்தையா காசிநாதன்

தான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அரசியல் கட்சிகள் மும்முரமாக இருக்கின்றன. அ.தி.மு.க.வின் 44வது ஆண்டு விழா அக்டோபர் 17 ஆம் திகதி நடைபெற்றது. இந்தமுறை கொடநாட்டில் தங்கியிருந்த ஜெயலலிதா அங்கேயே கட்சியின் தொடக்க விழாவைக் கொண்டாடினார். அதற்கு முதல் நாள் விடுத்த அறிக்கையில் இன்றே தேர்தல் பணிகளைத் தொடங்குங்கள் என்று தன் கட்சியினருக்கு உத்தரவிட்டார். அந்த அறிக்கை மிகவும் மென்மையாக இருந்தது. இதுவரை தி.மு.க. மீது போர் தொடுக்கும் விதத்தில் அறிக்கை விடும் முதலமைச்சர் இந்தமுறை பெயருக்கு மட்டுமே தி.மு.க.வை விமர்சித்து விட்டு அமைதி காத்தார். அந்த அறிக்கையின் விளைவாக அ.தி.மு.க. அமைச்சர்கள் அனைவரும் தங்கள் தங்கள் தொகுதிகளில் பிரசாரத்தில் தீவிரமாக ஈடுபட்டுள்ளார்கள். ஆளுங்கட்சி எம்.எல்.ஏ.க்கள், பேச்சாளர்கள் எல்லாம் அ.தி.மு.க. 44-வது ஆண்டு விழாக் கூட்டம் என்று அறிவித்து தமிழகம் முழுவதும் ரவுண்ட் கட்டி பேசி வருகிறார்கள். செய்தித் துறையின் சார்பில் முதல் முறையாக எல்.ஈ.டி. வேன்கள் அ.தி.மு.க. அரசின் சாதனையை கிராம அளவில் பிரசாரம் செய்கின்றன. ஆட்சியில் இருக்கும் கட்சி செய்யும் நூதன பிரசாரம் இது.

இதற்கிடையில் அ.தி.மு.க. கூட்டணி வைக்குமா அல்லது வைக்காதா என்பதுதான் இன்றைக்கு அனைவர் மனதிலும் எழுந்துள்ள கேள்வி. முதலமைச்சர் ஜெயலலிதாவைப் பொறுத்தமட்டில் பா.ஜ.க.வுடன் நெருங்கிச் சென்றால் மைனாரிட்டி வாக்குகள் பாதிக்கப்படுமா? அப்படிப் பாதிக்கப்பட்டால் அதை பா.ஜ.க.வுடன் வைக்கும் கூட்டணி ஈடுகட்டுமா? என்பது பற்றிச் சீரியலாக சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பது போல் தெரிகிறது. டாக்டர் ராமதாலைக் கைது செய்து பா.ம.க. வன்னியர்களின் கோபத்திற்குள்ளானது தவிர வேறு எந்தப் பெரும்பான்மையான சாதியினரையும் முதலமைச்சர் ஜெயலலிதா இந்தமுறை 'ஆட்சியில் பகைத்துக்கொள்ளவில்லை. பொடா, மதமாற்றச் சட்டம் போன்றவற்றால் சிறுபான்மையின சமுதாயத்தை முன்பு பகைத்துக்கொண்டது போல் இந்தமுறை செய்யவில்லை.

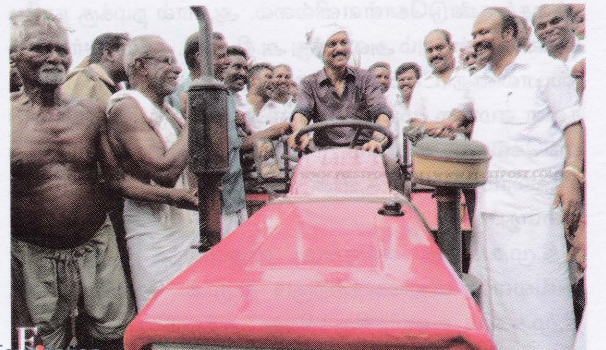
நிர்வாக குளறுபடிகளால் பொதுவான நிர்வாக தேக்க நிலைமை மாநிலத்தில் இருக்கிறதே தவிர ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தைக் குறிவைத்துத் தாக்கும் நடவடிக்கைகள் ஏதும் இந்த முறை நடைபெறும் அ.தி.மு.க. ஆட்சியில் எடுக்கப்படவில்லை. அதனால்தான் பா.ஜ.க.வுடன்

நட்புறவாக இருப்பது போல் தோற்றத்தை உருவாக்கினாலும் இன்னும் கூட்டணி என்ற அளவுக்கு முதலமைச்சர் ஜெயலலிதா நெருங்கிச் செல்லவில்லை. அதற்குக் காரணம் கூட்டணி ஏதுமின்றி நாமே ஜெயித்துவிடலாமே என்ற எண்ணமும் இருக்கலாம்.

முதல்வர் ஜெயலலிதா கூட்டணிக்காக நெருங்கிச் செல்லாத காரணத்தால் பா.ஜ.க.வின் மாநிலத் தலைவர் தமிழிசை செளந்திரராஜன், 'ஜெயலலிதா தமிழ்நாட்டின் முதல்வர், கொடநாட்டின் முதல்வர் அல்ல' என்று ஜெயலலிதா கொடநாட்டில் ஓய்வு எடுப்பது பற்றிக் கடுமையாகக் கச்சாடியிருக்கிறார். இதற்குப் பதிலடி கொடுத்துள்ள அ.தி.மு.க.வின் நமது எம்.ஜி.ஆர். பத்திரிகை என்றைக்கு தமிழிசை செளந்திரராஜன், கருணாநிதியின் ஊதுகுழல் ஆணர் என்று கேள்வி எழுப்பியுள்ளது. இந்தத் தாக்குதல்கள் இருகட்சிகளுக்குள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தாலும் இப்பார் நோன்புக்கு முதலமைச்சர் போகவில்லை. அப்துல்கலாம் மறைவுக்கும் அஞ்சலி செலுத்தப்போகவில்லை. அவரது பிறந்த நாள் விழாவை வெகு சிறப்பாகவும் கொண்டாடவில்லை. நடிகர் சங்கத்திற்குப் புதிய தலைவராகத் தேர்வு செய்யப்பட்ட நாசருக்கு வாழ்த்துச் சொல்லவில்லை. இலங்கை மீனவர்கள் உள்ளிட்ட பல்வேறு பிரச்சினைகளில் பிரதமர் நரேந்திர மோடிக்கு முதலமைச்சர் எழுதும் கடிதங்களில் மன்மோகன்சிங்கிற்கு எழுதிய கடிதங்கள் போல் காரசாரமில்லை. இந்த நடவடிக்கைகள் எல்லாம் பா.ஜ.க. கூட்டணியே வேண்டாம் என்று ஜெயலலிதா நினைத்துவிட்டார் என்று கருதமுடியவில்லை. தி.மு.க.வும்- விஜயகாந்தும் கூட்டணி சேர்ந்தால் முதலமைச்சர் ஜெயலலிதா பா.ஜ.க.வுடன் கூட்டணி வைக்கும் சூழல் எழலாம். அதுவரை அ.தி.மு.க. தங்களின் சாதனைகளைச் சொல்லித் தமிழக மக்களைச் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

மக்கள் திரும்பிப் பார்க்கும் தி.மு.க.?

தி.மு.க.விற்கு இது திரும்பவும் வசந்த காலம் என்று கூறலாம். 2011 மற்றும் 2014 தோல்விகளில் இருந்து அக்கட்சிக்கு மீண்டும் புத்துயிர் பெறும் பிராணவாயு கிடைத்துள்ளது. ஸ்டாலினின் 'நமக்கு நாமே பயணம்', தி.மு.க. மாவட்டச் செயலாளர்கள் மாவட்ட அளவில், ஒன்றிய அளவில் நடத்தும் போராட்டங்கள் எல்லாம் அ.தி.மு.க.விற்கு மாற்று தி.மு.க. என்ற நிலைப்பாட்டை உருவாக்கியுள்ளது.

ஏற்கனவே திருவரங்கம் இடைத் தேர்தலில் அந்த நிலைமை உருவாகிவிட்டது என்றாலும் இப்போது மது விலக்கை அமுல்படுத்துவோம் என்று தி.மு.க. அறிவித்த வுடன் அப்பிரசாரத்திற்கு மக்கள் மத்தியில் கிடைத்த வர வேற்பு தி.மு.க.தான் ஆட்சிக்கு வரும் கட்சி என்று மக்கள் கருதுவதை உணர்ந்துகிறது. அந்த அடிப்படையில் தான் இப்போது ஸ்டாலினின் நமக்கு நாமே பயணத்திற்கு மக்கள் மத்தியில் வரவேற்பு கிடைத்துள்ளது. இது பற்றி அக் கட்சியின் மூத்த முன்னாள் அமைச்சர் ஒருவர் 2014 தேர்தலில் எங்கள் வாக்கு வங்கி 23.91 சதவீதம் என்று பிரசாரம் செய்கிறார்கள்.

ஆறு நாடாளுமன்றத் தொகுதிகளில் மட்டும் தான் இந்த சராசரி வாக்குகளைப் பெற்றது. மீதியுள்ள 33 நாடாளுமன்றத் தொகுதிகளில் தி.மு.க. அதிக வாக்குகளைப் பெற்றுள்ளது. உதாரணமாக 26 தொகுதிகளில் 25 சதவீதத்திலிருந்து 35 சதவீதம் வரையும் 7 தொகுதிகளில் 35 சதவீதத்திலிருந்து 45 சதவீதம் வரையும் வாக்குகளைப் பெற்றுள்ளது. திருவரங்கம் இடைத் தேர்தலில் கூட தனியாகவே நின்று 55000 வாக்குகளைப் பெற்ற கட்சி தி.மு.க.தான். எங்களுக்கு சாதாரணமாக 30 சதவீத வாக்கு வங்கி இருக்கிறது. இன்னும் அ.தி.மு.க. அரசின் மீதான அதிருப்தி வாக்குகளையும் சேர்த்தால் எங்கள் வாக்கு வங்கி அதிகமாகும் என்கிறார்.

விஜயகாந்த் வேணுமா, வேண்டாமா?

இந்த நம்பிக்கையில் தான் ஸ்டாலினை முன்னிறுத்தி 'நமக்கு நாமே' பயணத்தை தி.மு.க. நடத்திக் கொண்டிருக்கிறது. அ.தி.மு.க.வும் கூட மற்றக் கட்சிகளின் பிரசாரத்தைக் கண்டுகொள்ளவில்லை. ஆனால் நமக்கு நாமே பயணம் என்றதும் அனைத்து அ.தி.மு.க. அமைச்சர்களும் 'ஸ்டாலின் நாடகம் எடுப்பாது' 'நமக்கு நாமே மூலம் மக்களை ஏமாற்ற முடியாது' என்றெல்லாம் கூறி ஸ்டாலின் எங்கெல்லாம் பயணம் முடித்து விட்டு வந்தாரோ அங்கெல்லாம் அ.தி.மு.க.வின் பிரசாரம் முடுக்கி விடப்பட்டுள்ளது.

தி.மு.க.விற்கு எவ்வளவு விஜயகாந்த் தேவையோ அவ்வளவு விஜயகாந்திற்கும் தி.மு.க. தேவை. இதை தி.மு.க.வும் உணர்ந்திருக்கிறது. அதனால்தான் தி.மு.க.

வின் முன்னாள் அமைச்சர் முல்லைவேந்தனை விஜயகாந்த் சேர்த்துக்கொண்டபிறகு கூட தே.மு.தி.க.விலிருந்து வருவதற்கு தயாராக இருக்கும் முக்கிய தலைவர்களை தி.மு.க. சேர்க்காமல் இருக்கிறது என்ற ஒரு தகவலும் உண்டு. விஜயகாந்த் இதை உணர்ந்திருக்கிறார். ரிஷிவந்தியம் தொகுதியில் பேசிய அவர் ஜெயலலிதாவை மீண்டும் முதல்வராக விடாமல் தடுப்பதற்கு எந்தத் தியாகமும் செய்யத் தயார் என்றார். அவர் வைகோ தலைமையிலான மக்கள் நலக் கூட்டியக்கத்தில் சேருவதோ பா.ஜ.க. அணியில் மீண்டும் சேருவதோ தியாகம் செய்வதாக ஆகும். ஆனால் அவரது நோக்கமான அ.தி.மு.க.வை மீண்டும் ஆட்சிக்கு வருவதைத் தடுக்க முடியாது.

ஏனென்றால் பா.ஜ.க.வுடன் சேர்ந்தோ மக்கள் நலக் கூட்டியக்கத்துடன் சேர்ந்தோ விஜயகாந்த் தமிழகத்தில் ஆட்சி மாற்றத்தைக் கொண்டு வர முடியாது. ஆட்சி மாற்றத்தைக் கொண்டுவர தி.மு.க.வுடன் சேர்ந்தால் மட்டுமே முடியும் என்பது அரசியல் அவதானிகளின் கருத்து. ஆனால் அவர் மனைவி பிரேமலதா விஜயகாந்த் தி.மு.க.வைக் கடுமையாகச் சாடுகிறாரே என்ற கேள்வியும் எழுகிறது. அது முழுக்க முழுக்க விஜயகாந்த் விரும்பும் தொகுதிப் பேரத்தை அடைவதற்கான வியூகம் என்பது தான் அரசியல் வட்டாரத்தில் உள்ள பேச்சு. இருதர்ப்பும் கூட்டணி சேரவேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தம் இருந்தாலும் தொகுதி பேரத்தில் யாருக்குத் திறமை இருக்கப்போகிறது என்பதைப் பொறுத்து அமையும். இரு முக்கிய கட்சிகளுமே பிரசார முடுக்கு வந்துவிட்டன என்பதை உணர்ந்த விஜயகாந்தும் தன் பங்கிற்கு 'மக்களுக்காக மக்கள் பணி' என்ற தலைப்பில் பொதுக்கூட்டங்களை நடத்தி மாவட்டந்தோறும் நலத்திட்ட உதவிகளை மக்களுக்கு வழங்கி வருகிறார்.

சாதி அரசியலை கையிலெடுக்கும் பா.ஜ.க.

அ.தி.மு.க., தி.மு.க., விஜயகாந்த் ஆகிய மூவருடனும் எது மாதிரியான வியூகத்தை வகுத்துச் செயல்படப்போகிறது பா.ஜ.க. என்பது பீஹார் சட்டமன்றத் தேர்தலுக்குப் பிறகு தெரிய வந்துவிடும். நவம்பர் 5 ஆம் திகதியுடன் பீஹார் கடைசிக்கூட்ட வாக்குப் பதிவு முடிகிறது. அது முடிந்தவுடன் டெல்லி தலைவர்கள் தமிழகத்திற்கு வரப்போகிறார்கள். நாடார், யாதவார், தேவேந்திரர், தேவர் என்று ஜாதி பிரித்துப் பக்காவாக இப்போதே தங்கள் பிரசார அரசியலை பா.ஜ.க. தமிழகத்தில் தொடங்கிவிட்டது. சாதியை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு தமிழகத்தில் பாலிடிக்ஸ் பண்ண முடியாது என்பதை பா.ஜ.க. உணர்ந்து விட்டதை இது காட்டுகிறது. இப்போதைக்கு தனித்துப் போட்டி என்ற தாரகமந்திரத்தை ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் பா.ஜ.க. தேர்தல் நெருங்க நெருங்க அ.தி.மு.க.வுடன் நெருங்கிப் போகுமா என்பது வெளிச்சத்திற்கு வரும். ஏனென்றால் டெல்லி பா.ஜ.க. தலைவர்களைப் பொறுத்தவரை அ.தி.மு.க.வுடன் கூட்டணி வைக்க வேண்டும் என்ற ஆசையிருக்கிறது என்ற செய்திதான் பரப்பப்படுகிறது.

குழம்பி நிற்கும் டாக்டர்கள்!

இதில் இடியாப்பச் சிக்கலில் மாட்டிக் கொண்டிருப்பது பாட்டாளி மக்கள் கட்சிதான். அந்தக் கட்சி மற்றக் கட்சிகளுக்கு எல்லாம் முன்பாகவே தேர்தல் களத்திற்கு வந்து விட்டது. வரைவுத் தேர்தல் அறிக்கையையே வெளியிட்டு விட்டது. அன்புமணியை முதலமைச்சர் வேட்பாளராக அறிவித்துவிட்டது. ஆனால் என்றைக்கு சி.பி.ஐ. வழக்கில் அன்புமணி ராமதாஸ் மீது குற்றப்பதிவு செய்யப்பட்டதோ அன்றிலிருந்து அக்கட்சியிடம் ஏதோ தடுமாற்றம் தெரிகிறது. மக்கள் நலக் கூட்டியக்கத்தில் உள்ள கட்சிகள் வருவதற்கு ஏற்ற வகையில் கூட்டணியில் நாங்கள் சில விட்டுக்கொடுப்புகளை ஏற்றுக் கொள்வோம் என்று டாக்டர் அன்புமணி ராமதாஸ் பேட்டியளித்தார்.

அனைவரும் மக்கள் நலக் கூட்டியக்கத்தில் உள்ள கட்சிக்கு அன்புமணி தூண்டில் போடுகிறார் என்று நினைத்தார்கள். பிறகு தேர்தல் நெருங்கும் நேரத்தில் இப்போதுள்ள கட்சிகள் மத்தியில் புதிய கூட்டணி அமையும் என்று பேட்டி கொடுத்துள்ளார் டாக்டர் அன்புமணி ராமதாஸ். இந்தமுறை மக்கள் நலக்கூட்டியக்கம் பற்றி அவர் பேட்டியில் குறிப்பிடவில்லை. அப்படியென்றால் விட்டுக்கொடுப்பு என்பது பா.ஜ.க.வுடன் கூட்டணி வைக்கவா என்ற கேள்வி எழுகிறது. இவரை விட பிரமாதமாகக் குழப்புகிறார் டாக்டர் ராமதாஸ். முதலில் விடுதலைச் சிறுத்தைகள் அமைப்புக்கூட அன்புமணியை முதல்வராக ஏற்றால் கூட்டணியில் சேர்த்துக் கொள்ளத் தயார் என்று அறிவித்தார்.

இப்போது அன்புமணியை ஏற்றுக்கொண்டால் தே.மு.தி.க.வுடன் கூட்டணி வைக்கத் தயார் என்று பேட்டியளிக்கிறார். சென்ற பாராளுமன்றத் தேர்தலில் பா.ஜ.க. கூட்டணியில் விஜயகாந்திற்கு 14 நாடாளுமன்றத் தொகுதிகள். டாக்டர் ராமதாஸுக்கு 8 நாடாளுமன்றத் தொகுதிகள். அப்போதே பா.ம.க.வை விட அதிக தொகுதிகளைப் பெற்ற விஜயகாந்த் எப்படி அன்புமணி முதல்வராக ஒப்புக் கொள்வார்? ஆகவே ராமதாஸின் இந்தப் பேட்டியைப் பார்த்தால் அவர் கூட்டணி விடயத்தில் ஏதோ குழம்பிப் போயிருப்பது நன்கு தெரிகிறது. அப்படியில்லையென்றால் கூட்டணி இல்லை என்று அறிவித்துக் களத்தில் நிற்பது தமாஷ் வேலையா என்று வாக்காளர்கள் நினைக்கும் அளவிற்கு டாக்டர் அன்புமணி

மற்றும் டாக்டர் ராமதாஸ் ஆகியோரின் கருத்துக்கள், பேட்டிகள் இருக்கின்றன.

க்ளையமாகக் காட்சியில் வைக்கோ!

இறுதிக் க்ளையமாகக் காட்சியில் இருப்பது மக்கள் நலக் கூட்டியக்கம். அங்கு குறைந்த பட்ச செயல் திட்டத்தின் அடிப்படையில் செயல்படப்போகிறார்கள். அங்கும் ஒற்றுமை இல்லை. ஜெயலலிதாவை எதிர்க்க அனைத்து எதிர்க்கட்சிகளும் ஒற்றுமையாக வேண்டும் என்று கனிமொழி கூறினார். அதற்கு உடனடியாக பதில் சொன்ன மக்கள் நலக்கூட்டியக்கத்தில் உள்ள சி.பி.எம். மாநில செயலாளர் ஜி.ராமகிருஷ்ணன், தி.மு.க. மற்றும் அ.தி.மு.க.வால்தான் இந்த மாநிலம் கெட்டுவிட்டது. அவர்களுடன் கூட்டணி என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை என்று கூறிவிட்டார். ஆனால் அதே அணியில் இருக்கும் விடுதலைச் சிறுத்தைகள் கட்சித் தலைவர் தொல். திருமாவளவன், கனிமொழியின் கருத்து வரவேற்கத்தக்கது. அதற்கான முயற்சியை தி.மு.க.தான் செய்ய வேண்டும் என்று கூறியிருக்கிறார்.

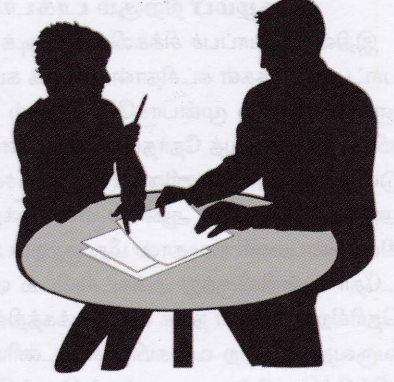
சிவகங்கை மாவட்டத்தில் மருதுபாண்டியர் நினைவு தினம் கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. அந்த நினைவிடத்திற்கு அஞ்சலி செலுத்தப்போன தி.மு.க.வின் முன்னாள் அமைச்சர் பெரிய கருப்பன் விஸிட்டர்ஸ் புக்கில் கையெழுத்துப் போட முடியவில்லை. அதை அங்குள்ள மக்கள் தொடர்பு அதிகாரி எடுத்து ஒளித்து வைத்துவிட்டார். இதை எதிர்த்துப் போராட்டம் நடத்தினார் பெரிய கருப்பன். அதை வைக்கோ ஆதரித்துள்ளார். விஸிட்டர்ஸ் புத்தகம் என்பது பொதுச் சொத்து. அதை எப்படி ஒளித்து வைக்கலாம். பெரிய கருப்பனின் போராட்டம் நியாயமானது என்று கூறியிருக்கிறார். ம.தி.மு.க.விலிருந்து பலரும் விலகி தி.மு.க.வில் சேர்ந்த பிறகு வைக்கோ தி.மு.க.

முன்னாள் அமைச்சர் ஒருவருக்கு ஆதரவாக வெளியிட்ட முதல் கருத்து இது.

ஆகவே மக்கள் நலக் கூட்டியக்கத்தைப் பொறுத்தமட்டில் தனியாக தேர்தலைச் சந்திக்க வேண்டும் என்பதில் சி.பி.எம். கட்சி தவிர மற்றக் கட்சிகள் அனைத்துமே இருவேறு கருத்துக்களுடன் இணைந்து செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

(59ஆம் பக்கம் பார்க்க...)

உருக்காணல்

முத்தையா காசிநாதன்
சென்னை

வியாபார அரசியலுக்கு மாற்றாகவே மக்கள் நலக்கூட்டு இயக்கம்

தமிழக அரசியல் அரசியலில் நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு கம்யூனிஸ்ட் பேரியக்கங்கள் புதியதொரு அரசியல் மாற்றத்திற்கு விதை விதைக்கிறார்கள். இரு கம்யூனிஸ்ட் இயக்கங்களுமே இதுவரை பாரதீய ஜனதாவை எதிர்க்க காங்கிரஸுடன் கூட்டணி வைப்பார்கள். சில மாநிலங்களில் காங்கிரஸை எதிர்க்க மற்ற மாநிலக் கட்சிகளுடன் கூட்டணி வைப்பார்கள். ஆனால் இந்த முறை வித்தியாசமான கூட்டணிக் கொள்கையை அமுலுக்குக் கொண்டு வருகிறார்கள். அதாவது காங்கிரஸுடனும் கூட்டணி இல்லை. பா.ஜ.க.வுடனும் கூட்டணி இல்லை. இந்த இரு கட்சிகளுடன் கூட்டணி வைக்கும் மாநிலக் கட்சிகளுடனும் கூட்டணி இல்லை என்ற ரீதியில் இரு கம்யூனிஸ்ட் இயக்கங்களின் கூட்டணிக் கொள்கை இருக்கிறது. அதையும் மிஞ்சி தமிழகத்தில் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கங்களின் தலைமையிலேயே ஒரு அணியை உருவாக்க முயற்சி மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள். இமய மலையை நூலால் கட்டி இழுப்போம். வந்தால் மலை. போனால் நூல்தானே என்ற நோக்கில் அவர்களின் கூட்டணி ஏற்பாடுகள் இருக்கிறது.

தி.மு.க., அ.தி.மு.க ஆட்சியைப் பார்த்து மக்கள் சலித்துப் போய் விட்டார்கள். உருப்படியான மாற்றத்தை மக்களுக்கு கொடுக்க வேண்டும் என்ற அவர்களின் முழுக்கத்தில் ஒரு நியாயம் இருப்பது போலவே மக்கள் மனதில் தோன்றினாலும் அதற்குரிய பலம்- அதாவது வாக்கு வங்கி பலம் இந்த இரு கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளுக்கோ, இக்கட்சிகளுடன் சேர்ந்துள்ள வைகோ, திருமாவளவன் சார்ந்த கட்சிகளுக்கோ இருக்கிறதா என்ற பிரதான கேள்வி எழுகிறது. இந்தச் சூழ்நிலையில் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் மாநிலச் செயலாளர் முத்தரசனைச் சந்தித்தோம். அவர் 'சமகால' இதழுக்காக மனம் திறந்து அளித்த பேட்டி இங்கே!

கம்யூனிஸ்ட் இயக்கங்கள் மாற்று அரசியல் என்பதை முன்னிறுத்தக் காரணம் என்ன?

தேசிய அளவில் இருக்கும் காங்கிரஸ் கட்சியும் பாரதீய ஜனதா கட்சியும் புதிய பொருளாதாரக் கொள்கையில் ஒத்த கருத்துடைய கட்சிகள். 1991 ஆம் ஆண்டு முதல் இந்தப் புதிய பொருளாதாரக் கொள்கையை அமுல்படுத்தி வருகிறார்கள். இக்கொள்கை வளர்ந்த நாடுகளுக்கு உரிய கொள்கை. இந்தியா போன்ற வளர்ந்து வரும் நாட்டிற்கு ஏற்ற கொள்கை அல்ல. கார்ப்பரேட் நிறுவனங்களுக்குச் சாதகமாக இந்தக் கொள்கை இருக்கிறதே தவிர விவசாயி, தொழிலாளி உள்ளிட்ட அடித்தட்டு மக்களுக்கு இக்கொள்கை பாதகமாக இருக்கிறது. தற்போதுள்ள பா.ஜ.க அரசு மதவாதக் கொள்கையை முன்னெடுத்துச் செல்கிறது. மத்தியில் இந்தக்கட்சி ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு கோவிந்த பன்சாரே, நரேந்திர தபோல்கர், கல்பார்க்கி என்று மூன்று முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் இதுவரை கொல்லப்பட்டுள்ளார்கள். இன்னும் பல எழுத்தாளர்களுக்குக் கொலைமிரட்டல் விடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஒருவர் என்ன உடை அணிய வேண்டும், என்ன உணவு உண்ண வேண்டும் என்ற கலாசார ஆதிக்கத்தை உருவாக்கி, மக்களை மதரீதியாகப் பிளவுபடுத்தக் குறுகிய நோக்கில் செயல்படுகிறார்கள். இந்த குறுகிய நோக்க செயல்பாட்டிற்கு எதிராக ஒரு மாறுபட்ட கொள்கை தேசிய அளவில் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும் என்று கம்யூனிஸ்ட் இயக்கங்கள் கருதுகின்றன.

தேசிய அளவில் மட்டுமல்ல- தமிழகத்தில் பா.ஜ.க., காங்கிரஸ் போன்ற கட்சிகள் வலுவாக இல்லாத சூழலிலும் மாற்று அரசியல் கோரிக்கையை முன்வைத்துள்ளீர்களே?

1967 ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகு தமிழகத்தில் தி.மு.க.வும், அ.தி.மு.க.வும் மாறி மாறி ஆட்சிக்கு வந்து கொண்டிருக்கின்றன. 40 ஆண்டுகளாக ஆட்சி செய்யும் இந்த இரு கட்சிகளுக்கும் வேறுபாடோ, வித்தியாசமோ இல்லை. மக்களின் அடிப்படைப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காணவில்லை. தொலைநோக்குப் பார்வையுடன் கூடிய வளர்ச்சித் திட்டங்கள் இல்லை. தொழில், விவசாயம் போன்றவற்றைப் பாதுகாப்பதற்கு ஏற்ற நடவடிக்கைகள் இல்லை. சிறு சிறு சலுகைகளை மக்களுக்கு வழங்கிவிட்டு வாக்கு சேகரித்து வெற்றி பெறுகிறார்கள். மக்களுக்கான நிரந்தரத் தீர்வு குறித்து இந்த இரு கட்சிகளுமே கவலைப்படுவதில்லை. இரண்டு கட்சிகளின் ஆட்சியிலுமே ஊழல் மலிந்துவிட்டது. இதை நீக்குவதற்கு கட்சி ரீதியாகக் கூட்டணிகள் வைத்தால் மட்டும் போதாது. கொள்கை ரீதியாகவே மாற்றம் வேண்டும் என்று கருதுகிறோம். இதனால்தான் மாநிலத்திலும் மாற்றம் வேண்டும் என்ற முழக்கத்தை முன்வைக்கிறோம்.

நீங்கள் விரும்பும் மாற்றத்தை அடைய களம் சாதகமாக இருக்கிறது என்று நம்புகிறீர்களா?

மக்கள் மனப்பூர்வமாக மாற்றத்தை விரும்புகிறார்கள்.

அந்த மாற்றத்தைத்தான் நாங்கள் முன்வைத்துள்ளோம். தீவிர முயற்சிகளை மேற்கொள்கிறோம். போகிற இடங்களில் எங்கள் கருத்துக்களுக்கு மக்கள் அமோக வரவேற்பு அளிக்கிறார்கள். மக்கள் விரும்பிவிட்டால், மாற்றம் நிச்சயம் உருவாகும். அ.தி.மு.க வரக்கூடாது என்று தி.மு.க.வுக்கு வாக்களிக்கிறார்கள். தி.மு.க. வரக்கூடாது என்று அ.தி.மு.க.வுக்கு வாக்களிக்கிறார்கள். மக்களின் நெகட்டிவ் வாக்குகளை ஆட்சிக்கு வரும் தி.மு.க.வோ, அ.தி.மு.க.வோ பெறுகிறதே தவிர பாஸிட்டிவ் வாக்குகளை அவர்கள் பெறவில்லை. மக்களும் இந்தக் கட்சிகள்தான் ஆட்சி செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பி வாக்களிப்பதில்லை. எங்கள் மக்கள் நலக்கூட்டியக்கத்திற்கு பெண்கள், இளைஞர்களின் ஆதரவு இருக்கிறது. அவர்கள் மாற்றம் வேண்டும் என்று கருதுகிறார்கள்.

ஆனால் உண்மை நிலைமை என்னவென்றால் இங்கே அ.தி.மு.க., தி.மு.க. ஆகிய இரு கட்சிகளும் தானே மக்களுக்கு மாற்றாக இருக்கிறது. இந்தத் களத்தில் நீங்கள் மாற்றாக வர முடியும் என்று நினைக்கிறீர்களா?

அ.தி.மு.க., தி.மு.க.தான் மாற்று என்பது பொதுவான கண்ணோட்டம். அது தவறான கண்ணோட்டம். எங்களுக்கு கடந்த காலத் தேர்தல்களில் கிடைத்த வாக்கு சதவீதத்தை வைத்து நீங்கள் எங்களை எடை போடக்கூடாது. இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி 234 தொகுதிகளிலும் கடந்த தேர்தலில் போட்டியிடவில்லை. பத்து சட்டமன்றத் தொகுதிகளில் மட்டுமே போட்டியிட்டு 1.97 சதவீத வாக்குகளைப் பெற்றோம். அதே போல் மார்க்ஸிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் 12 தொகுதிகளில் மட்டும் போட்டியிட்டு 2.41 சதவீத வாக்குகளைப் பெற்றது. நாங்கள் 10 தொகுதிகளில் பெற்ற வாக்குகளையும் மார்க்ஸிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி 12 தொகுதிகளில் பெற்ற வாக்குகளையும் 234 சட்டமன்றத் தொகுதிகளில் எங்களுக்கு உள்ள பலமாக எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. மற்ற இடங்களில் நாங்கள் இருந்த கூட்டணிக் கட்சிக்கு எங்கள் வாக்குகளை வழங்கியிருக்கிறோம் என்பதை நீங்கள் மறந்து விடக்கூடாது. ஆகவே கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளுக்கு வாக்கு சதவீதம் இல்லை என்பது தவறான தகவல்.

இன்றைக்கு தமிழக அரசியலில் உங்களுக்கு மாற்றம் முக்கியமா அல்லது மதவாதத்தை எதிர்ப்பது முக்கியமா?

எங்களைப் பொறுத்தமட்டில் மதவாதம், பொருளாதாரக் கொள்கை, ஊழல் ஆகிய மூன்றிற்கும் எதிரான ஒரு மாற்றம் தேவை என்று கருதுகிறோம். அதை முன்வைத்து இப்போது மக்கள் நலக் கூட்டியக்கம் தொடங்கியிருக்கிறோம்.

ஆனால் உங்கள் அணிக்குள் இப்போதே பல சர்ச்சைகள் தலைதூக்கிவிட்டதே?

ஜூலை 27 ஆம் திகதி எங்கள் இயக்கத்தை உருவாக்கி

னோம். மக்கள் பிரச்சினைகளுக்காக இணைந்து போராடுகிறோம். இதை ஆளுங்கட்சியும் விரும்பவில்லை. எதிர்க்கட்சியும் விரும்பவில்லை. அதனால் ஊடகங்களைப் பயன்படுத்தி எங்கள் அணிக்குள் குழப்பங்களை ஏற்படுத்துகிறார்கள். நாங்கள் வளரக்கூடாது என்று நினைக்கும் சக்திகள் எங்களுக்கு எதிராக வீண் வதந்திகளை பரப்புகிறார்கள். ஆனால் எங்கள் இயக்கத்தில் உள்ள நான்கு கட்சித் தலைவர்களும் இது போன்ற போக்குக்கு இடம் தரமாட்டார்கள். அ.தி.மு.க- தி.மு.க. என்ற இரு கட்சி ஆட்சி முறை தமிழகத்தில் நீடிக்க வேண்டும் என்று நினைப்போர் உருவாக்கும் குழப்பங்கள் இது. ஆர்.கே. நகரில் நடைபெற்ற இடைத் தேர்தலில் சி.பி.ஐ. போட்டியிட்டது. உடனே அ.தி.மு.க சொல்லி சி.பி.ஐ. போட்டியிடுகிறது என்று பொய்ப்பிரசாரம் செய்தார்கள். தங்கள் கூட்டணியில் சேர வேண்டும் என்று நினைக்கும் கட்சிகள் எங்களுக்கு எதிராக குழப்பம் விளைவிக்கிறார்கள். எங்களைப் பொறுத்தவரை அ.தி.மு.க, பா.ஜ.க., காங்கிரஸ், தி.மு.க. ஆகிய நான்கு கட்சிகளையும் சம அளவில் விமர்சிக்கிறோம். இவர்களில் யாரையும் அதிக மாகவோ அல்லது குறைவாகவோ விமர்சிக்கவில்லை.

மக்கள் நலக் கூட்டியக்கத்தில் இடம்பெற்றுள்ள கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, மார்க்ஸிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, ம.தி.மு.க, விடுதலைச் சிறுத்தைகள் கட்சி ஆகிய நான்கு கட்சிகளுக்கும் கொள்கை அளவில் பெரிய வித்தியாசம் இருப்பதாக உணரவில்லை. அப்படியிருக்கும் போது குறைந்தபட்ச பொது செயல்திட்டம் ஏன் உருவாக்குகிறீர்கள்?

பொதுவாக ஒப்புக் கொள்ளும் கொள்கை- என்பது எங்களுக்கு மட்டுமல்ல. அணியில் உள்ள நான்கு கட்சிகளுக்குமே இருக்கிறது. அந்தக் கொள்கைகளை உறுதியாக செயல்படுத்த இந்த பொது செயல்திட்டம் உருவாக்குகிறோம். எங்கள் ஆட்சி அமைந்தால் இந்த மாதிரியான கொள்கை இருக்கும் என்பதை பறைசாற்றும் பிரகடனம் இது. மக்களுக்கு உறுதியளிக்கும் உத்தரவாதம் அளிக்கும் பிரகடனம் என்று எங்கள் 'குறைந்தபட்ச பொதுசெயல் திட்டத்தை' எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஊழல், மதவாதம், கல்வி, மருத்துவம் உள்ளிட்ட கொள்கைகள் குறித்து முதலில் குறைந்த பட்ச செயல்திட்டத்தை வெளியிடுகிறோம். அதை வைத்து நாங்கள் எந்த வகையில் மாற்றம் கொண்டுவர முயற்சிக்கிறோம் என்பதை நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளலாம். தேர்தல் அறிக்கையைப் பொறுத்தமட்டில் அந்தந்தக் கட்சிகள் தனித்தனியாக வெளியிடுகிறார்கள்.

இலங்கைப் பிரச்சினையில் உங்கள் மக்கள் நலக் கூட்டியக்கத்தின் கொள்கை என்ன?

இலங்கையில் சிங்கள மக்களுக்கு உள்ள அனைத்து உரிமைகளும் தமிழர்களுக்கு இருக்க வேண்டும். அங்குள்ள தமிழர்கள் சுதந்திரமாக, அச்சமின்றி வாழ்வதற்கு வழிவகைகள் காணப்பட வேண்டும். அவர்களின் உடமைக்கு, உரிமைக்கு பாதுகாப்பு இருக்க வேண்டும். சி

ங்களவர்கள், தமிழர், இஸ்லாமியர் என்று பிரித்துப் பாரக் காமல் அனைவருக்கும் சம உரிமைகள் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்று இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி கருதுகிறது.

இன்று இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையில் அ.தி.மு.க.வின் செயல்பாடு எப்படியுள்ளது. ஏனென்றால் நீங்கள் முன்பு ஐக்கிய முற்போக்கு கூட்டணி அரசில் பங்கேற்ற தி.மு.க.வை விமர்சித்தது போல் இப்போது அதிக எம்.பி.க்களை வைத்துள்ள அ.தி.மு.க.வை விமர்சிப்பதில்லையே?

அன்றைக்கு தி.மு.க. மாநிலத்தில் ஆளும் கட்சி மட்டுமல்ல, மத்தியிலும் ஆட்சியில் அங்கம் வகித்தது. அதுவும் தி.மு.க.வின் ஆதரவு இல்லையென்றால் மத்திய அரசு இருக்காது என்று கூறும் அளவிற்கு பலமான ஆதரவை காங்கிரஸுக்கு தி.மு.க. கொடுத்தது. இலங்கையில் நடந்த இறுதிக் கட்டப் போரின் போது மத்திய அரசில் பிரதான பங்கு வகித்த கட்சி தி.மு.க. அப்போதுதான் இந்திய அரசாங்கம் இலங்கை இராணுவத்திற்கு அனைத்து இராணுவ உதவிகளையும் செய்தது. அன்று தி.மு.க. நினைத்திருந்தால் அதைத்தடுத்திருக்க முடியும். அந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தத் தவறியது தி.மு.க.தான்.

போரை நிறுத்தக் கோரி காலவரையறையற்ற உண்ணா விரதம் என்று அறிவித்தார் கலைஞர். போர் நிறுத்தம் செய்துவிட்டது இலங்கை இராணுவம் என்று அறிவித்து விட்டு, அந்த உண்ணாவிரதம் சில மணி நேரங்களில் வேக முடிவுக்கு வந்தது. இந்த அறிவிப்பை நம்பிப் பதுங்கு குழிகளில் இருந்த தமிழர்கள் வெளியே வந்தார்கள். ஆனால் போர் நிற்கவில்லை. வெளியில் வந்தவர்கள் அனைவரும் போரில் கொல்லப்பட்டார்கள். அந்த இழப்பு சாதாரணமானது அல்ல. போர் நின்றுவிட்டது என்று அன்றைக்கு எந்த அடிப்படையில் தி.மு.க. சொன்னது என்பதற்கு இதுவரை உரிய விளக்கம் இல்லை.

அ.தி.மு.க.வைப் பொறுத்தவரை இன்றைக்கு மத்திய ஆட்சியில் பங்கு பெறவில்லை. இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையில் ஒரு மாநில அரசால் என்ன செய்ய முடியுமோ அதை அ.தி.மு.க அரசு செய்கிறது. இப்போது கூட ஐ.நா. மனித உரிமை ஆணையகத்தில் சர்வதேச விசாரணைக்கு இந்தியா நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று தமிழக சட்டமன்றத்தில் அ.தி.மு.க அரசு தீர்மானம் நிறைவேற்றியிருக்கிறது. இது போன்ற நிதர்சனமான நடவடிக்கை எதையும் அப்போது தி.மு.க. தலைமையில் இருந்த அரசு முன்னெடுக்கவில்லை. தங்களால் இயன்றதைச் செய்யும் அ.தி.மு.க.வை எப்படி விமர்சிக்க முடியும்?

இன்றைய நிலையில் அ.தி.மு.க மற்றும் தி.மு.க. பற்றி உங்கள் கருத்து என்ன?

அ.தி.மு.க.வும், தி.மு.க.வும் தங்கள் கொள்கைகளைக் கைவிட்டு நீண்ட காலம் ஆகிவிட்டது. பெரியாரின் திராவிடர் கழகத்திலிருந்து பிரிந்து அண்ணா தலைமையில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகமாகத் தோற்றுவிக்கப்பட

டது. தி.மு.க.விலிருந்து பிரிந்து எம்.ஜி.ஆர் தலைமையில் அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் உருவானது. இன்றைக்கு தி.மு.க.வும், அ.தி.மு.க.வும் தங்களின் அடிப்படைக் கொள்கைகளுக்கு எதிராகச் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. மூடநம்பிக்கைக்கு எதிராகத் தோன்றிய கட்சிகள் இன்றைக்கு அதை மறந்துவிட்டன. மதவாதம் போன்ற அடிப்படைக் கொள்கைகளை அவர்கள் மறந்தே வெகுகாலம் ஆகிவிட்டது. இன்றைக்கு தமிழகத்தில் இந்த இரு கட்சிகளுமே அரசியலை வியாபாரமாக்கி ஆட்சிக்கு வருகிறார்கள். அப்படி அமையும் ஆட்சி என்ற முதலீடு மூலம் இலாபம் சம்பாதிக்கிறார்கள். மக்களுக்கு தொலை நோக்குத் திட்டங்களைத் தர இரு கட்சிக

ளுமே தயாராக இல்லை. இரு கட்சிகளுமே வியாபார ரீதியிலான அரசியலை முன்வைக்கும் கட்சிகளாக மாறி விட்டன. இவற்றிற்கு மாற்றாகத்தான் நாங்கள் மக்கள் நலக்கூட்டியக்கம் தொடங்கியுள்ளோம். மக்களிடம் ஏகோபித்த ஆதரவு இருக்கிறது.

இன்னும் கட்சிகள் எங்கள் அணிக்கு வரத் தயாராக இருக்கின்றன. மக்களும் உங்களைப் போன்ற ஊடகங்களும் முடிவு செய்து விட்டால் தமிழகத்தில் புதிய மாற்றம் உருவாகும். தொலை நோக்குப் பார்வையுடன் கூடிய மக்கள் பிரச்சினைகளுக்கு மரியாதை கொடுக்கும் ஆட்சி நிச்சயம் அமையும். ■

(45ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி...)

சனத்தொகை அடிப்படையிலான விகிதாசாரமாக அல்லாமல் புவியியல் விஸ்தீரண அடிப்படையில் தேர்தல் தொகுதிகள் அமைக்கப்பட உள்ளன. இவ்வாறான வெளிப்படையான இனவாத அம்சங்களுக்கு ரெறாய் மதேசிகள் எதிர்ப்புத் தெரிவிப்பர் என்பதில் ஆச்சரியமில்லை.

வேலை வாய்ப்புக்கள் இனவிகிதாசாரப்படி வழங்கப்படவேண்டும் என்பது இடைக்கால அரசியல் யாப்பில் சேர்க்கப்பட்டிருந்த முற்போக்கான ஒரு அம்சம். இந்த அம்சங்கள் பெயரளவில் உள்ளவாங்கப்பட்டபோதிலும் அவற்றை செயற்திறன்மிக்கவாக ஆக்கும் சாத்தியம் மிகக்குறைவு. உதாரணத்திற்கு வேலைவாய்ப்புப் பயனாளிகள் பட்டியலில் ஆதிக்கம் மிக்க இனக்குழுவையும் சேர்த்துள்ளனர். ஆகையால் சிறுபான்மையினரின் வாய்ப்புக்கள் குறையும். இத்திட்டத்தைச் செயற்படுத்தச் சட்டங்கள் இயற்றப்படவேண்டும். இதனால் இந்த உறுதி மொழிகள் செயற்படுத்தப்படும் என்பதற்கோ மதேசிகள் போன்ற அந்நியப்படுத்தப்பட்ட குழுக்கள் ஆயுதப்படைகளில் ஆட்சேர்ப்புச் செய்யப்படுவதற்கோ சாத்தியம் இல்லை. இக்காரணங்களால் இடைக்கால அரசியல் யாப்பில் இருந்து பின்னோக்கிச் செல்லும் பிற்போக்கு அரசியல் யாப்பாகவே புதிய யாப்பு உள்ளது என்பது உண்மையே.

மதேசிய அரசியல்வாதிகளில் பெரும்பான்மையினர்

புதிய யாப்பை ஏற்க மறுத்துள்ளனர். ரெறாய்-மதேசி தேர்தல் தொகுதிகளைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் ஆளும் கட்சி உறுப்பினர்களும் கட்சி மேலிடத்தின் கட்டளைகளுக்குப் பயந்து முதலில் சம்மதம் அளித்தவர்களும் இப்போது மிகுந்த வேதனையுடன் தமது எதிர்ப்பைத் தனிப்பட்ட முறையில் தெரிவிக்கின்றனர்.

இந்திய அரசாங்கத்தின் பங்கு இப்பின்னணியிலேயே பார்க்கப்படவேண்டும். இந்தியாவின் மத்தியஸ்தர்கள் கடந்த காலத்தில் பல பேச்சுவார்த்தைகளில் மூன்றாம் தரப்பாக பங்கு கொண்டனர். இந்தியர்கள் ரெறாய்-மதேசி மக்களை சமாதானப்படுத்தி இணக்கம் செய்ய முயன்றனர். இனிவருங்காலத்தில் இவ்வாறான வகிபாகம் பயனில்லாதது என்பதை இந்தியா உணர்ந்துள்ளது. அரசியல் யாப்புப் பிரச்சினையை இது மேலும் சிக்கலாக்கியுள்ளது. நேபாளத்தில் நடைபெறும் அர்த்தமற்ற சர்ச்சைகள் இறுதியில் யாவருக்கும் தீங்கு பயப்பனவாகவே அமையும் என்பதை உணர்ந்து கொள்ளல் அவசியம்.

புதிய அரசியல் யாப்பை அங்குரார்ப்பணம் செய்து விட்டோம் என்ற மகிழ்ச்சியில் தலைநகர் காத்தமண்டுவில் உள்ளவர்கள் திளைக்கும்போது ஆளும் குழுவிற்கான எதிர்ப்பும் கலகமும் மதேசிகள் வாழும் பகுதிகளில் தொடர்கின்றன. ■

(சி.கே.லால் நேபாளத்தில் பணிபுரியும் ஊடகவியலாளரும் அரசியல் விமர்சகரும் ஆவார்.)

(55ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி...)

வித்தியாசமான களத்தில் அரசியல்

இன்றைக்கு தமிழக அரசியலில் அரசியல்கட்சிகளின் நிலைப்பாட்டை விட மக்களின் நிலைப்பாடும் குழம்பிப்போய்த்தான் இருக்கிறது. எத்தனையோ கட்சிகள் களத்தில் நின்று கூக்குரலிட்டாலும் மக்கள் அ.தி.மு.க. அரசின் மீது அதிருப்தியாக இருக்கிறார்களா அல்லது அ.தி.மு.க. அரசை ஆதரிக்கப் போகிறார்களா என்பதை யாரும் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. வாக்காளர்கள் மத்தியில் ஒரு மௌனப் புரட்சியே நடக்கிறது என்று எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

மக்கள் மத்தியில் அ.தி.மு.க.விற்கு எதிராக வலுவான

கூட்டணி அமையட்டும். பிறகு நம் மனநிலையை வெளிப்படுத்துவோம் என்ற சிந்தனை இருப்பது போலவே காட்சிகள் அமைந்துள்ளன. அதனால்தான் அவர்கள் அ.தி.மு.க. கூட்டத்திற்கும் போகிறார்கள். தி.மு.க. கூட்டத்திற்கும் போகிறார்கள். விஜயகாந்த் கூட்டத்திற்கும் திரளுகிறார்கள். வைகோவைப் பார்த்தும் வணக்கம் போடுகிறார்கள். அந்த வகையில் பார்த்தால் தமிழக தேர்தல் களம் இந்தமுறை வித்தியாசமானதாக இருக்கிறது. ஆகவே வரப்போகின்ற தேர்தல் கூட்டணிகளும் வித்தியாசமாக இருக்கும். அதன் பிறகு வெளிவரும் முடிவுகளும் வித்தியாசமாக இருக்கும்! ■

மேற்குலகை குழப்பத்தில் ஆழ்த்திய புட்டின்

ரஷ்யா கெடுபிடி யுத்தகாலத்தில் அதற்கு இருந்திருக்கக்கூடிய பாரம்பரியமான சூழ்ச்சித் திறத்துடன் மேற்காசியாவின் குழப்பகரமான களத்திற்குள் இறங்கியிருக்கிறது. பஷார் அல் அசாத்தைப் பாதுகாக்கும் ரஷ்ய நடவடிக்கைக்கு எதிராக அமெரிக்க ஜனாதிபதி பராக் ஒபாமா எச்சரிக்கை விடுத்த இரு தினங்களில் கடந்த மாதம் சிரியாவில் ரஷ்ய விமானப்படை அதன் குண்டு வீச்சுத் தாக்குதல்களை ஆரம்பித்தது.

பிறகு கஸ்பியன் கடலில் உள்ள அதன் நான்கு போர்க்கப்பல்களில் இருந்து சிரியாவில் உள்ள இலக்குகளை நோக்கி ஏவுகணைத் தாக்குதல்களை மேற்கொள்ளத் தீர்மானித்ததன் மூலம் சிரியாவில் தனது வலிமையைக் காட்டும் நடவடிக்கைகளை ரஷ்யா முழு அளவிலான ஒரு புதிய மட்டத்திற்கு கொண்டு சென்றிருக்கிறது. பிரதானமாக இஸ்லாமிய கிளர்ச்சியாளர்களின் கூட்டணியொன்றின் கோட்டையாக விளங்கி வரும் இப்லிப் நகரை நோக்கிய சிரியப்படைகளின் பரந்தளவிலான தரைமார்க்கத் தாக்குதலொன்றின் அங்கமாகவே ரஷ்யாவின் அந்த ஏவுகணைத் தாக்குதல்களும் விமானத் தாக்குதல்களும் அமைந்திருந்தன.

ஹர்ஷ் வி பந்த்

மத்திய தரைக்கடலின் கிழக்குப் பகுதியில் ரஷ்யர்கள் 10 போர்க் கப்பல்களையும் நிறுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். அத்துடன் சிரியாவில் அரசாங்கக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் உள்ள பகுதிகளைச் சுற்றி நடமாடும் ரொக்கெட் லோஞ்சர்கள், தாக்குதல் ஹெலிகொப்டர்கள் மற்றும் பீரங்கிகளையும் அவர்கள் நிலைவைத்திருக்கிறார்கள். சிரிய வான் பரப்பில் ரஷ்ய விமானங்கள் வலியத் தாக்கும் முனைப்புடன் காணப்படுகின்றன. மாஸ்கோவின் போர் விமானங்களில் ஒன்றுடன் அண்மித்து வருவதைத் தவிர்ப்பதற்காக அமெரிக்கப் போர் விமானமொன்று அதன் மார்க்கத்தை மாற்றிக் கொண்டதாக ஒரு தடவை வாஷிங்டன் அறிவித்தது.

தனது விமானத் தாக்குதல்கள் இஸ்லாமிய அரசுப்படைகளையே இலக்கு வைத்ததாக ரஷ்யா கூறிக்கொண்ட போதிலும் அத்தாக்குதல்கள் சி.ஐ.ஏ.யின் ஆதரவுடனான பயிற்சித் திட்டமொன்றில் பங்கேற்றிருந்ததாக நம்பப்பட்ட சில கிளர்ச்சியாளர்கள் உட்பட வேறு குழுக்களையும் பாதித்ததாக சிரிய கிளர்ச்சிக் குழுக்கள் முறையிடுகின்றன. இஸ்லாமிய அரசு மீதான தாக்குதலையும் உள்ளடக்கிய பயங்கரவாதத்துக்கு எதிரான தீவிரப்படுத்தப்பட்ட ஒரு திட்டத்தின் அங்கமாகவே தனது நடவடிக்கைகளை காண்பிக்க மாஸ்கோ முயற்சிக்கின்றது. ஆனால் ஏனைய எதிரணிக் குழுக்களையும் அதன் விமானத்தாக்குதல்களுக்குள் உள்ளடக்குவதற்கு ரஷ்யா மேற்கொண்ட தீர்மானம் சிரிய நெருக்கடியில் அதன் ஈடுபாட்டையும் அதன் விளைவாக ஆபத்தையும் அதிகரித்திருக்கிறது என்றுதான் கூறவேண்டும்.

சிரிய ஜனாதிபதி அசாதின் ஆட்சியை எதிர்த்துச் சண்டையிடும் அந்த திரட்டல் படைகளை இலக்கு வைக்கும் ரஷ்யா அசாத் ஆட்சியைப் பலப்படுத்துகிறது. அசாத் தைப் பொறுத்தவரை தனது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் உள்ள முக்கிய பகுதிகளை இழக்கும் ஆபத்தை நெருங்கிவந்து கொண்டிருந்ததைப் போன்று தோன்றுகின்ற ஒரு கட்டத்தில் அவருக்கு ரஷ்ய ஜனாதிபதி விளாடிமிர் புட்டின் ஒரு கூட்டணிப் பங்களியாக வந்திருக்கிறார்.

இலக்கு வைக்கப்படுபவர்கள் யார் என்பதைப் பற்றி ரஷ்ய அதிகாரிகளே முரண்பாடான அறிவிப்புகளைச் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த தாக்குதல்களின் இலக்குகள் இஸ்லாமிய அரசின் நிலைகள் அல்ல என்ற 'வதந்திகளை' ஆதாரமற்றவை என்று ரஷ்ய வெளியுறவு அமைச்சர் சேர்ஜி லவ்ரோவ் திட்டவாட்டமாக நிராகரித்த அதேவேளை, தாக்குதல்கள் பல்வேறு வகைப்பட்ட குழுக்களை இலக்கு வைத்தன என்று விளாடிமிர் புட்டினின் பேச்சாளர் வலியுறுத்திக் கூறியிருக்கிறார். 'இலக்குகளின் பட்டியலில் உள்ள இந்தக் குழுக்கள் நன்கு தெரிந்தவை. சிரிய ஆயுதப்படைகளுடன் ஒருங்கிணைந்தே

இலக்குகள் தெரிவுசெய்யப்படுகின்றன' என்று சிலர் கூறினார் அதேவேளை ரஷ்யாவின் விமானத் தாக்குதல்களுக்கான முழு ஆதரவை ஈரான் அறிவித்தது.

வீறுமிக்கதொரு தலைவன் என்ற படிமத்தை தனக்கு ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்கு இடையறாது முயற்சித்த புட்டின் இப்போது மேற்காசியாவில் முன்னெடுத்திருக்கும் நகர்வுகளின் மூலமாக அந்தப் படிமத்துக்கு ஏற்ற வகையில் செயற்படுவதற்கு முயற்சிக்கின்றார். சிரியாவின் உள்நாட்டுப் போருக்குத் தீர்வைக் காண்பதற்கு முன்னெடுக்கப்படக்கூடிய சர்வதேச பேச்சுவார்த்தைகள் எந்த மாதிரியானவையாக இருக்கவேண்டும் என்பது தொடர்பிலும் அந்தப் பேச்சுவார்த்தைகளில் எந்தளவுக்கு

சிரிய நெருக்கடிக்கு நீண்ட கால அடிப்படையிலான தீர்வொன்றைக் காண்பதாக இருந்தால் அசாத் பதவியிலிருந்து இறங்க வேண்டும் என்ற வாஷிங்டனின் வலியுறுத்தல் ரஷ்யர்கள் இராணுவ ரீதியில் கால் பதித்ததையடுத்து அர்த்தமற்றதாகிப் போய்விட்டது.

ஐரோப்பா பங்குபற்ற வேண்டும் என்பது தொடர்பிலும் அமெரிக்காவுக்கும் ஐரோப்பாவிற்கும் இடையில் கருத்து வேறுபாடுகள் அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கின்ற ஒரு தருணத்தில் புட்டின் இந்த வகையாக நடந்துகொண்டிருக்கின்றார்.

இஸ்லாமிய அரசுக்கு எதிரான கூட்டணியில் ரஷ்யாவுக்கு பங்கொன்று இருப்பதற்கு காட்டிவந்த எதிர்ப்பைத் தளர்த்துவதற்கும் சிரிய ஜனாதிபதி பஷார் அல்-அசாத் அதிகாரத்திலிருந்து இறங்கவேண்டுமென்ற கோரிக்கையிலிருந்து பின்வாங்குவதற்கும் மேற்குலக நாடுகளின்

தலைவர்களில் சிலர் தயாராயிருப்பதாக தோன்றுகின்ற அதேவேளை, சிரியாவில் உள்ள பல கிளர்ச்சிக்குழுக்களுக்கு ஆதரவளிக்கின்ற சலூதி அரேபியா இஸ்லாமிய அரசுக்கு எதிரான சண்டையில் ரஷ்யாவின் பாத்திரம் பயனைத் தரமுடியாதது என்று வர்ணித்திருப்பதுடன் 'சிரியாவில் அசாத்துக்கு எதிர்காலம் இல்லை' என்று திட்டவாட்டமாகக் கூறியிருக்கிறது.

கிளர்ச்சியாளர்களுக்கான தங்களின் ஆதரவு அதிகரிக்கக்கூடும் என்றும் சலூதி அரேபியா சூசகமாக தெரிவித்திருக்கிறது. மறுபுறத்தில் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் பொதுச் சபையில் ஆற்றிய உரையில் புட்டின் வாஷிங்டனின் முயற்சிகள் தோல்வியடைகின்றன என்றும் அசாத்தை பதவியில் இருந்து நீக்குவதற்கு தொடர்ந்து முயற்சித்துக் கொண்டிருப்பதை விடுத்து மேற்குலக நாடுகள் இஸ்லாமிய அரசுக்கு எதிரான சண்டையில் அவரை பங்காளியாக்கிக் கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும் என்று குறிப்பிட்டார்.

எனவே ரஷ்யக் குண்டுகள் சிரியாவில் வீழ்ந்துகொண்டிருக்கின்ற போதிலும் கூட எந்தவகையான தந்திரோபாயத்தைக் கையாள்வது என்று தெரியாமல் வாஷிங்டன் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கிறது. ரஷ்யா தெரிவிக்க விரும்புகின்ற செய்தி மிகவும் வெளிப்படையானது. தனது நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்கும் தனக்குச் சார்பான ஆட்சியாளர்களைப் பாதுகாப்பதற்கும் படை பலத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கு ரஷ்யா தயாராயிருக்கின்ற அதேவேளை மேற்குலக நாடுகளின் அனுசரணையைப் பெற்றவர்கள் அத்தகைய ஆதரவை அனுபவிக்கப் போவதில்லை.

முற்றிலும் வேறுபட்ட தன்மை

ரஷ்யாவின் தீர்க்கமான எதிர்ச்செயல் சிரியா நெருக்கடியைப் பொறுத்தவரை மேற்குலக நாடுகளின் தலைநகரங்களில் காணக்கூடியதாக இருக்கின்ற ஊசலாட்டத்துக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டதாக இருக்கிறது. அங்கெல்லாம் எச்சரிக்கைகள் விடுக்கப்படும், எல்லைக் கோடுகள் கீறப்படும். ஆனால் சில நாட்களில் அவை மறக்கப்பட்டுவிடும். சிரியாவில் ரஷ்யா மேற்கொள்கின்ற தாக்குதல்கள் வாஷிங்டனுக்கு எந்தவகையிலும் அதிர்ச்சியான ஒன்றாக இருக்கவில்லை. மத்தியதரைக் கடல் பிராந்தியத்தில் உள்ள தனது சார்பு நாட்டை மாஸ்கோவினால் கைவிட்டு விட முடியாது. ரஷ்யாவின் ஒரே யொரு வெளிநாட்டு இராணுவத்தளம் சிரியாவின் கரையேர நகரான ரார்ட்ட சில் தான் இருக்கிறது. அதில் 1700 ரஷ்யத் துருப்புக்கள் நிலைகொண்டிருக்கின்றன. மேற்காசியாவைப் போன்று பூகோள கேந்திர முக்கியத்துவமுடைய பிராந்தியமொன்றில் வல்லமையை வெளிக்காட்டுவதில் நோக்கம் கொண்ட புட்டினைப் போன்ற ஒரு தலைவரைப் பொறுத்தவரை ஆபத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் துணிச்சலுடன் களத்தில் இறங்குவதென்பது பெறுமதியானதே என்பது தெளிவானது. அந்தப் பிராந்தியத்தில் செல்வாக்கை வலுப்படுத்துவதற்கு தேவையான நாடு என்ற வகையில் சிரியா ரஷ்யாவுக்கு முக்கியமா

னது மாத்திரமல்ல, ஈரானிய, சிரிய மற்றும் ஈராக்கிய இராணுவ அதிகாரிகளுடன் புலனாய்வுத் தகவல்களைப் பரிமாறிக்கொள்வதில் முன்னிலையில் செயற்படுவதன் மூலமாக, இஸ்லாமிய அரசுக்கு எதிரான சண்டையில் அடுத்து செய்ய வேண்டியது என்ன என்பது தொடர்பான ஏறுமாறான விவாதத்தில் ரஷ்யாவை அலட்சியம் செய்வதை சாத்தியமற்றதாகியிருக்கிறார் புட்டின் என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

சிரிய நெருக்கடிக்கு நீண்டகால அடிப்படையிலான தீர்வொன்றைக் காண்பதாக இருந்தால் அசாத் பதவியில் இருந்து இறங்க வேண்டுமென்ற வாஷிங்டனின் வலியுறுத்தல் (ரஷ்யர்கள் இராணுவ ரீதியில் கால்பதித்ததையடுத்து) இப்போது அர்த்தமற்றதாகிப் போய்விட்டது. ஆனால், புட்டின் வேறு விதமாகக் காட்சிப்படுத்த முனைந்தாலும் கூட, ரஷ்யா முன்னரைப் போன்று ஒரு மாபெரும் வல்லரசு அல்ல. எண்ணெய் விலைகளின் வீழ்ச்சி மற்றும் மேற்குலக நாடுகள் விதித்திருக்கும் தடைகள் காரணமாக ரஷ்யாவில் வர்த்தகம் செய்வதென்பது சிக்கலானதாகிப் போயிருக்கிறது. மாஸ்கோவின் பொருளாதாரம் பெரும் நெருக்கடிக்குள்ளாகியிருக்கிறது.

கிறிமியாவிலும் உக்ரேயினிலும் இராணுவ நடவடிக்கைகளில் இறங்கியிருந்த ரஷ்யா இப்போது சிரியாவிலும் தாக்குதல்களை நடத்துகிறது. கிறிமியாவில் 25,000 துருப்புக்களைக் கொண்டிருக்கும் மாஸ்கோ உக்ரேயினில் கிளர்ச்சியாளர்களுக்கு ஆதரவளித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இப்போது துருப்புக்களுக்கும் உயர் தொழில் நுட்ப போர் விமானங்களுக்கும் உதவுவதற்கு விநியோக மார்க்கங்களை சிரியாவுக்கும் விஸ்தரித்திருக்கிறது. சிரியாவில் மேற்கொள்கின்ற நடவடிக்கைகளின் விளைவாக மேற்காசிய சகதிக்குள் ரஷ்யா இழுக்கப்படக்கூடிய ஆபத்தை எதிர்நோக்கக்கூடும். சிரியாவில் இராணுவ ரீதியான தலையீட்டைச் செய்வதை பெரும்பான்மையான அதன் பிரஜைகள் எதிர்ப்பதாக ரஷ்யாவில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அபிப்பிராய வாக்கெடுப்பொன்றின் மூலம் அறியக்கூடியதாக இருக்கிறது.

எது எவ்வாறிருந்தாலும், மீண்டும் ரஷ்யா சர்வதேச அரங்கில் தன்னை முனைப்புறுத்திக் காட்டக்கூடியதொரு நிலைமை தோன்றியிருக்கிறது. புட்டினின் தந்திரச் செயற்பாடுகளின் காரணமாக மேற்கு நாடுகள் ஓரங்கட்டப்பட்டு, மேற்காசியாவில் ரஷ்யா தனது காலை மீளப் பதித்திருக்கிறது.

மேற்காசியா நெருக்கடி படுமோசமானதாகியிருக்கும் நிலையில் ரஷ்யாவின் நடவடிக்கை களுக்கு எவ்வாறு போதுமான அளவில் எதிர்வினையை வெளிக்காட்டுவதென்று மேற்குலக நாடுகள் குழம்பிப் போயிருக்கின்றன. பந்தயங்கள் மிகவும் உயர்வானவை. ■

(ஹர்ஷ் வி.பந்த். லண்டன் கிங்ஸ் கல்லூரியில் சர்வதேச உறவுகள் துறையில் பேராசிரியர்)

உள்நாட்டு அரசியல்

முன்றாம் உலக யுத்தத்தைத் தவிர்க்க அமெரிக்கா எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும்?

சிரியாவில் தலையிடும் புட்டினிற்கு
வழங்கக்கூடிய பதிலடி யாது?

கோஷ் கோடெஹன்

சிரியாவின் கிளர்ச்சிவாதிகளை ரஷ்யப்படைகள் குண்டு வீசித்தாக்குகின்றன. விளாடிமிர் புட்டினின் உத்தரவுப்படி நடக்கும் இத்தாக்குதல்களின் எதிரொலியாக வாசிங்டனில் பராக் ஒபாமா மீது கண்டனங்கள் எழுந்துள்ளன.

புட்டினின் இராணுவ நடவடிக்கை பராக் ஒபாமாவின் பலவீனத்தை 'ஓப்பிட்டுப் பார்க்கவும்' வெளிப்படுத்தவும் உதவியுள்ளதாக விமர்சகர்கள் கூறுகின்றனர். அமெரிக்காவின் நம்பகத்தன்மை சிரியாவில் கேள்விக்குரியதாகி உள்ளதென்றும் வேறு சிலர் விமர்சிக்கின்றனர். ரஷ்யாவைத் தடுத்து நிறுத்தும் தேவை எழுந்துள்ளதை முன்னாள் தேசிய பாதுகாப்பு ஆலோசகர் ஸ்பிக்னியு பிரெஸின்ஸ்கி தெரிவித்திருக்கிறார். சிரியாவுக்குள் இருக்கும் ரஷ்யப் படைகள் புவியியல் ரீதியில் ஆபத்தான சூழ்நிலையில் இருப்பதாகவும் அப்படைகளை அடிபணியச்

செய்து விடலாம் என்றும் பிரெஸின்ஸ்கி கூறுகிறார். ஆனால் எப்படி அதனைச் செய்வது என்பதை அவர் கூறவில்லை.

ரஷ்யாவிற்கு எதிராகப் போரில் இறங்கி அமெரிக்கா நிலைமையை மோசமாக்குவது மிகவும் ஆபத்தானது. அதனால் அமெரிக்காவிற்கு நன்மை எதுவும் இல்லை.

ஒபாமாவை விமர்சிப்பவர்களில் எவருமே சிரியாவில் புட்டின் எடுத்த நடவடிக்கைகள் எவ்வாறு அமெரிக்காவின் 'நம்பகத்தன்மையைக்' கேள்விக்குள்ளாக்கியது என்பதையோ ரஷ்யாவை தடுத்து நிறுத்துவதனால் ஆகும் விளைவு பற்றியோ விளக்கிக் கூறவில்லை. இங்கே நம்பகத்தன்மை என்பதால் கருதுவது யாது. அமெரிக்கா தன் எதிரி ஓரிடத்தில் தாக்கும் போது பதிலடி கொடுக்காமல் விட்டால் எதிரி பிற இடங்களில் அமெரிக்காவின் முக்கிய நலன்களைப் பாதிக்கும் தாக்குதல்களை

நடத்தத் துணியலாம். வியட்நாம் யுத்தத்தின் பின்னணியில் இருந்த தர்க்க நியாயமும் இது தான். அங்கு அமெரிக்கா தனது இரத்தத்தைச் சிந்தியது பெருந்தொகைப் பணத்தைச் செலவிட்டு யுத்தம் புரிந்தது. அப்படிச் செய்த தன் காரணம் ரஷ்யா மேற்கு நாடுகள் மீது கைவைத்தால் வாசிங்டன் அவற்றைப் பாதுகாக்கத் தயங்காது என்பதைத் தனது நேட்டோ நட்பு நாடுகளுக்கு நம்பிக்கை அளிப்பதற்காகவே ஆகும். அத்தகையதொரு தர்க்கம் வியட்நாம் விடயத்தில் தவறானது. இன்றும் இந்தத் தர்க்கம் பொருந்தாதது.

அமெரிக்காவின் நட்பு நாடுகளான இலரேல், வளைகுடா நாடுகள் என்பவற்றை புட்டின் அச்சுறுத்தவில்லை. அதேபோல் அமெரிக்காவின் நேட்டோ கூட்டாளிகளோடு போரில் இறங்குவதற்கு புட்டின் விரும்புகிறார் என்றும் கூறமுடியாது. பால்டிக் எல்லையில் நூற்றுக்கணக்கான டாங்கிகளையும் பீரங்கிகளையும் நிறுத்தி வைப்பதற்கான திட்டத்தை அமெரிக்கா ஏற்கனவே அறிவித்துவிட்டது. நேட்டோவின் செயலாளர் நாயகத்தின் அறிவிப்பும் வெளியாகியிருக்கிறது. 'நாம் கெடுபிடியுத்தம் முடிந்த காலத்தின் பின் முதற்தடவையாக பெரும் எடுப்பிலான பாதுகாப்பு ஆயுதப்படை நகர்வை மேற்கொண்டிருக்கிறோம். நேட்டோ எதற்கும் தயாரான நிலையில் இருக்கிறது' என்று அவர் மிக அண்மையில் அறிவித்துள்ளார்.

புட்டின் முன்கோபக்காரர் தான். ஆனால் அவர் பித்தர்போல் செயற்படுபவரல்ல. சிரியாவில் நடப்பதை பார்த்து அமெரிக்கா அவதானத்துடன் நடப்பதால் ரஷ்யா உலகின் ஏனைய பகுதிகளில் அமெரிக்காவின் நலன்களைத் தாக்கும் செயலில் இறங்கும் என்பதற்கு எவ்வித ஆதாரமும் கிடையாது.

சிரியாவில் தாக்குதல் நடத்தும் புட்டினுக்குப் பதிலடி கொடுக்கவில்லையே என்று குறைகூறுபவர்கள் ஓர் உண்மையை மறந்து விட்டார்கள். ஒபாமா சிரியாவில் யுத்தத்தை முடுக்கி விடத் தயாராகிறார் என்று கொள்வோம். அப்போது அவருக்கு கொள்கைத் தெரிவுகள் பற்றிய பெரிய சிக்கல்கள் எழும். உதாரணமாக செனட்டர்யோன் மக்கெய்ன் ரஷ்யாவின் விமானங்களைச் சுட்டு வீழ்த்தக் கூடிய ஏவுகணைகளை சிரியாவின் கிளர்ச்சிப் படைகளுக்கு வழங்கவேண்டும் எனக் கூறுகிறார். சிரியாவிற்குள் வெவ்வேறு குழுக்கள் வெவ்வேறு அணிகளை அமைத்து மோதிக் கொண்டிருக்கின்றன என்ற விடயத்தைக் கவனத்தில் கொள்ளாது இந்த ஆலோசனை சொல்லப்படுகிறது. சிரியக் கிளர்ச்சிப்படைகள் அல்குவைதாவின் சிரியப் பிரிவுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து இயங்குவதையும் காணலாம். அல்குவைதாவிடம் ஏவுகணைகள் போய்ச் சேர்ந்தால் பயணிகள் விமானங்களைக் கூட அது தாக்கலாம் (முன்னர் அல்கைதா அதைச் செய்யவில்லை). ஆகவே மக்கெய்ன் ஆலோசனை நாசம் ஒன்றிற்கே வழிவகுக்கும்.

ஒபாமாவுக்கு இன்னொரு கொள்கைத் தெரிவும் உள்ளது. உக்ரெயின் நாட்டிற்கு பில்லியன் டொலர்கள்

பெறுமதியான ஆயுதத் தளபாடங்களை வழங்கலாம். அப்படிச் செய்வதால் புட்டின் சிரியாவில் இருந்து பின்வாங்கி விடுவார் என்று கூற முடியாது. உக்ரெய்னுக்கு ஆயுதம் வழங்கி அதனைப் பலப்படுத்தினால் புட்டினின் பதிற்குறி என்னவாக இருக்கும்? அவர் உக்ரெயின் பிரிவினை வாதிகளுக்குத் தான் வழங்கும் உதவிகளை மேலும் அதிகரிப்பார். இதன்மூலம் நிலைமை இன்னும் மோசமாகும். உக்ரெயினில் சண்டையை மூட்டி விடுவதால் சிரியாவின் பிரச்சினை சிறிதளவேனும் குறையப்போவதில்லை. ஆகவே இத்தகைய கண்டனங்கள் தர்க்க நியாயத்திற்குப் பொருந்தாதவை. இறுதியாக ரஷ்யாவின் சிரியாவிற்கு கொண்டு செல்லப்பட்டுள்ள ஆயுதங்களை களைவதும், பறிமுதல் செய்வதும் என்ற யோசனையைப் பார்ப்போம். இவ்வாறு செய்தால் பித்து நிலைக்கோ அல்லது தற்கொலை முயற்சிக்கோ ரஷ்யா தள்ளப்படும். அப்போது அது வெறிகொண்டு அமெரிக்காவின் நேட்டோ படைநிலைகளைக் குறிப்பாக கிழக்கு ஐரோப்பாவில் தாக்கத் தொடங்கும். ஆகவே பராக் ஒபாமாவுக்கு மூன்றாம் உலகப் போரை மூட்டிவிட வேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தால் அன்றி அவர் நிச்சயமாக இந்த யோசனையை அலட்சியம் செய்வார்.

ஆயினும் மேலே கூறிய காரணங்களுக்காக அமெரிக்கா புட்டினால் சிரியாவில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ள படையெடுப்பை அலட்சியப்படுத்திவிடலாம் என்று கொள்ள முடியாது. அவர் அவதானமாகச் செயற்பட வேண்டும் என்பதையே இவை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. அத்தோடு அவர் சில நடவடிக்கைகளையும் மேற்

அமெரிக்காவால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட முடியாதது என்று கருதப்படும் செயல் ஒன்றை புட்டின் செய்யும் ஒவ்வொரு தருணத்திலும் வாஷிங்டன் தலைமீது வானம் இடிந்து வீழ்ந்து விட்டதாக நினைத்து செயற்படக்கூடாது. அமெரிக்கா காட்ட வேண்டிய பதிக் குறி வெகுண்டெழுவதல்ல, அமைதியான-பொறுமையான நடத்தையேயாகும். சிரியாவின் போர் என்ற புதை சேற்றுக்குள் ரஷ்யா சிக்கிக்கொண்டு மீள முடியாமல் தன் படைகளுக்கு பலத்த சேதத்தை ஏற்க வேண்டிய நிலை ஒன்று வரும்

கொள்ள முடியும். இந்நடவடிக்கைகள் வாஷிங்டனில் உள்ளவர்களான யுத்தத்தை முடுக்கிவிடும் நாட்டமுடைய படைப்பிரிவினரின் திருப்திக் காகச் செய்யப்பட வேண்டியனவும் அல்ல.

முதலாவதாக அமெரிக்காவால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட முடியாதது என்று கருதும் செயல் ஒன்றை புட்டின் செய்யும் ஒவ்வொரு தருணத்திலும் அமெரிக்கா தலைமீது வானம் இடிந்து வீழ்ந்து விட்டதாக நினைத்துக் கொண்டு செயற்படக்கூடாது. புட்டின் சிரியாவில் மேற்கொண்ட நடவடிக்கை மூலம் தனது நீண்டகாலக் கூட்டாளியான பஷார் அல் அசாத்

திற்கு உதவுகிறார். அத்தோடு அமெரிக்காவிற்கும் மிடுக்கோடு நடந்து கொள்வதைக் காட்டிவிட்டார். இதற்கு அமெரிக்கா காட்டவேண்டிய பதிற்குறி வெகுண்டு எழுவதல்ல; அமைதியான-பொறுமையான நடத்தையேயாகும். முன்னாள் சோவியத் யூனியனின் அளவிற்கு இன்றைய ரஷ்யாவிடம் இராணுவ பலம் கிடையாது. ஆதலால் ரஷ்யாவின் பலத்தை மிகைப்படுத்தி மதிப்பிடுவதால் எந்தப் பயனும் இல்லை. சிரியாவின் போர் என்ற புதைச்சேற்றுக்குள் ரஷ்யா சிக்கிக்கொண்டு மீளமுடியாமல் தன்படைகளிற்கு பலத்த சேதத்தை ஏற்க வேண்டிய நிலை ஒன்று வரும். அப்போது புட்டின் தன் மூடச் செய்கைக்காக வருந்த வேண்டிய நிலை ஒன்று வரும். புட்டின் ஒரு

சூதாட்டத்தில் ஈடுபடுகிறார். அதற்கு ஒபாமாவின் உணர்ச்சி வசப்படாத பதிற்குறி மிகுந்த பொருத்தமுடையதாக அமைந்துள்ளது. அண்மையில் ஒரு பத்திரிகையாளர் மாநாட்டில் பேசும்போது 'புட்டின் தன் பலம் காரணமாக அன்றி பலவீனம் காரணமாகவே' சிரியாவிற்குள் படைகளை கொண்டு சென்றார் என்று ஒபாமா கூறினார். வாஷிங்டனில் உள்ள பிறரும் ஒபாமாவின் நிதானமான போக்கை பின்பற்றுவதே சாலச்சிறந்தது.

இரண்டாவதாக அமெரிக்க பாதுகாப்புத் துறையினர் வான் தாக்குதல்களைச் சிரியாவில் நடத்தும் போது

அமெரிக்க-ரஷ்ய விமானங்களிடையே உரசலோ மோதலோ நிகழுவண்ணம் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை ஒபாமா உறுதிசெய்ய வேண்டும். அமெரிக்க ரஷ்ய வான் படைகளிடையே தற்செயலாக ஒரு மோதல் அல்லது விபத்து நிகழ்ந்துவிட்டால் அது எதிர்பாராத இராணுவப் பின்விளைவுகளை ஏற்படுத்திவிடும் அப்படியான சந்தர்ப்பம் ஒன்று கிடைத்தால் புட்டினின் வார்த்தைகளின் கொதிநிலை உச்சமடையும். அமெரிக்கர்களைத் தாம் தீவிரமாக எதிர்ப்பதைக் காட்டி ரஷ்யர்களை தட்டி எழுப்பித் தனது ஆதரவுத்தளத்தை பலப்படுத்த புட்டினுக்கு அரியதொரு வாய்ப்பாகவும் அது அமையும்.

இறுதியாக சிரியாவில் நிகழும்

மனிதப் படுகொலைகளை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதற்கு ஒபாமா ஒரு தீர்வைக் காணவேண்டும். இதற்கு ஒபாமா ஈரானுடன் நடத்திய அணுசக்தி உபயோக விவகாரத்தில் நடத்திய பேச்சுவார்த்தைகளின் போது பயன்படுத்திய p5+1 ஐ.நா. பாதுகாப்புச் சபையின் ஐந்து நிரந்தர உறுப்பு நாடுகள் ஜேர்மனியையும் சேர்த்துக் கொண்டு கடைப்பிடித்த அணுகுமுறை) தந்திரோபாயத்தை சிரியா விடயத்திலும் உபயோகிக்க வேண்டும். இத்தந்திரோபாயம் சிரியா விடயத்தில் சம்பந்தப்பட்ட அனைத்துப் பிரிவினரின் நலன்கள் பாதுகாக்கப்படுவதை உறுதி செய்யும். ஈரானிற்கும் தன் நலன்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள உதவும். அமெரிக்கா பேச்சுவார்த்தைகள் வெற்றியடைய வேண்டுமானால் அல் அசாத் பதவியில் இருந்து அகற்றப்பட வேண்டும் என்ற முன் நிபந்தனையைக் கைவிடவேண்டும். சிரியாவில் நிகழும் படுகொலைகளை இதனால் நிறுத்திவிடலாம். சிரியா யுத்தம் முடிந்த பின் பழைய நிலைக்குத் திரும்பி மத்தியின் கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்ட ஒன்றுபட்ட தேசமாகக் காட்சி தரப்போவதில்லை. ஆயினும் யாவரும் எதிர்பார்க்கும் விடயம் அங்கு இஸ்லாமிய அரசின் கை ஒங்கக்கூடாது என்பதே. எல்லா ரிடமும் காணப்படும் இப் பொதுவான பீதியுணர்வு p5+1 வகைப்பட்ட பேச்சுவார்த்தையொன்றை சிரியா விடயத்தில் தொடக்குவதற்கான ஆரம்பப் புள்ளியாக அமைகிறது. சிரியா மோதலின் இறுதியில் நல்லதோர் தீர்வு கிடைக்கும் என்று நம்பிக்கை கொள்ள இடமில்லை. ஒபாமா அவதானமாக நடந்து கொள்வதன்மூலம் ரஷ்யாவுடன் பயங்கரமான மோதல் ஒன்றைத் தவிர்த்துக் கொள்ளலாம்; நிலைமை மேலும் மோசமாவதைத் தடுக்கலாம். ■

கோஷ் கோஹென் சர்வதேச அபிவிருத்திக்கான ஐக்கிய அமெரிக்க உதவி நிறுவனத்தின் (USAID) முன்னாள் திட்ட அதிகாரி. இவர் முன்னாள் சோவியத் யூனியனில் பொருளாதார சீர்திருத்தத் திட்டங்கள் தொடர்பான பணிகளில் ஈடுபட்டவர்.

Niyanthini
Kadirgamar

Dissent & Debate

This column will reflect on perspectives largely from the North and East, steering them towards progressive debates in the public domain. As a group of writers we see dissent as being critical to understand the predicament of minorities and those on the margins of society.

Reclaiming Education

A common refrain today among many in Jaffna town is about its youth “perpetuating social evils.”

Offering a ready analysis of post-war Jaffna society, they are often quick to point to the “rowdy behaviour of youngsters who simply loiter on the roads and harass people”, or are “forever speaking on their mobile phones.” This moral judgment is problematic in its generalisation. It not only fails to appreciate the complex reality faced by a generation that was born during a war, but also ignores the nature of transformation that our society has undergone.

Handy Perinbanayagam, a leading educationist, in his seminal article on Language in Education, published in 1955 has the following to say:

“In the commerce between the school and the community there is a two way traffic. The child takes something from its home to the school and takes back something to the home. When epidemics break out schools are closed for we know what an admirable medium a school is for spreading measles and mumps. But we forget that it can also be an equally effective medium for spreading other things besides mumps and measles. Social and political ideals, rules of health, civic virtue also can be spread through schools. If the child absorbs these at school, he

must spread them in the home.”

Can this so called “epidemic” with families be addressed through the “admirable medium” of

the school? Can education be a social force with far reaching effects on the community?

Travails of education in the country

The education sector in Sri Lanka as a whole is faced with many challenges, including problems with the curriculum, a uniform centralised structure and the process of education policy development. Regions remain passive as they implement education policies formulated by the Centre.

The same standards are applied across regions that are varied; to schools with children living in socio-economic depravity and to urban schools attended by upper-middle class children. Such a structure seldom allows a process for providing bottom-up feedback or meaningful participation from the regions in the development of education policies.

The success of education itself is measured in terms of pass-rates and higher result achievements. Pressure of achieving pass rates is so high that the current school system virtually ejects students who are likely to perform poorly in exams out of its system altogether.

Formation of National schools and cluster

schools have further deepened the disparities in the allocation of resources. The model of developing cluster schools contributes to school drop-out levels as many fail to transition from feeder schools into secondary schools.

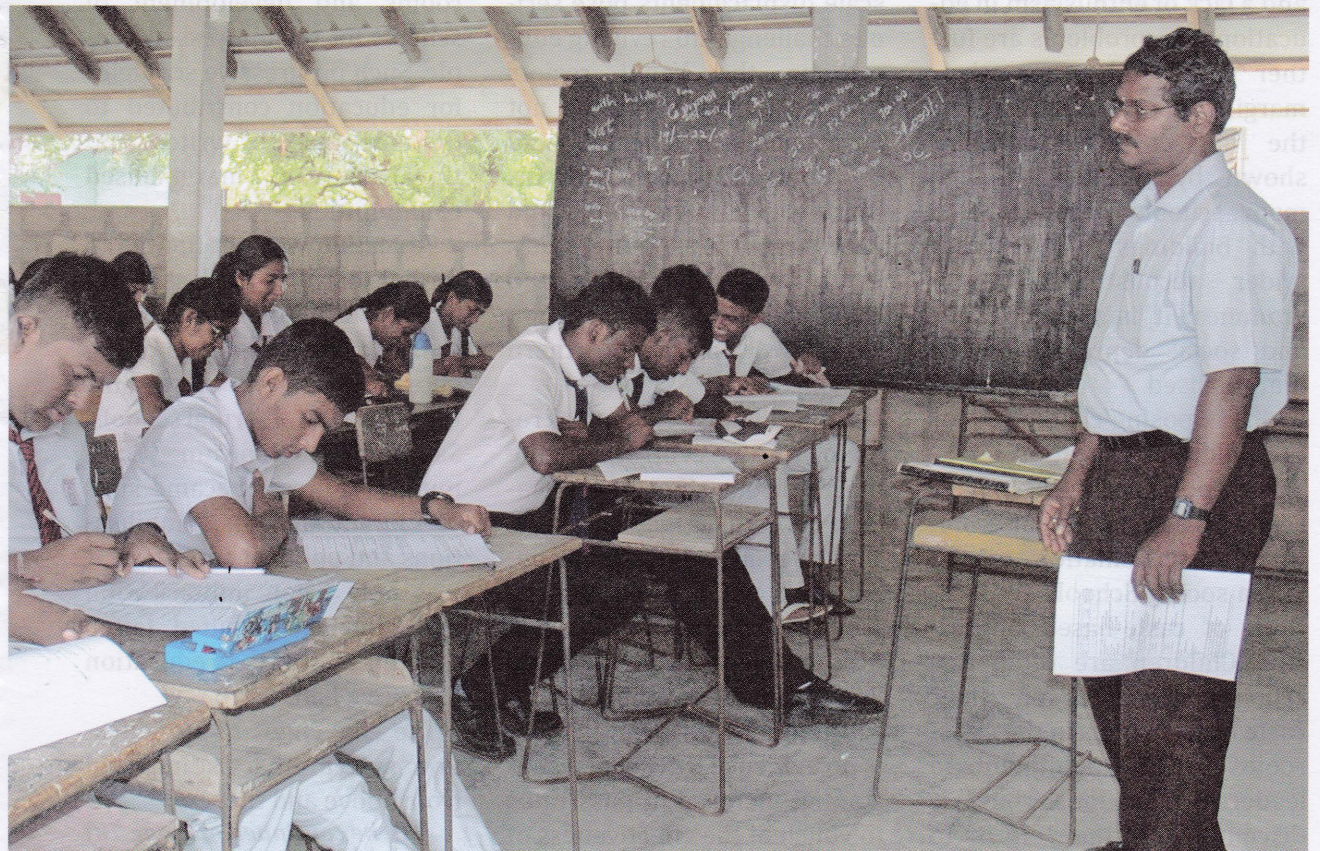
With Sri Lanka's education policy lying in international agencies and actors' hands, there is further distancing of schools and teachers from policy decisions. Schools have failed to become agents of change in the communities.

Education policy clearly seeks to serve the middle-class. Those who are socially excluded and marginalised suffer within a system that does not serve their needs.

Crisis of education in Jaffna

Jaffna is historically acclaimed as a leading centre for Education. Jaffna middle-classes in particular gained social mobility through professional jobs due to the presence of a select popular schools. Disruption of schools due to war and displacement and the brain-drain of an educated middle-class population, has had a toll. These are challenges mainly within the confines of Jaffna town.

It is only when we speak to teachers and edu-

cationists working in marginalised schools that we realise the extent of the crisis. Like with the impact of the war on marginalised sections in the North, the crisis of education is multiplied in marginalised schools. The problems encountered in marginalised schools is reflective of the prevalent casteism, regional biases and economic oppression in Jaffna society.

Schools in rural locations, the out-lying islands, of oppressed caste communities, from working class families and slum dwellers in urban settings are marginalised. Students of such schools are from low-income earning families. Economic challenges are a major deterrent to their continuing education. Children from such marginalised schools suffer from malnutrition, low self-esteem and a lack of enthusiasm in education. The problems are further deepened when their marginality is reinforced by the neglect and disregard shown by teachers. Although many schools were provided with buildings and facilities under reconstruction programmes, it is the economic and social depravity of the marginalised communities which is posing challenges for the children's education.

The post-war years have seen the ascendance of caste-based discrimination in the Jaffna society. Schools are locations of caste-based oppressions. Children are often discriminated based on their caste backgrounds in the classrooms and in appointments to leadership positions. They are discouraged in their efforts to

furthering their education by reminding them of their social status. The appointment of teachers and principals in schools are also subject to caste politics. Those from the dominant caste protest against the appointment of teachers and administrators who belong to oppressed castes.

Communities that were displaced for longer periods of time face challenges in rebuilding their schools. Reclaiming land and buildings belonging to schools is one such challenge. Some schools have been turned into refugee camps. For the Jaffna Muslims, rebuilding their schools after twenty-five years of displacement hinges on a proper resettlement policy that can ensure their permanent return. Furthermore, the vast destruction to property and livelihoods and the large-scale displacements pose serious challenges to reviving education in the Vanni region. Schools in the Vanni do not have enough teachers. School drop-outs in Mannar District is the highest in the North and necessitates a separate study. In this way, disparities and challenges in education are varied within the Northern Province.

While all these challenges remain, tuition centres are the most obvious signs of the malaise of education in Jaffna. There seems to be a strong belief that what could not be taught to children in a class of 30 can be effectively taught to 2,000 students crammed up in a tuition centre. However, there is no evidence by way of a substantial increase in pass rates to vouch of the effectiveness of

tuitions. Parents spend a lot and teachers may get additional incomes, but this doesn't translate to meaningful learning for students. Instead the tuition syndrome undermines the public education system that is supposed to provide free and quality education.

Rebuilding society

The historical trajectory of education in Jaffna itself is complex. For some, education was merely about maintaining their social status by becoming doctors, lawyers and engineers. It was a means for gaining class mobility. Progressive educationists in Jaffna, however, put forward broader agendas for education. The historical mobilisations against caste oppression centred on reclaiming education, with demands for equal treatment in the classrooms and development of schools for the oppressed people. Such progressive struggles for education contributed to the emergence of writers and thinkers from marginalised communities.

Education was not limited to formal learning in classrooms alone. On the contrary, spaces for promoting a culture of debate and dissent were nurtured outside of formal schools. Sanasa-nuga Nilaiyam (Community Centres) became sites of vibrant debates, mobilisations and political education. It was only when militarisation and violence engulfed Jaffna that this approach to education came to a halt.

The challenges of an education system that is imposed from above and the

(To be continued on page 78)

 Sri Lankan Politics

War Crimes and Issues of Dignity, Justice and Freedom

Surendra Ajit
Rupasinghe

The issue of war crimes arise due to accusations of gross, systematic and systemic violations of international humanitarian and human rights laws, involving wilful and deliberate extra-legal killings, destruction of civilian lives and livelihood; extreme physical, mental, emotional, psychological torture, sexual atrocities and all such violations in the conduct of war that are unwarranted, unjustified and constitute grave and unpardonable crimes against all of humanity. The above is not a legal and technical definition. It may not be the UN nor the US version. It is a formulation guided by a political vision and commitment to the values of human dignity, truth and justice, and to the

path of human liberation.

War crimes relate to these types of bestial and unpardonable violations of humanity. They constitute a denial of all civilized behaviour, a descent into the worst forms and depths of barbarity. They constitute a fatal assault on our collective moral conscience and on the foundations of our coexistence and survival. War crimes are crimes against all humanity because it defiles and violates our collective Self, regardless of who and under whatever circumstances. War criminals, including particularly at the top of the command structure, must be held publicly accountable, with no impunity.

War crimes must be held ac-
Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

countable, prosecuted and punished under the vigilance and active engagement of the victims and supported by all decent citizens and institutions with integrity of the world. War crimes committed in any one country reflects and affects our collective, universal Being. We are bound by moral duty and civic responsibility to fight to ensure that there shall never be the necessity or possibility that such abominable crimes against humanity shall ever recur. Citizens do this by exercising their own inalienable sovereignty to demand accountability with no impunity, based on truth and justice, by their political authorities and rulers, whoever that may be. But for that, such citizens of

the world would themselves have to be liberated from selfishness and hypocrisy, so they act on behalf of humanity.

Some could ask, 'what's the big deal? War is war and war crimes are unavoidable. We should just be happy that the war is over and forget about the past, so can go on with our lives. Besides, there are international organisations and mechanisms mandated to investigate and prosecute war criminals. Besides, the war was fought against one of the most ruthless terrorist organizations in the world that wished to establish a separate State and split the country. They deserved what they got. So, where is this analysis going?

Well, let's put the discussion on the ground and see where it is going. Let us forget the past so we can get going with the present into the bright future, is part of the argument. The ground reality is that some horrendous war crimes have been committed, mainly by the armed forces and also by the LTTE. This is acknowledged by the reports submitted by the UN General Secretary and by the Office of the UNHRC. The State is accused for serious violations that constitute war crimes, including firing at unarmed civilians and hospitals, sexual atrocities, abductions, extra-legal killings, torture, denial of humanitarian assistance, killing of those who surrendered, including the top leadership of the LTTE and so on. These crimes have brought irreparable shame to our reputation as a civilized human community.

Now, the argument that the LTTE deserved to be militarily liquidated at all cost, whatever the collateral damage, is an attempt to turn the logic of cause and effect and the truth upside down. Instead of turning the effect into the cause and annihilating it, with the interest of reinforcing the cause, let us apply some analysis as to the root causes of 'separatist terrorism'. The (neo) colonial State rigged up by the British and then handed over to its most favoured and loyal lackeys, ensured that imperialist domination and feudal oppression would continue and intensify. The main strategy of rule and domination of the neo-colonial ruling class, under every successive regime, has been to divide and conquer. This has taken the form of entrenching the ideological and political hegemony of the dominant Sinhala-Buddhist ma-

jority and marginalizing, subordinating and violently suppressing all other national minorities. This ideology and politics of racial supremacy was actuated through denial of equality constitutionally and drilled through repeated state-sponsored communal pogroms, which included the most abominable atrocities against unarmed civilian Tamil communities, including murder, rape, torture, arson and pillage. Standardization of university admissions dealt a death blow to the equal right to education of the Tamils in the North-East. When the overwhelming Tamil majority endorsed the demand for self-determination through an electoral mandate to be discussed and negotiated with the State through democratic means, the State not only denied this mandate but outlawed it, with severe punishment for any and all expression, support or promotion of this popular mandate. When a sop like the District

The US and its allies, have exploited and manipulated the issue of war crimes in order to advance their individual and collective vital, global, geo-political, strategic interests and agendas. Or else, why would the biggest terrorist war criminal in modern history be involved in seeking accountability for war crimes in a small island country, and the whole world is astounded by the extent of its reeking hypocrisy and bigotry?

Development Councils was offered as an alternative, this sop too was violently hijacked by the State, where votes were robbed wholesale and the Jaffna Library was set on fire and some 95,000 precious and irreplaceable books and other literature were burnt. Then came Black July – the worst ever state-sponsored communal pogrom against innocent Tamils, as a form of military retaliation by drunken mobs and hatchet goons. This is the historical background and the generative cause for the rise of 'separa-

tist terrorism'. State terrorism bred 'separatist terrorism'. State terrorism was met with equal brutality and barbarism by the LTTE, which was trapped in a narrow bourgeois nationalist ideology that sided with Imperialism and India. This policy turned its guns against the Tamil people and the Sinhala and Moslem oppressed masses. This why the State could finally encircle, isolate and decimate it militarily. The denial of the historical role of the exploited and oppressed masses in engaging in conscious revolutionary struggle to transform the world and themselves, and replacing that with the role of the 'elite vanguard' standing above and commanding the masses, led to defeat, capitulation and surrender. This is same experience and lesson provided by both the JVP in the South and the LTTE in the North.

The seeds of 'separatist terrorism' were sown and nurtured by the Lankan State. This state, like all capitalist dictatorships, hides its essential terrorist-fascist character under the cover of a 'five star' democracy. Just like the US, India and all other imperialist powers and allies. Everywhere, it is the same twisted reactionary logic. All armed resistance to imperialism and its neo-colonial states are labelled as 'terrorist' and they are to be mercilessly liquidated in order to defend democracy and freedom, even if that calls for genocide!

The above argument would call upon us to abandon the truth, logic and reason. It

would call upon us to forget these horrible crimes by relinquishing our collective social conscience and moral integrity as a civilized human community. It calls upon us to deny and betray our universal and organic bond as integral and inseparable members of a biologically defined evolutionary species. It is a reflection of an alienated and atomised ego

that survives by nourishing its narcissistic individual self. It is the voice of the victors of war, not its victims. Anyone who is without historical consciousness is yet to evolve as a human. However you may try, you cannot erase history and collective conscience and memory. So shall the victims of war, all those violated, degraded and suppressed, fight for their independence, dignity, justice and freedom. They shall demand that all the material and ideological causes, conditions and relations that brought upon this scourge of war upon them be eradicated - politically, economically, socially and culturally. That day will dawn as surely as the sun shall rise. The seeds of war are sowed once again, more deeply and irrevocably, in the soil of an unjust

peace imposed by the victor.

Nor can we deny the truth that it is the conscious, wilful struggle of humanity throughout history against all forms of barbarism and violent suppression, by raising the standards of human dignity, truth, justice and freedom, that we have evolved, and continue to evolve as the most advanced species on Earth and yet un-

known in the Cosmos. There is the ideology and politics of the victor; of the oppressor; and the ideology and politics of the victims, of the oppressed. Victors would like us to forget their crimes against humanity. They would like us to forget the entire history of colonial conquest, occupation and genocide, the genocide of the American Indian Nation, the brutal enslavement of the Afro-American Nation, the wholesale barbarity of two world wars, Hiroshima and Nagasaki, My Lai, Shatila, Shabra, Gaza, Kashmir, and of course, Nandikadal. Yet, those with a collective moral conscience shall pursue the cause of human dignity, justice and freedom without fear or favour. They shall pursue the cause of the universal emancipation of human

kind from the shackles of domination, exploitation, oppression and WAR. For this purpose, they shall respect, obey and act upon the truth and the truth alone, based on a scientific viewpoint, analysis and method, informed and inspired by an undying love for humanity. This is not the voice of mob vengeance, but the voice of the universal law of justice to be adjudicated legally, under the supervision and active engagement of those who have been victimised. Truth and justice cannot be adjudicated by those accused of war crimes – the victors. That is like asking a murderer or rapist to conduct his own trial. That is just a travesty of justice, as reprehensible as the war crimes themselves. Yet, this is the unfolding scenario.

Mahinda Rajapakse and his crony-mafia gangs hold on to the expectation that, in time, they would get the opportunity to raise cry of national betrayal and appeal to its Neanderthal social and political base with all fever, fire and fervour of patriotism, to rise once again to the defence of the Motherland, from the clutches of foreign powers in cahoots with the LTTE and the Tamil Diaspora, and in alliance with domestic traitors.

The US and its allies, have exploited and manipulated the issue of war crimes in order to advance their individual and collective vital, global, geo-political, strategic interests and agendas. Or else, why would the biggest terrorist war criminal in modern history be involved in seeking accountability for war crimes in a small island country, and the whole world is astounded by the extent of its reeking hypocrisy and bigotry? The war crimes issue was raised by the US for the purpose of tightening the noose around the previous regime, in order to pry the State away from the Chinese sphere of influence, which had begun to destabilize the status quo and strategic balance of power in

the Asia-Pacific region. The US aided, supplied and supported this war politically, diplomatically and militarily. It is complicit in war crimes – and so are the UN, India, China, Pakistan, Japan and Norway. They all observed while the most horrendous war crimes and sexual atrocities were going on- some through satellite and some from their safe embassies and offices. In fact, the CIA, RAW and MOSSAD worked hand-in-glove- with the Lankan intelligence agencies and armed forces – both at the level of high command and at operational level – in designing, planning and conducting this war. In the same manner that the US is responsible, as much as the State of Israel, for the genocide against the Palestinian nation, all states that supported a war of aggression and occupation, are to be held collectively responsible for war crimes. This may not be the UN or the US version of culpability, or accepted rule of law, it is the voice of universal justice of the people. And some day it shall be heard loud and clear for all the world to hear!

The problem they had with Mahinda Rajapakse was not that he was not a loyal frontline servant and guardian of imperialism, who had the guts and the grits to violently suppress any and all threats to the neo-colonial State –whether from the South or the North. He was just the kind of ruthless, genocidal, corrupt Mafia enforcer that imperialism needs and props up everywhere. Yet, Mahinda just had to go because he was simply upsetting the applecart by tilting far too much in the direction of China. His level of arrogance, corruption and abuse was becoming embarrassing. Like Marcos, Pinochet, Shah of Iran, Idi Amin, he was not only upsetting the regional strategic status quo, he was losing his grip on the whole neo-colonial state and dictatorship. He had to be taught a lesson by putting a noose around his neo-colonial neck, in the form of an international war crimes investigation.

The electoral defeat of Mahinda Rajapakse and the establishment of the new Maitripala-Ranil-Mangala-Chandrika dispensation, part of the very same neo-colonial, comprador ruling class and partners in exercising the Capitalist dictatorship, offered a golden opportunity to get the Lankan state moving towards the US-India strategic axis and sphere of influence. So,

the issue of war crimes has to be softened, diluted and eventually sold out, to help the new regime to consolidate power. The reports of the UN and of the UNHRC appear to be still viral, strong and determined. These are just reports, resolutions and recommendations – as against Israel. In whatever way it is finally designed and implemented, whether it be a domestic or an international mechanism, whatever the hybrid nature, the strategic policy would be to provide time and space for the State and the Regime to wipe itself clean of the blood and to appear to move in the direction of liberal-pluralist democracy, justice and reconciliation. Just so the Capitalist State and the Imperialist System could be legitimized and business could go on as usual. So, the cosmetic reforms and constitutional tinkering takes place. Commissions are established, but truncated and compromised. Power has been hijacked by the President and Prime Minister, with a Cabinet of rogues used as rubber stamp. Civilian governors replace military ones, yet the military commands the civil administration and the North-East remains under military occupation. Members of the armed forces are accused of rape and extortion and setting up business enterprises in lands robbed from the people. Some military bases are removed, while the majority remains. This is while the very same military commanders who have been named as alleged war criminals are promoted to positions of high authority. The Prime Minister prevents the former Defence Secretary from being arrested for corruption, who is also top on those alleged to have directed and commanded war crimes. Sworn rabid chauvinists, known drug dealers, thugs, murderers and political pimps are in positions of power in the new government. Institutionalized corruption continues unabated. Land grabbing is regularized and legalized. Some land is returned. Some prisoners are released or charged. Yet, colonization continues and prisoners continue to languish in dungeons. The oppressed Tamil masses are under constant surveillance and effectively silenced. The TNA leadership is co-opted to the game. The gates are opened wider for neo-liberal penetration and imperialist plunder. There are absolutely no fundamental structural changes being taken to dismantle the

chauvinist-militarist, hegemonic, centralized Sinhala-Buddhist Unitary State. There is no political solution to the National Question in sight. There is only the politics of co-optation and manipulation, of deceit and deception and ruthless suppression.

The Tamil masses shall remain enslaved to the system and the game under the rule and leadership of their comprador-landlord capitalists, who shall compromise all principle, just to sit at the dining table with their masters and enjoy their fair share of the meal, as it is dished out. Occasionally, to throw some crumbs at the masses to keep them divided and deluded. In the meantime, the oppressed Tamil masses and the Moslem and Hill Country masses, along with the oppressed Sinhala masses shall be duped and betrayed, be dominated and suppressed by the State, and sold out as sacrificial lambs to feed the insatiable hunger of the scavenging wolves of Capital. The very notion of a Tamil homeland, of a Tamil nation and any demand for recognition of the right of self-determination in whatever form, shall be obliterated over time by the invasion of Capital. The East shall be the home of a super mega-polis commanded by the Centre and the North the hunting grounds for all types of crooked mercantilists, financial racketeers, land grabbers, marauding banks and multi-national corporate empires of blood and profit.

Mahinda Rajapakse and his crony-mafia gangs hold on to the expectation that, in time, they would get the opportunity to raise cry of national betrayal and appeal to its Neanderthal social and political base with all fever, fire and fervour of patriotism, to rise once again to the defence of the Motherland, from the clutches of foreign powers in cahoots with the LTTE and the Tamil Diaspora, and in alliance with domestic traitors. The war crimes issue – in whatever form – will provide ammunition for this process. So, will any effort to criminalize and penalise Mahinda, the supreme godfather. So, that is the dead end, while the issues of truth, dignity, justice and democratic freedom shall rot.

The whole issue of accountability for war crimes and crimes against humanity has thus being manipulated as a political tool for gaining and retaining legitimacy and power by

(To be continued on page 87)

'Hybrid', 'Domestic', 'International', 'Local' and Innocent Lives

Six years after the war concluded in 2009 May, we started arguing first on terminology over the UNHRC Resolution adopted in Geneva on 01 October (2015). There were verbal bouts on "hybrid" probes and "domestic" investigations. On international "jurists" and "legal advisors". On "international" and "local" mechanisms. Now we are debating if Paranagama Commission Report is better or worse than the UNHRC Report presented by HR Commissioner Prince Zeid. Our local media keeps picking quotes from the Paranagama

Report that suit their hard and firm perception of the "war" they always prefer to prefix with "Tamil separatist or Tamil terrorist". Some were therefore happy Paranagama rejected the "Dharusman Report". Some took reference to "Channel-4" authenticity as an important remark in report. Prime Minister Wickramasinghe played his cards with Paranagama, as a Commission constituted and mandated by President Rajapaksa.

Where do people, the Tamil people who survived the bloody and brutal

Kusal Perera

war come in here? What remains for the Muslim people who were displaced from North to regain in life? As Foreign Minister Mangala Samaraweera told parliament when he spoke in the debate over the Paranagama Report, "...Sri Lankans – whether they be children in the North desperate to know if their fathers are alive or not, mothers of soldiers yearning to know the truth of what happened to their son who went Missing in Action, families of the 600 policemen who were killed in cold blood by the LTTE or the wives of slain journalists. They have a right to know what happened and they also have a right to seek justice. Similarly, if such crimes occurred, society has a moral obligation to investigate and apply legal systems for justice, and reparations. The State bears such a legal responsibility."

That is the perfect "truth". Truth, this country needs honoured and in practise. But that is not what had been the daily experience all through 67 years since independence. That seems too distant for the ordinary Citizen to believe it would be his/her plate of relish. Politicians have been talking, but not working towards

achieving such decent and civilised life in this country. With Rajapaksa rightly defined as a growing menace to decency and civilised rule, this ad-hoc "hybrid leadership" exploited the social demand for "change" without any clear programme except rhetoric and promises. They pledged "the sun, the moon and the stars" but has failed in even catching a "falling star". Their impotence in governance was seen within the 100 Day programme, and is now being proved so within 68 days after August elections.

To begin with, and to cut an old story short, people never wanted a massive programme in place after the January 08 ouster of Rajapaksa. They only wanted the 19A to abolish the Executive Presidency and have independent commissions in place before a new stable government was elected as soon as possible. The 100 Day programme was what this hybrid leadership cooked up to avoid abolishing of the Executive Presidency and install themselves as a caretaker government to run parliamentary elections. That needed a programme to justify their long stay in power before elections but not serious commitment to the programme. Thus the 100D

programme was just dragged on and most promises were not delivered. The 19A too ended as a ragtag amendment.

The TNA leadership as a whole, but more precisely the ITAK leadership within the TNA convinced the North-East constituency during the presidential elections their vote to defeat Rajapaksa would provide better leverage in negotiating a good bargain with a more liberal leadership in Colombo. They had by then entered into an unwritten accord with the UNP leadership to support it at elections and thus stayed loyal to this ad-hoc hybrid Sinhala leadership expecting more recognition for their Tamil representation. They gained it within parliament after the August elections when bestowed with the Leader of the Opposition post, a position worth having for national and international recognition. Yet, beyond such traditional trappings for the political leadership, Tamil people have not gained any worthy recognition in terms of "decent living".

The TNA high command which is again the ITAK leadership is sandwiched between its commitment given to the Wickramasinghe government in backing it in lieu of a decent political package for power sharing and the UNHRC Resolution the Tamil people want with international presence. Veteran and easily the most experienced Tamil politician now the Leader of the Opposition R. Sampanthan was on record immediately after August elections, they would have a complete solution to the Tamil political problem before end 2016. The hard and uncompromising stand by the government that this probe would be clearly "domestic" nevertheless makes the ITAK leadership vulnerable within the Tamil polity that has serious reservations on the "domestic" probe the Sirisena-Wickramasinghe government is promising the Sinhala constituency. Leaving out the honesty and commitment of this basically Sinhala hybrid government, there are very valid reasons for the Tamil polity to question the practicality of the investigations promised within a "domestic mechanism".

President Sirisena is continuously promising to safeguard the interests of the security forces in any investigation. He keeps assuring the Sinhala constituency, the security forces will be personally taken care of by him. With the Sin-

hala constituency given priority in all things political, the government has already backtracked on its own promise. Even without a proposal as to how the domestic mechanism would be established, with no plans proper to effect required amendments to the legal system including the repeal of the PTA, the government has decided the Presidential Commission Investigating Cases of Missing Persons popularly known as the Paranagama Commission should investigate the much disputed "White Flag" case (<http://www.dailynews.lk/?q=local/missing-persons-commission-probe-white-flag-case>). From what Chairman Paranagama had told media, he would appoint a special investigating team to probe the "white flag" murders.

All of it raises a fundamental issue the ITAK leadership avoids answering. Apart from the very suspect commitment of this Sirisena-Wickramasinghe government is the (in)capability of the existing investigating and prosecuting agencies of the heavily Sinhala State. The whole system beginning from investigations to prosecution and ending with judicial ruling in this country has been wholly politicised and is thus corrupt and inefficient. This was exposed with everything uncovered from inefficiency to brutality in the recent rape and murder of the child Seya Sadewmi. The whole investigation thus became one huge fraud and a weeping tragedy-comedy that ruined the lives of 03 innocent persons, one a minor. This has always been the case that goes without questioning and without being challenged even within the judicial process. No custodial killing in this country had ever been seriously questioned by any Court of Law and the police has always had their say in every such killing.

Even the independent commissions established by this government lack any hope they would have the State agencies repaired adequately. Independent commissions themselves lack credibility and are seen and questioned over their subordinate partiality to the politics of this government's leadership. The TNA leadership that is a member of the Constitutional Council as Leader of the Opposition has also failed in intervening positively. Their nominee to the Police Commission is far from adequate.

It is therefore the responsibility of the Tamil
(To be continued on page 81)

Post-Geneva Balancing Act of Government: Managing Expectations and Perceptions

If accountability is seen in terms of financial crimes in the rest of the country, it has a particular relevance in the north in respect of the allegations of war crimes and crimes against humanity as well as other human rights violations.

Post Geneva, the focus is on the resolution and the OISL report but soon to be overtaken by the announcement by the Prime Minister of the government's economic policy statement and the budget. Much is happening and much is to happen – there is to be a new constitution within a year, mechanisms for transitional justice within eighteen months according to what the Foreign Minister announced in Geneva in September and if the budget and economic policy statement do not impress and reassure investors, there is the likelihood of a package from the International Monetary Fund (IMF) in the meantime. Yet, there is a public perception that much of what is happening is talk and very little or no action. The National Unity Government has to watch out in terms of public perceptions. Politics is about the management of perceptions.

In particular, on economic disaffection can be built all sorts of mischief. The government has to make clear the dimensions of the economic situation the country has come to after years of extravagance, plunder and loot by the previous regime. One hopes that after November and the budget, government will be visibly seen to be moving to rectify this and assuage common concerns regarding the cost of living and unemployment. This is by no means easy and that is why there has to be an effective communication strategy on behalf of government as to what is being done and why, and why

it will take time. Moreover, there is the dilemma – if there is bitter medicine to be swallowed to put the economy solidly back on its feet, should this be administered soon after the last national election or later, which will be close to the next. Were there to be austerity of any kind it will surely have political costs and surely dampen the growth prospects. Communication as integral to the political management of public perceptions and expectations is key.

This is especially the case with regard to the allegations of financial crimes and fraud – a diet of which we have been fed on since January. The notion of accountability in the areas dominated by the majority community is about bringing to account those responsible for this plunder. There is no quick fix here if accountability is to be achieved through due process. Public opinion needs to be informed about this or else the dangerous opinion of all politicians being the same and of deals being made will take hold, irrespective of whether this is the case or not.

If accountability is seen in terms of financial crimes in the rest of the country, it has a particular relevance in the north in respect of the allegations of war crimes and crimes against humanity as well as other human rights violations. There are a number of things the government can do and continue to do here to demonstrate honest commitment – for example releasing PTA detainees who have not been charged

Dr. Paikiasothy Saravanamuttu

for years as well as private land acquired by the forces. This could create a more conducive and constructive atmosphere for the public consultation the government has promised in respect of mechanisms for transitional justice.

In this regard, the release of the Udalagama and Paranagama reports is to be entirely welcomed. The Paranagama report dealing with its second mandate pertaining to war crimes and crimes against humanity calls for judge led investigations in a number of instances, which the previous regime dismissed out of hand as fabrications and malicious slander of the worst kind. Perhaps this is why it was not released earlier. Likewise, the Udalagama report, criticizing the police investigation of the ACF 17 killings and the cold-blooded murder of the 05 students in Trincomalee.

The apparent national acknowledgement led by the government, that something needs to be done about accountability and transitional justice is welcome. The debate is now about “how” rather than “why” – the degree of hybridity in the mechanisms mooted rather than the relevance of the mechanisms themselves. It is interesting to note the public reaction by those opposing accountability on behalf of the previous regime in March 2012 when the first resolution on Sri Lanka was passed in the UN Human Rights Council and the reaction today in the wake of the OISL report and the resolution co-sponsored by the Sri Lankan Government. Furthermore, public reaction even from the standard bearers of the previous regime and through public meetings, has by no means been overwhelming, a call to arms to resist accountability and denounce the whole scale sell out by the government to international opinion led by the US and the West. Of course there is opposition but it is relatively muted, for now. That is why the warning that upon economic disaffection can be heaped any amount of mischief, must be heeded.

The debate about the transitional justice

Reclaiming...

socio-economic problems in the Jaffna society persist. However, in this context can education be revived? Can schools become that “admirable medium” for the rebuilding of society? It is only with a broader agenda for education and

mechanisms will likely revolve around 1) international judges and prosecutors, 2) changes to the domestic law to accommodate war crimes and crimes against humanity and 3) amnesty and immunity from prosecution. In the first two instances – the constitutionality of any action will most surely be tested in the Supreme Court. It should be noted though that none of what is being proposed is indisputably unconstitutional or unique to Sri Lanka. There are arguments and precedents; political will and commitment to reconciliation of which accountability is a pivotal and integral element, on the part of all stakeholders will be decisive. The process of public consultation on this score is also vital in ensuring legitimacy for what is to be established and genuine ownership and stake, by all our citizens.

As far as the issue of immunity from prosecution is concerned and amnesty, there has been some recent confusion as to the role of the proposed Compassionate Council of religious leaders and its relationship to the Truth and Reconciliation Commission (TRC). Will the latter oversee the former?; will it entertain appeal from decisions of the former? What is clear though is that amnesty and immunity from prosecution that obtained in the South African TRC some two decades ago, now flies in the face of international human rights norms in respect of accountability. This is an issue to watch and one on which advocacy will have to be undertaken.

There is much to be done and the government has its plate full in ostensibly taking all of this on at the same time. Ironically, in this regard, given the government’s ideological orientation it seems to be adopting the Maoist slogan of “let a thousand flowers bloom”!

And so may they as long as the thorns are taken care of too. ■

(The writer is the executive director of Centre for Policy Alternative)

the awareness of its social force, can we forge plans for rebuilding society. ■

(The writer is grateful for the insights by teachers and educationists participating in the Anandarajan Memorial Seminar Series on Education)

INTERVIEW

by M.P.Vidyadharan

India need to delink diplomacy from local issues

India's efforts, ever since the days of prime minister Indira Gandhi, to help Indian origin people in neighbouring countries, had created many problems in its foreign policy and its relations with some neighbours. Despite this, successive prime ministers have followed almost the same policy. Recently, the Indian government's decision to restrict movement of fully laden trucks into Nepal following the promulgation of a new Constitution which India felt do not give proper representation to Madhesi people, created tension between the two countries and large-scale anti-India feelings in Nepal. This move by India forced Nepal to come out strongly against India, as its petroleum products and other essential commodities became very scarce. Finally, Nepal's new leadership promised India to amend the new Constitution. However, this situation has forced a rethinking among Nepali leaders about the need to open up other trade routes other than that through India. This may provide China an opportunity to become closer to Nepal.

In this scenario, **Samakalam** spoke to Dr. Ram Sharan Mahat, who was the Finance Minister till the beginning of October -- in the last Nepalese government, headed by Sushil Kumar Koirala. After adopting a new Constitution for Nepal on 20 September, Koirala government resigned on October 2, 2015, to give way to Parliament to elect new

Prime Minister and government as per country's new Constitution. K.P. Sharma Oli, a Communist Part of Nepal leader, was elected the new Prime Minister after he defeated Koirala.

For Dr. Mahat, Finance Minister's job was not a new one. He had held this portfolio five times earlier too, since 1994. Prior to the latest job, he was Deputy Chairman of the National Planning Commission for three years. He is widely acknowledged as one of the key architects of the economic reforms in the Post 1990 period

which brought significant improvements in Nepal's economy with higher growth, progress in human development indicators and decline in poverty level. He was the principal author of Nepal's Eighth Plan which brought about sweeping policy changes in the economy, with greater role to the private sector in economic activities. During his time as Finance Minister, Nepal was elected chairman of the IMF/World Bank Board of Governors for 1998/99. He also served as Minister of Foreign Affairs for about a year in 1999-2000.

Dr. Mahat says India should delink its diplomacy from the local issues of Nepal, leaving Nepali leadership to solve their internal

problems. This is the best way to improve relations between the countries and to strengthen SAARC.

Q. How do you view the current tensions between Nepal and India? After Modi took over in Delhi, it appeared that both the countries have taken the relationship further. But the present situation belies that logic.

A. It is true that the relations between the countries had strengthened further after PM Modi took over in Delhi. He made two excellent visits to Kathmandu, one bilateral and the other as part of the SAARC Summit. He impressed all the leaders in Nepal with his warmth and plain speaking. We all saw in him a leader to drive the region to development, growth and peace. We thought PM Modi would be able to take along all the countries in the region and bring prosperity in the region.

However, the decision by the Indian government in not sending transport trucks carrying essentials and petroleum products into Nepal has dampened his image. We are all hurt. The people are very angry because in this season of festivals, they are forced to struggle in their daily life due to lack of essential commodities. It is going for many weeks now.

Q: But who is responsible for this? India says it is not doing anything. The trucks are not going because of law and order problem within Nepal.

A: It is not right. If India wants, it can send the trucks. But the fact is that it is not doing anything. The problem is not within Nepal, but at the Indian side of the no-man's land. Here some people are protesting against the new Constitution because of some misconceptions.

Q: So, you are saying there is nothing wrong with the new Constitution. And the problem is only misconception.

A. Yes. Some leaders are misleading people spreading misconceptions. May be we are at fault for not explaining properly and removing the misconceptions. I think people in India and the leadership are also not properly briefed. They also think the

new Constitution is against Madhesis – the people in the terrain region. Nobody is discriminated in the new Constitution.

Q. But the Madhesis think they are being discriminated against?

A. It is a misconception. According to the new Constitution, 48 percent of the parliament seats will fall under their region. There can be some minor issues. But in that way, even I am not satisfied. In my opinion, the Constitution is a big compromise for all the regions, different people. Sometimes I think will it be possible for this Constitution to be practical. I really wonder. But at the same time, we have to satisfy all. And all cannot be fully satisfied. If there is any issue, it can be sorted out.

Q. As a respected leader across the country, how do you see the Constitution.

A. It is a fairly good Constitution. It has been done after years of hard work by all. It has been overwhelmingly approved by the lawmakers from most of the parties in the Constituent Assembly. It provides one-third reservation to women in parliament and provincial assemblies. It promises 31 fundamental rights. That is why I am saying it is a unique Constitutions. It has not let down any body. It is very forward looking. How many countries have such a Constitution?

Q. Still, Madhesis, at least many of their leaders, are not satisfied. So, what is the way forward? This issue is affecting the relations between the two countries.

A. It is not only affecting the relations. It is affecting the image of Modi, who is seen here as an effective leader who can unite the countries in the region. He had very high respect. It is quite bad for him. Earlier, he was very very popular among Nepalese people. He was popular than most of our own leaders. But now people are angry with India, and so with him. The people are suffering a lot. I cannot just say how bad the situation is. They are struggling every day. Modi should come forward to help the people.

Q. You had been a finance minister many times, as recently this month. What do you think can be done? What should India do?

A. I think this problem is not so difficult to solve. First India need to take steps to rush trucks with essential commodities. There is no time to waste. The situation is very bad, and people are running out of patience. Even if there is a problem in a particular route, there are other routes through which these trucks can be sent.

Another important thing is that India should delink local politics from diplomacy. Local issues in Nepal should not come in the way of sending supplies of essential commodities. Local issues can be solved through discussions. But once transport of essentials is restricted, then anti-India passions start rising. That is not good for time-tested Nepal-India relations. Once these passions go up, then it takes time to come back to normalcy. Healing the wound is not easy. So, I think the best way is to delink local politics from diplomacy, and avoid such situations.

Q. But isn't not both sides are responsible for such situations?

A. India is a big country, and a regional leader. It has to behave in a more responsible way. Issues can be sorted out through proper channels. Indian ambassador can meet our PM anytime. He is welcome anytime. So, why should India resort to such pressure tactics, which put our people at great difficulties. Common people should not suffer, whether it is in Nepal or India or anywhere else.

Q. Are things improving now?

A. I think so. Our Deputy PM, Kamal Thapa, was in Delhi. He had talks with the foreign

minister and the prime minister. I think they have understood the issue now. We have told India that we would try our best to remove any discrimination, if any. This can be done only through dialogue. We also need to talk to the people and explain to them about the new Constitution. There were lacunae in that.

Q. So, you are ready to amend Constitution?

A. Yes. We would do that, if there is any need. First let us discuss the issue, and also remove misconceptions.

Q. So, you see a better future for the relationship in the near future?

A. I think so. India and Nepal are closely related. We are historically, culturally, socially linked. We should remain brothers and sisters. But India should also be careful in not repeating such mistakes. It is our big neighbour. We have lots of expectations from them. We have to walk together to progress. We are all very happy when Modi called all the regional leaders for his swearing-in. He had a fantastic beginning. We all should build on it.

Q. You mean SAARC?

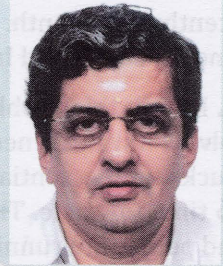
A. Especially SAARC nations. India is the economic powerhouse among it. It should lead us and take all of us in the progress of the region. India, Nepal, Bangladesh and Bhutan had recently signed an agreement on motor vehicles for easier mobility among themselves. But now, India itself working against the spirit of the agreement, by not facilitating transport movement into Nepal, is not the right thing to do. It really sends a bag message and precedent. ■

'Hybrid',...

society to question the TNA leadership and the government, how this inefficient, corrupt and politicised State apparatus could be turned around to be an impartial and efficient mechanism to probe all issues raised in the Report on Sri Lanka presented to the last UNHRC Sessions in Geneva. Question how the affected people could be assured and provided with a credible

process of investigation with State agencies that cannot even investigate a village crime without making a mess out of it that leaves more damage than there was before. This is what the TNA is not taking up with the government and the people are left to take up. How strong it could be done is the next question that is left to be answered. ■

(The writer is a senior Sri Lankan journalist and political analyst)

N Sathiya Moorthy

India-Nepal strains may have consequences for South Asia

If the Nepali man on the street thought that the promulgation of a Republican Constitution after eight long years of political differences and deadline delays would usher in an era of peace ahead of prosperity, it was not to be. Instead, the nation and its people may end up remembering only the new strains that the promulgation of the Constitution may have triggered in bilateral relations with the larger Indian neighbour – and its immediate impact on the daily lives in the Himalayan nation. With the result, none in the country or outside is talking about the Constitution and the socio-economic and socio-political changes that it was expected to usher in – or, about the implementation issues and the inherent teething troubles that it all entailed. Instead, they are all concerned only about the teething troubles involving the Madhesis in the country, whose cause alone the rest

of Nepal feels India has sought to project – or, so goes the perception. In turn, all these have consequences for the South Asian region as a whole.

To the ordinary observer of South Asia since the post-colonial days, the parallels between India-Nepal strains and the off-again-on-again constraints on the India-Sri Lanka front are not far to seek. If in the south of India, the Sri Lankan State and the majority Sinhala polity and society ended up concluding – and for no fault of India – that New Delhi was concerned more about the 'legitimate aspirations' of the Tamil community in the North and the East of the country, an avoidable perception has emerged in Nepal, post-Constitution, that the larger Indian neighbour was concerned only about the Madhesis, and not about the legitimate aspirations of the post-monarchy Nepali nation and

It may be too early to conclude if the Indian concerns about the Madheshis' issues in a Nepal under the new Constitution, and various pictures emerging from the possibilities that it entailed, was also behind the Indian calculations, for taking up their issues with the new rulers of Nepal, if only as a pre-emptive step to avoid further troubles in and from across Nepal. Historically, the question would remain if the Sri Lankan ethnic situation could have been different, and so could have been bilateral relations, had India engaged with the island-nation's stake-holders early on than it did, post-Pogrom-'83.

its people as a whole. Both perceptions are not entirely true, and are convenient tools, at best, for the inevitably existing anti-India forces in these two countries, to point an accusing finger at the larger neighbour and 'lament' their own situation. In the case of both Nepal and Sri Lanka, as with other neighbourhood nations of India, their locale in the shared South Asian neighbourhood has as much location 'pressures' in physical terms as they have a location advantage in geo-strategic terms. The 'pressures' are often attributed to India, and wrongly so. The 'advantages' are acknowledged viz India, hence an eternal concern of India.

Strategic buffer

Yet, the present problem involving Nepal has nothing to do with the nation sitting pretty in the Himalayan ranges, as a strategic buffer of sorts between India and China, whose bilateral relations, post-'62 war has been blowing hot and cold for decades now. It has hence been tempting for Nepal, like many of India's neighbours, to play Pakistan against India on the one hand and China against India on the other. At times, they have ended up getting away with it. At other times, they have found themselves getting caught in the cross-fire. It may not be one such occasion for Nepal viz the new Constitution and India – but a genuine concern for India, which may not have been properly communicated, nor adequately understood.

Again, the Sri Lanka parallel is unmistakable. In Nepal, the Indian concerns pertain to the plains people sharing international borders with Indian States such as Bihar, Uttar Pradesh and West Bengal, have demanded a greater say in the nation's political affairs through the creation of a separate 'Province', under the new Constitution. While new Provinces are being created, or the existing borders redrawn, there seems to be a great reluctance on the part of the non-Madheshi groups to grant their demands/appeals. There have also been vague references to 'citizenship issues' pertaining to Madheshis. Loosely put, it's akin to the 'citizenship issue' pertaining to Upcountry Tamils of Indian Origin at the turn of Independence in Sri Lanka on the one hand, and of power-devolution sought and fought for by the Sri Lankan Tamil (SLT)

community and polity, on the other.

For India, too, the problems are similar, so to say. The anti-Tamil 'Pogrom-'83' in Sri Lanka witnessed a massive exodus of Tamil-speaking people, risking their lives in the shared seas, to seek refuge in southern Tamil Nadu. It has had its own share of consequences for India, too. Earlier, too, at the advent of the 'Statelessness' in Sri Lanka, the Upcountry Tamils ended up getting uprooted from their homes and their natural settings of the times, and got relocated in India, where they faced a life worse than that of the colonial-period indentured estate labour that they had continued to be in Ceylon / Sri Lanka.

India could not have afforded a situation of the kind in Nepal, learning also from what the 'ethnic issue' in Sri Lanka had had to do with the socio-political situation in southern Tamil Nadu in particular. The internal security situation was highlighted by the LTTE's killing of former Prime Minister Rajiv Gandhi. On the larger issues of bilateral political and strategic relations, Pakistan and China have remained a factor in the Indian security and political calculations. Any unavoidable situation in which the Madheshi people feel cornered and make a beeline across the Indian borders, it could have consequences for both nations, and their peoples and governments.

That way, India has learnt from the massive exodus that accompanied the political protests and Pakistani army deployment and conse-

The Nepal story may be a case in point – as India is seen as getting engaged on the last phase of the Constitution-making process, rather late in the day. It is not as if India was not following the Nepali developments closely, or was not engaged with the domestic stakeholder on Constitution-making. But at this crucial and final stage, India has come to be seen as a late entrant, that too playing a 'spoilsport' – which certainly was neither India's intention, nor purpose.

quent high-handedness, which led to the 'Bangladesh War' of 1971. It is debatable if the exodus-related issues would still have triggered the war, independent of India's early recognition granted to the new Nation. Likewise, it is still arguable if India would not have stayed away in and from Sri Lanka, but for the 'refugee influx', whose numbers went up to 250,000 at its peak – and remains at around 100,000 even five years and more after the conclusion of the 'ethnic wars'.

Pre-emptive, but...

It may be too early to conclude if the Indian concerns about the Madheshis' issues in a Nepal under the new Constitution, and various pictures emerging from the possibilities that it entailed, was also behind the Indian calculations, for taking up their issues with the new rulers of Nepal, if only as a pre-emptive step to avoid further troubles in and from across Nepal. Historically, the question would remain if the Sri Lankan ethnic situation could have been different, and so could have been bilateral relations, had India engaged with the island-nation's stake-holders early on than it did, post-Pogrom-'83.

As is known, and well-acknowledged, India had left the Upcountry Tamils' fate in Ceylon / Sri Lanka, to themselves and their post-colonial polity and rulers. It did not take sides on the 'ethnic issue' as it came to be known after the promulgation of the 'Sinhala Only' law in 1956. And when domestic circumstances in Sri Lanka forced the Tamil exodus, India was left with little choice but to get involved. In its time, History might conclude that India might have entered the Sri Lankan scene a little too late, and could do too little, for the comfort and support of any of the domestic stake-holders, Tamil or Sinhala.

In context, India may have now entered the Nepal scene a little too late in the final stages of Constitution-making. The end of Maoist militancy and also of the royalty saw India getting engaged with Nepalese stake-holders, without either getting directly involved or interfering in the nation's internal affairs. In a way, even the Maoists thought it fit and necessary to get India on board, though reluctantly first, but without India telling – or, having to tell the domestic

stake-holders on Constitution-making processes, concepts and contents.

No doubts, there had been domestic perceptions that India had preferences in post-royalty government-formation in Nepal, and choices for the prime minister's job. These are the kind of charges that has been laid against by one section or the other in almost every neighbouring nation in the shared South Asian scenario. It is also the kind of accusations at times laid against larger neighbours in India's place, by ideologically or politically-oriented stake-holders in their neighbourhood and beyond.

Thus, it's not only in adversarial Pakistan that 'anti-India' jingoism is a part of competitive domestic electoral politics. Bangladesh is one country that stands out as a prime example. The entire nation hailed India at Independence, for the nation's Independence – but soon, inevitable internal political divisions and dissensions saw one section or the other in the infant polity taking to big-time anti-India politics, as among the major causes for their sustenance and growth, up to a point – and after a point, too. At one level or the other, it's true of other Indian neighbours, be it Sri Lanka, Maldives or Bhutan, the last two having become a multi-party democracy less than a decade ago, 2008 to be precise.

Inadequate, insensitive

Does it all mean that India has done no wrong, either in Sri Lanka earlier, or Nepal now, or in relation to Maldives, Bhutan or Bangladesh, leaving aside the historic issues per-

Nepal's newly elected President Bidhya Bhandari (C) walks out from the parliament after she was elected to power in Kathmandu, Nepal October 28, 2015. Bhandari is Nepal's first woman president. REUTERS

taining to relationship with Pakistan? Neighbourhood observers and observers of the South Asian neighbourhood have often claimed that for a larger neighbour in its place, India still only has an inadequate understanding of the dynamics of democracy in individual nations in the neighbourhood – and has often reduced such understanding to a 'standardised' script, without providing for periodic, domestic variants.

According to them, India's knowledge and understanding of individual South Asian neighbours and the South Asian neighbourhood collectively may be similar to the western nations' understanding of multi-layered, multi-dimensional Asian and African nations, such as India. What seems to be hurting neighbourhood intellect and sentiment alike is their own perception that India has been insensitive to their aspirations and expectations, both viz the

larger Indian neighbour and their own role in the collective South Asian context.

To them all, their perception of Indian insensitivity gets displayed at every turn when India takes an occasional look at an internal affair in individual nations, without having a clear-cut goal, expectation or methodology to proceed in the matter. They often attribute it to the inadequate time that India is willing to give its neighbourhood – for a variety of reasons.

According to some, in recent times it has included the expansion of policy-issues that Governments across the world had to tackle at the highest political, bureaucratic and diplomatic leadership levels. While existing leadership(s) in a multi-layered differentiated structure as in India's have their mandate and portfolios expanding exponentially, powers and decision-making have got increasingly concentrated in fewer hands, with inadequacy

of time creating and contributing to problems of their own. Avoidable delays thus may have played havoc with India's intentions.

The Nepal story may be a case in point – as India is seen as getting engaged on the last phase of the Constitution-making process, rather late in the day. It is not as if India was not following the Nepali developments closely, or was not engaged with the domestic stakeholder on Constitution-making. But at this crucial and final stage, India has come to be seen as a late entrant, that too playing a 'spoilsport' – which certainly was neither India's intention, nor purpose.

Losing the initiative?

To Prime Minister Narendra Modi should go the credit for dramatically re-introducing neighbourhood concerns as a priority item on his foreign policy agenda – and literally so, from day one. His imaginative invitation for SAARC leaders to participate in his Inauguration in end-May 2014 sent out a positive signal. If it was a good gesture, his reported meetings with individual leaders and their delegation the very next day, did not seem to have gone off too well from the guests' perceptions – or, it would seem so from local newspaper reports and analyses of the time in individual nations at the time.

It's anybody's guess why individual leaders from individual neighbourhood nations were left with the feeling that they were in Delhi for a shared South Asian celebration, and nothing more. They might not have been prepared physically or mentally for a serious discussion with the new Indian leader – not certainly 'sermons' as some of them might have concluded then and there. It might have thus gone unnoticed that before departing for their respective capitals, Maldivian President Abdulla Yameen and then Sri Lankan President Mahinda Rajapaksa did meet separately in the Indian capital – though it was not said to be on their agenda, nor was there any great urgency to do so, either.

In the immediate Nepali context, the current strains in bilateral relations might have wiped out at least a part of the goodwill that PM Modi's two quick and successful visits to the Himalayan neighbour had achieved for India on the buffer bordering China on the other side. In

dia's ready and massive airlifting of men and material when a massive earth-quake literally rocked the mountain country not very long ago is remembered with awe and respect across the country. At least some of it may have already become history, thanks mainly to the non-availability of essential commodities, for which Nepalese polity, people and government blame an 'economic blockade' that they say India had imposed on them over the 'Madheshi issue'.

There is nothing to indicate that India has imposed any blockade. Instead, anticipated protests in Madheshi areas in the light of the promulgation of the new Constitution had caused massive traffic disruption along the Nepal-India border, but only on the Nepalese side. There is nothing much either in the Nepali or the international media about the protests or the protestors' effecting a blockade of the kind on the entire nation.

If anything, it was the failure of the Nepalese authorities to anticipate post-promulgation trouble along the border region, and prepared the law and order machinery on the one hand, and the supplies' stocks and network, on the other. Having failed to do so, it should be unfair for the Nepalese people and the Government to blame India for their own failures – which obviously has gone beyond Constitution-making, where the efforts should not have been only of 'majoritarianism' (of the 'Sri Lankan kind?') as it has now become, but should have been 'more inclusive' -- of the Indian constitutional experience, again a failure in neighbouring Sri Lanka, so to say.

At the end of the day, the India-Nepal strains may have consequences for the entire region. Suddenly, there is greater momentum in anti-India perceptions elsewhere in the region, though not expressed wholly or clearly in public. It could impact on individual nation's increasing bilateral engagements with India, if correctives are not applied to national perceptions and bilateral practices.

It may be too early to predict or foresee the future, but there can always be a situation in which, India and its neighbours – individually, rather than collectively or as groups – began looking at each other with avoidable mistrust and suspicions. Such perceptions had ruined their equations in the forgotten 'Cold War' era.

Their remnants, India and the rest had worked systematically to erase from the region's collective memory over the past decades – and succeeded only in recent years and months. PM Modi's Inauguration being a symbol and marker at the same time, but the likes of 'Nepali

strains' has the potential to reverse the trend, if left unchecked! ■

(The writer is Director, Chennai Chapter of the Observer Research Foundation, the multi-disciplinary Indian public-policy think-tank, headquartered in New Delhi. email: sathiyam54@gmail.com)

War Crimes...

Imperialism and the local comprador State. Perhaps a few of the very worst war crimes that cannot be possibly denied may be prosecuted and few perpetrators punished, as a public show-piece of justice and democracy, while the real war criminals will be exonerated under some facile 'truth and reconciliation commission'. This is surely the end-game of the system. The whole issue of accountability for war crimes and the burning issues of dignity, truth, justice and freedom will all be manipulated in the interest of covering up and legitimising the state and the regime in power, in the interest of serving their imperialist masters. Issues of accountability, dignity, truth, justice and freedom shall be discounted, diluted and eventually buried. That is the nature of Imperialism and the neo-colonial state. The Land of Lanka shall be forfeited and offered as a link in the strategic chain of imperialist and regional domination. The people of Lanka shall be fed to the marauding wolves of Capital as never before. The Sin-

hala masses shall be ever duped, divided and manipulated. The Tamil nation shall be sold down the tube. The criminal state and its agents shall survive and thrive.

Accountability, along with truth, dignity, justice and freedom can never be achieved under this criminal State and System. Freedom, with dignity and justice can only be won by uniting to overthrow this rotting, murdering neo-colonial State and its entire ruling class - lock, stock and barrel -, and establishing a People's Democratic State, which shall embody and represent the anti-imperialist/ anti-feudal democratic unity of the oppressed nationalities and the people of Lanka. Then only that we can put the past behind and work towards a bright future where the history of war and war criminals shall be deposited in the museum of antiquities.

Cast Away All Illusions: Break the Chains: Prepare for Revolution! ■

(The writer is the general secretary of Ceylon Communist Party (Maoist))

(41ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி...)

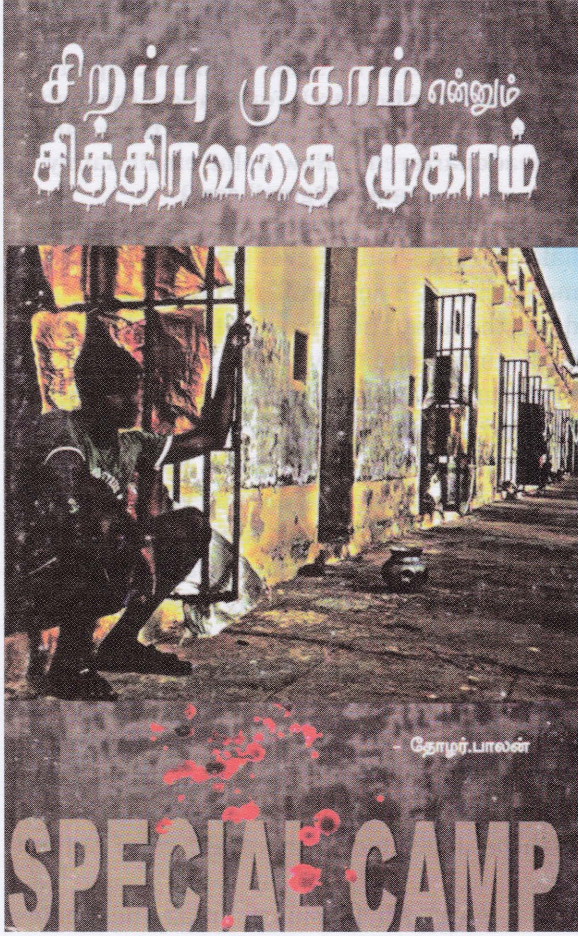
கொடும் அடக்குமுறைகளின் ஊடாக அதை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தார், அதில் பலர் கொல்லப்பட்டனர். அமைதி வழியில் போராடிய தங்களின் மீது இராணுவம் ஏவப்பட்ட போதும் கூட போராடியவர்கள் தம் அமைதி வழியைக் கைவிடவில்லை. அந்தப் போராட்டங்களை ஈராக் வசந்தம் எனக் குறித்தவர்களும் உண்டு.

ஃபலூஜா மற்றும் ரமாடியை மையமாகக் கொண்டு இனக்குழு மக்கள் தங்கள் உரிமைகளை வேண்டி பல்வேறு இராணுவக் குழுக்களாகத் திரண்ட போதும் கூட அவை, எல்லாம் ISIS போன்ற பயங்கரவாத அமைப்பாக இல்லை. அவர்கள் எல்லாம் ஆயுதம் எடுத்ததையும் கூட நாம் சரியான கோணத்தில் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். அங்கு அன்று, ஏன் இன்றும் கூட ஆயுதங்கள் மூலமாகத்தான் அரசுடன் உரையாட இயலும். ஆனால் இந்த அமைப்புகளைத் தரம் பிரித்து அணுகாமல் இவை எல்லாவற்றையும் பயங்கரவாத அமைப்பாகவே அறிவித்து இராணுவ நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன. இப்படியான பின்னணியில் உருவான

துதான் ISIS என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. முன்னாள் ஈராக் இராணுவத்தினர், அதிகாரம் இழந்து ஒடுக்கப்பட்டசுன்னிமுஸ்லிம்கள், சிறையில் அடைக்கப்பட்டுக் கொடுமைகளுக்கு ஆளானோர் இவர்கள் எல்லோரும் திரள் திரளாக ISIS பக்கம் சென்றனர். தற்போதைய ISIS தலைவர் அபு பகர் அல் பாக்தாதி அப்படி ஈராக் சிறையில் அடைப்பட்டுக் கிடந்தவர்தான் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

IS பயங்கரவாதத்தை அமெரிக்காதான் உருவாக்கியது என்பதை நாம் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஈராக்கின் மீது அது மேற்கொண்ட நீதியற்ற போரின் விளைபொருளாக உருவான இந்த அமைப்பை இன்று அதே அமெரிக்கா தன் எதிரிகளை ஒடுக்குவதற்குப் பயன்படுத்துகிறது. சுற்றிலும் நேட்டோ படைகளால் முற்றுகையிடப்பட்ட நிலையில் உள்ள ரஷ்யா தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள அமெரிக்காவின் இந்த முயற்சிக்கு வைக்கும் ஆப்புதான் இன்றைய அதன் வெற்றிகரமான விமானத் தாக்குதல்.

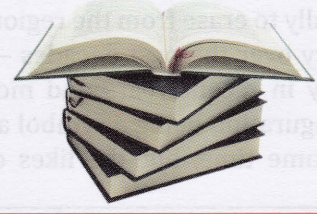

ன்றைய நாட்களில் நிறையவே தமிழ் நூல்கள் வெளிவந்தபடி உள்ளன. புனைகதைகளையும் கவிதைகளையும் தவிர்த்து, இவற்றில் பெரும்பான்மையான நூல்கள் புதிதாக எதுவும் கூறுவது இல்லை. ஆனால், அவ்வப்போது வெளிவரும் சில நூல்கள் நாம் இதுவரை அறியாதிருந்த அல்லது மேலோட்டமாக மட்டுமே தெரிந்து வைத்திருந்த விடயங்களை நம் மனதில் உறைக்கும் படியாக உணர்த்தி எம்மைப் புதிய தடங்களில் சிந்திக்க வைக்கின்றன. நடைமுறை மாறுதல்களுக்கும் உந்து சக்தியாக அமைகின்றன. இம்மாதிரியான நூல்கள் அரிதானவை, அடிக்கடி வெளிவருவதில்லை. தோழர் பாலன் எழுதியுள்ள 'சிறப்பு முகாம் எனும் சித்திரவதை முகாம்' எனும் இச்சிறிய நூல் இந்த வகையைச் சேர்ந்த ஒரு முக்கிய ஆவணமாகும்.

தமிழ்நாட்டில் இன்றும் நடைமுறையில் உள்ள சிறப்பு முகாம்களும் அதில் உழலும் ஜீவன்கள் பற்றியும் ஆதாரபூர்வமாக பேசும் முதல் நூல் இதுவே. நூலாசிரியரின் தனிப்பட்ட அனுபவத்திலிருந்து பெறப்பட்ட தகவல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இந்நூல் வேறு பல முக்கிய வினாக்களையும் எழுப்பி குறைந்த பட்ச சமுதாயப் பிரக்ஞை உள்ள எந்தவொரு வாசகனின் மன

டாக்டர் எம்.எஸ். தம்பிராஜா (இங்கிலாந்து)

பனுவல் பார்வை

தில் கோபக் கனலை மூட்டும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இலங்கையில் சிங்கள வகுப்புவாதிகளின் வன்முறையும் அரசு அடக்குமுறையும் தலைவிரித்தாடிய போது பல ஆயிரக்கணக்கான இலங்கைத் தமிழர்கள் தமிழ்நாட்டில் தஞ்சம் புகுந்தனர். இவர்களில் சிலர் சுயமாக தமிழ்நாட்டில் வாழத்தலைப்பட்டனர். வேறு சிலர் அங்கிருந்து மேலை நாடுகளுக்கு அகதிகளாக இடம்பெயர்ந்தனர். வழியற்ற வேறு சிலர் தமிழ்நாட்டில் வெவ்வேறு பாகங்களில் அமைக்கப்பட்ட அகதி முகாம்களைச் சென்றடைந்தார்கள். இவையே பலரும் அறிந்த அகதி முகாம்கள். ஆனால், இன்னொரு வகையான முகாம்களும் தமிழ்நாட்டில் உருவாக்கப்பட்டன. சிறப்பு முகாம்கள் என்று அழைக்கப்பட்ட இவை 'சாதாரண' அகதி முகாம்கள் அல்ல. கடும் பாதுகாப்போடும் அசுர அடக்குமுறையோடும் செயல்பட்ட இவை பல சமயங்களில் சட்டத்துக்கு அப்பாற்பட்டவையாகவும் இலங்கைத் தமிழர்களைப் பழி வாங்கும் வகையிலும் இயங்கின, இன்னும் இயங்கி வருகின்றன. மாவட்ட அரசு ஆட்சியாளரின் மேற்பார்வையில் இவை நிர்வகிக்கப்படுகின்றன என்று கூறப்பட்டாலும் அதிகாரம் என்னவோ கியூ பிரிவு என்று அழைக்கப்படும் தமிழ்நாடு காவல் துறையின் இரும்புக் கரங்களிலேயே உள்ளது. கியூ பிரிவின் அட்டகாசங்களையும் அடாவடித்தனங்களையும் இந்நூல், விரிவாகவே பேசுகிறது.

இந்த நூல் மூன்று பாகங்களாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. சிறப்பு முகாம்கள் என்றால் என்ன என்பதை நூலின் முதல் பகுதியில் ஆசிரியர் விளக்குகிறார். வினா விடை உருவில் தரப்பட்டிருக்கும் இத்தகவல்கள் ஆரம்ப வாசகனை இம்முகாம்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி அவனை இவ்வதை முகாம்களுக்கு அழைத்துச் செல்கின்றன.

அடுத்து துறையூர் சிறப்பு முகாமில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த சிவா என்ற போராளி நீதிமன்றத்தில் வழங்கிய வாக்குமூலம் தரப்பட்டுள்ளது. மூன்றாவதாக, இலங்கையில் பெரிதும் மதிக்கப்படும் கல்விமானும் சமூக சேவையாளருமான இரா. சிவலிங்கம் தனது சிறப்பு முகாம் கோர அனுபவங்கள் பற்றி எழுதிய குறிப்புகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இறுதியாக, ஆசிரியர் திண்டுக்கல் முதன்மை நீதிமன்றத்தில் அளித்த வாக்குமூலம் முழுமையாகத்

தரப்பட்டுள்ளது. தமிழ்நாட்டில் விடுதலைப் புலிகளின் நடமாட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காக 1990ல் கருணாநிதி முதலமைச்சராக இருந்தபோது ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்த சிறப்பு முகாம்கள் ஜெயா அம்மையார் ஆட்சியிலும் தொடர்கிறது. ஆனால் இவற்றில் அடைக்கப்பட்டு கொடுமைப்படுத்தப்படுவோர் விடுதலைப் புலி இயக்க உறுப்பினர் அல்லர். வெவ்வேறு காரணங்களைக் கூறி காவல் துறையால் கைது செய்யப்பட்ட அப்பாவி இலங்கைத் தமிழர்களே. இதில் காவல் துறைக்கு கையூட்டு கொடுக்க மறுத்தவர்கள், மாவட்ட ஆட்சியாளர்களின் கோபத்துக்கு ஆளானவர்கள், அரசியல் கட்சிகளிடையே நடைபெறும் சதுரங்க ஆட்டத்தில் பகடைக்காய்களாக ஆக்கப்பட்டவர்கள் எனப் பல தரப்பட்டவர்கள் அடங்குவார்கள். இவர்கள் எல்லோருக்கும் உள்ள ஒரே பொதுமை இவர்கள் யாவரும் இலங்கைத் தமிழர்கள் என்பதே.

நூலாசிரியர் கனடா போவதற்காக 1991ம் ஆண்டு தமிழ்நாடு வந்தபோது கைது செய்யப்படுகிறார். கருணாநிதி ஆட்சியைக் கலைக்க நடுவண் அரசு காரணங்கள் தேடிக்கொண்டிருந்த சமயம் தான் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று பொய் வாக்குமூலம் அளிக்கச் சொல்லி ஆசிரியரை கியூ பிரிவு வற்புறுத்துகிறது. அதற்கு இணங்க மறுத்ததால் அவர் தேசிய பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ் 'தடுத்து வைத்து' சிறப்பு முகாமில் அடைக்கப்படுகிறார். அவர் தமிழர் பாதுகாப்புப் பேரவை என்ற இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதே முன்வைக்கப்பட்ட குற்றச்சாட்டு. (ஆனால், 1993ல் அவர் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் அங்கத்தவர் என்று குற்றச் சாட்டு மாற்றப்படுகிறது.) பின் அவர் வெவ்வேறு சிறப்பு முகாம்களுக்கு மாற்றப்படுகிறார், கைகளையும் கால்களையும் சங்கிலியால் பிணைத்து வெவ்வேறு நீதிமன்றங்கள் முன் நிறுத்தப்படுகிறார். நீதிமன்றங்கள் வழக்கை தொடர்ந்து ஒத்திப்போடுகின்றன. எவ்வித காரணமும் இன்றி துறையூர், வேலூர், மதுரை என வெவ்வேறு சிறப்பு முகாம்களுக்கு மாற்றப்படுகிறார்.

இறுதியில் அவரது விடா முயற்சியால் 1997ல் அவர் நிரபராதி என்று திண்டுக்கல் நீதிமன்றம் தீர்ப்பளிக்கிறது. ஆனாலும் அவர் 1998லேயே விடுதலை செய்யப்படுகிறார். எட்டு வருட சிறை வாசத்தின் பின் இந்தியாவை விட்டு வெளியேற்றப்படுகிறார். இடையிடையே தனிமைச் சிறை அனுபவம், கொலை ('என்கவுண்டர்') மிரட்டல்கள், தொடர் அவமதிப்பு, சிறையுள் நடமாட மறுப்பு, நீதிமன்றம் ஜாமீன் வழங்கினாலும் சிறைப்படுத்தப்படும் அனுபவம், மனித உரிமை மறுப்புகள், எல்லாவற்றையும் விட அதிகாரிகளினதும் காவலர்களினதும் அவமதிப்பும்,

'நீ இருந்தால் என்ன, செத்தால் என்ன?' என்ற இறுமாப்பும் அதிகார மனப்பான்மையும், இவைகளை ஆசிரியர் தொட்டுச் செல்கிறார். ஆனால் இந்நூல் அவர் அனுபவித்த வேதனைகளைப் பற்றியது அல்ல. அவர் அனுபவங்களைக் கூறும் தன் வரலாறும் அல்ல. மாறாக, ஆசிரியர் சிறப்பு முகாம்களில் நடைபெறும் கொடுமைகள், பாலியல் வன்முறைகள், தன்னிச்சையாக வழங்கப்படும் தண்டனைகள், மனித உரிமை மீறல்கள், நீதிமன்றத்தீர்ப்புகளையும் உதாசீனம் செய்யும் காவல் துறை, இன்னபிற விடயங்களை முதன்மைப்படுத்துகிறார். தனக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகள் இனிமேலும் தொடரக்கூடாது என்ற இலக்குடன் எழுதப்பட்டதே இந்த நூல். சிறப்பு முகாம்கள் உடனடியாக மூடப்பட வேண்டும் என்ற அறைகூவல் நூலில் உரத்து ஒலிக்கிறது.

இந்த நூல் மிகப் பொருத்தமான ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் வெளிவந்திருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. இதனால் அதன் குறிக்கோளை நிறைவேற்றும் சாத்தியத்தையும் சூழ்நிலையையும் உருவாக்கி உள்ளது. இலங்கையில் அரசியல் கைதிகளின் போராட்டம் மும்முரமாக நடைபெற்று வருகிறது. இலங்கை அரசாங்கத்துக்கும் தமிழ்க் கட்சிகளுக்கும் இது ஒரு பெரும் சவாலாக எழுந்துள்ளது. இந்தியாவில் பாரதீய ஜனதா கட்சியின் முகமூடி கிழிந்து அதன் இந்துத்துவ கோரமுகம் அதன் சகல லட்சணங்களோடும் உலகுக்கு அம்பலமாகி வருகிறது. சாதாரணமாக அரசியலில் இருந்து ஒதுங்கி நிற்கும் அறிவுச் சமூகம் விழித்தெழுந்து மோடி அரசுடன் மோத ஆரம்பித்துள்ளது. சமுதாய விழிப்புணர்வு பெருகி வருகிறது. இந்தச் சமயத்தில் சிறப்பு முகாம்கள் பற்றி போர்க் குரல் எழுப்புவது மக்கள்

சிவப்பிரகாசம் பாலச்சந்திரன்
(தோழர் பாலன்)

இயக்கங்களை வலுவடையச் செய்யும் என்பதில் ஐயமில்லை. சிறப்பு முகாம்களை மூட வேண்டும் என்ற கோரிக்கை வெற்றி பெறும் சாத்தியம் கைக்கெட்டிய தூரத்தில் உள்ளது.

ஆனாலும் சிறப்பு முகாம்களை மூடக் கோரும் கோரிக்கையாக மட்டும் இந்த நூலை மதிப்பீடு செய்வது பொருத்தமாகாது. இந்த சிறு நூல் இந்திய ஆளும் வர்க்கத்தையே கூண்டில் நிறுத்துகிறது. எந்த அரசாக இருந்தாலும் சரி, தமிழகத்தை ஆள்வது எந்தக் கட்சி அரசாக இருந்தாலும் சரி, அதன் ஓரங்கமான நீதித்துறை எவ்வாறு காவல் துறையின் அடாவடித்தனங்களுக்கு ஒத்துழைக்கின்றது என்பதை மிக சூட்சுமமாக இந்நூல் எடுத்துக்காட்டுகிறது. காவல் துறையின் முன் நீதிபதிகள் மண்டியிடுவதையும், நீதிமன்ற தீர்ப்புகளை சிறை அதிகாரிகள் அநாயாசமாக அசட்டை செய்வதையும் தோலுரித்துக் காட்டுகிறது. உலகின் மிகப் பெரிய மக்களாட்சி எனக் கூறப்படும் இந்தியாவில் நீதித்துறை என்பது வெறும் பெயரளவில் மட்டும்

தான் செயல்படுகிறது என்பதையும், பெரும் மதிப்புக்குரிய நீதிபதிகள் எவ்வாறு கியு பிரிவுக்கு பணிந்து போகிறார்கள் என்பதையும் வெளிச்சமிட்டுக் காட்டுகிறது. சுருங்கச் சொன்னால் இந்திய நீதித்துறையை சந்தி சிரிக்க வைக்கிறது. காவல் துறை, சிறை அதிகாரிகள், கியு பிரிவு, நீதித் துறை, மாநில அரசு, நடுவண் அரசு என்ற அடுக்குகள் ஒவ்வொன்றும் பிணைந்தும் இணைந்தும் மக்களை ஒடுக்க செயல்படுகின்றன என்பதை விளக்க இதைவிட வேறு உதாரணமொன்றைக் காண முடியாது.

தன் அனுபவங்களை விபரிக்கும் அதே வேளையில் சிறப்பு முகாமில் அடைக்கப்பட்ட வேறு சிலரின் கதிகையும் இந்த நூலில் காணலாம். இதில் முக்கியமானவர் இரா.சிவலிங்கம். இந்தியரான இரா. சிவலிங்கம் இலங்கையின் மலைநாட்டில் ஆற்றிய தொண்டு அளப்பரியது. மலையக இளைஞர்களின் கல்விக்காக பாடுபட்டவர்களில் முதன்மையானவர் சிவலிங்கம் அவர்களே. இன்று உயர்கல்வி பெற்றுள்ள மலைநாட்டு இளைஞர்கள் அவருக்கு பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளார்கள். வழக்கறிஞராகவும் சமூகத் தொண்டராகவும் நீலகிரி மாவட்டத்தில் சேவை செய்த சிவலிங்கம் தனிப்பட்ட காரணங்களுக்காக மாவட்ட ஆட்சியாளரின் பகைமையை சம்பாதித்துக் கொண்டார். இதன் காரணமாக அவர் சிறப்பு முகாமில் அனுபவித்த வதையை நெஞ்சருக எழுதியதையும் இந்த நூலில் காணலாம். சிறப்பு முகாம்களில் அடைக்கப்

பட்டவர்கள் விடுதலைப் புலி உறுப்பினர்கள் அல்ல என்பதும் அரசையும் அதன் அதிகாரிகளையும் பகைத்துக் கொண்டவர்களுக்கு இந்திய மக்களாட்சியில் என்ன நடக்கும் என்பதையும் இந்நூல் கோடிட்டுக் காட்டுகிறது.

இறுதியாக, ஆசிரியர் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி இந்திய அரசின் அடக்குமுறைக்கு ஆளாகித் தன் இளமைப் பருவத்தின் ஒன்பது ஆண்டுகளை இழந்தார்.

இதைத் திருப்பித் தருவது யார்? ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கையின் மிக முக்கியமான தருணங்கள் இவரைத் தாண்டிச் சென்றன. இதை ஈடு செய்வது யார்? ஆசிரியர் சிறப்பு முகாம்கள் மூடப்பட வேண்டும் என்ற குறிக்கோளை முன்வைத்தே இந்த நூலினை எழுதியுள்ளார் என்பது வெளிப்படை. இது பாராட்டப்பட வேண்டும் என்பதில் கருத்து வேற்றுமை இருக்க முடியாது. இந்த நூலில் ஆசிரியர் துளியும் சுய இரக்கம் இன்றி வடித்துள்ளார். தன் சீற்றத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். ஆனால் அநீதியாக கொடுமைக்கு ஆளாக்கப்பட்ட ஓர் இளைஞனின் மனநிலை எப்படி இருந்திருக்கும்? அதனால் ஏற்பட்ட மனக்காயங்கள் நிழல் போல அவர் வாழ்க்கையைத் தொடர்வதை யார் அறிவார்? தன் சொந்த நிராசைகளையும் உணர்வுகளையும் இந்த நூலில் அவர் கூறவில்லை; கூற மறுக்கிறார் என்றே சொல்ல வேண்டும். அவற்றை இன்னொரு நூலில் உணர்வுபூர்வமாக எழுத்தில் வடித்தெடுக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பதில் தவறில்லையே? ■

(27ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி....)

தங்களது பொருளாதாரச் சமை குறைந்துவிட்டது என்று மக்கள் உணர்வார்களேயானால், எதிர்காலம் மீது அவர்களுக்கு நம்பிக்கை பிறக்கும். அத்தகைய நம்பிக்கை யுணர்வைப் பெறுகின்ற மக்கள் பெரும்பான்மையினத் தீவிரவாதம், சிறுபான்மையினரைப் பற்றிய பீதி போன்ற பிரசாரங்களை எதிர்க்கக்கூடிய ஆற்றலைக் கூடுதலான அளவுக்குக் கொண்டிருப்பார்கள் எனலாம். அது தான் ஆகஸ்ட் 17 ஆம் திகதி நடந்தது.

மைத்திரி-ரணில் நிருவாகம் தற்போது செய்வதைப் போன்றே ஜனவரி தொடக்கம் ஆகஸ்ட் வரையான கால கட்டத்தில் ஆட்சி செய்திருந்தால், பாராளுமன்றத் தேர்தலில் மகிந்த ராஜபக்ஷ நிச்சயம் வெற்றி பெற்றிருப்பார்.

சர்வதேச ரீதியில் ஜனநாயகமயமாக்கல் செயல்முறைகள் அண்மைய கடந்த காலத்தில் கட்டுமீறிய தோல்விகளைச் சந்தித்திருக்கின்றன. நவதாராளவாதத்தையும் (Neo liberalism) ஜனநாயகத்தையும் (Democracy) ஒன்றாக நோக்கிய தவறான போக்கே இதற்கு ஓரளவுக்குக் காரணம். ஜனநாயகத்தின் எதிரிகளும் ஆதரவாளர்களும் இந்தத் தவறை இழைக்கக்கூடிய வாய்ப்பு இருக்கிறது. புதிதாகத் தோன்றிய ஜனநாயகங்கள் அவற்றின் பயன்களை வலுப்படுத்துவதற்குக் கால அவகாசம் தேவைப்படுகிறது. ஏற்கனவே அதிர்ச்சிக்குள்ளாகியி

ருக்கும் ஒரு மக்கள் சமூகத்தின் மீது சிக்கன நடவடிக்கைகளைத் திணிப்பதன் மூலமாக அல்ல, சாதாரண மக்களுக்கு பெரிதும் தேவைப்படுகின்ற பொருளாதார நிவாரணத்தைக் கொடுப்பதன் மூலமாகவே அந்தக் கால அவகாசத்தைப் பெறக் கூடியதாயிருக்கும்.

இலங்கை இனரீதியாக- மதரீதியாக மிகவும் ஆழமாகப் பிளவுபட்டு போயிருக்கும் ஒரு தேசம். ராஜபக்ஷாக்கள் தங்களது அரசியல் தந்திரோபாயத்தின் ஒரு அங்கமாக இந்தப் பிளவுகளை மேலும் தூண்டிவிட்டார்கள். அவர்கள் தோல்வி கண்டார்கள். ஏனென்றால் பொருளாதாரத்தைச் சரியாகக் கையாளவில்லை. தேர்தல்களில் கண்ட தோல்விக்குப் பிறகும் அவர்கள் சிங்கள-பௌத்த அரசியல் பாதையிலேயே தொடர்ந்தும் பயணிக்கிறார்கள். மீண்டும் அதிகாரத்துக்கு வருவதற்கு அந்தப் பாதையையே அவர்கள் நம்புகிறார்கள். அவர்களுக்குத் தெரிந்த பாதையும் அதுவே. மைத்திரி-ரணில் அரசாங்கம் பொருளாதார நிலைவரத்தை தொடர்ந்தும் சரியாகக் கையாளாவிட்டால் ராஜபக்ஷாக்கள் அதிகாரத்தை மீளக் கைப்பற்றும் தங்களது முயற்சியில் வெற்றி பெறக் கூடும்.

ராஜபக்ஷாக்கள் மக்களின் வாழ்க்கையை, அவர்களின் நலன்களை அக்கறையுடன் நோக்கவில்லை. அதற்கான விலையைச் செலுத்தினார்கள். மைத்திரி-ரணில் நிருவாகம் அதேபாதையில் செல்லக்கூடாது. ■

நினைவுப்பரவல்

வசீகரன்

2015 அக்டோபர் 10 தென்னிந்திய சங்கத் தேர்தல் களேபரங்கள் அரங்கேறிக் கொண்டிருந்த தருணத்தில் ஓர் அற்புதமான நடிகை- கலையாளுமையாகத் திகழ்ந்த மனோரமா பிரிந்துவிட்டார். இன்றைய காலகட்டத்தில் நடிகைகள் 25 படங்களைத் தாண்டுவதே மிகவும் சிரமம். ஆனால் 1500 படங்களுக்கு மேல் நடத்துத் தமிழ் சினிமாவில் புதிய வரலாறு படைத்துவிட்டவர் ஆச்சி மனோரமா. பல தலைமுறைகளைத் தாண்டி அனைவருடனும் மிக அன்பாகவும் பண்பாகவும் யாவரையும் மதித்து வந்தவர்.

வீதி நாடகங்களில் பயின்று மேடை நாடகங்களில் அரங்கேறி தமது ஆளுமையை பட்டை தீட்டி சினிமாவுக்கு வந்து பிரபலமானவர் தனது 78ஆவது வயதில் காலமானார். மனோரமா வேறொரு வேலைக்காக அமர்ந்து அதிஷ்டத்தால் சினிமாவுக்கு வந்தவர் அல்ல. வறுமையின் கோரப்பிடியில் வாடிய நாட்களிலேயே இவர் தேர்ந்தெடுத்தது நாடக மேடைதான் வேடிக்கை பார்ப்பவர்களும் நாடகத்தில் தங்களை ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்ளும் தன்மை வீதி நாடகங்களில் உண்டு. அப்படி வந்தவர் தான் கோபிசாந்தா என்ற இயற்பெயர் கொண்ட மனோரமா. அன்றைய ஒருங்கிணைந்த தஞ்சை மாவட்டத்தில் திருவாரூர் அருகில் உள்ள மன்னார் குடியில் 1937 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 26ஆம் திகதி பிறந்தவர். வறுமையின் பிடியில் தவித்த மனோரமாவின் குடும்பம் தொழில் நிமிர்த்தமாக காரைக்குடிக்கு அருகில் உள்ள பள்ளத்தூருக்கு இடம்பெயர்ந்தது.

நடிகையான கதை?

அப்போ நான் எங்க அம்மாவின் கதையைச் சொல்ல வும். ஏதோ காரணத்துக்காக எங்க அம்மாவோட தங்கையை எங்க அப்பாவுக்கு திருமணம் செய்து வைத்தார்கள். ஆனால் தங்கையே அம்மாவை நான் பத்துமாதக் குழந்தையாக இருந்த போது வீட்டை விட்டு வெளியே அனுப்பிவிட்டார். நம்ப முடியலை இல்லையா? ஆனால் நம்பித்தான் ஆகலும். கையில் கைக்குழந்தையுடன் எங்கே போவது என்று தெரியாமல் சுற்றித்திரிந்து தற்கொலை முடிவெடுத்து பின் என்னைப் பார்த்து மனம் மாறி எப்படியோ பள்ளத்தூர் வந்து சேர்ந்தாங்க அம்மா. அங்கே ஒரு அம்மா எங்கம்மாவை ஆதரித்து அங்கிருந்த செட்டியார் வீட்டில் வேலையில் வைத்தார்கள். அதில் தான் என்னை வளர்த்தாங்க. நிறையச் சிரமங்கள் வலியுடன் தான் வளர்ந்தேன். படிக்கும் போதே மேடை நாடகங்களில் பாட்டுபாடி வந்தேன். இந்நிலையில் கோட்டையூரில் அண்ணாமலை செட்டியார் தலைமையில் செட்டியார்கள் ஒன்று கூடி 'அந்தமான் கைதி' என்ற நாடகத்தை நடத்தினர். அதில் பாடுவதற்குச் சென்றேன்.

இவ்வாறு தனது வாழ்க்கை பற்றிய சித்திரத்தை மனோரமா முன்வைக்கின்றார். இந்த சம்பவம்- வாழ்வு- பல்வேறு படங்களில் இடம்பெற்ற கதையாலுக்கான ஆரம்பக் கரு. இதுபோன்ற ஒற்றுமையை தனது நிஜ வாழ் விலும் கொண்டு கரையேறி வந்தவர் தான் மனோரமா. அந்தக் காலத்தில் காரைக்குடியைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களில் திறந்த வெளி நாடகங்கள் பிரபலம். பொதுவாக நாடகம் நடத்தப்படும் இடம் இதுவாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாட்டை உடைத்து கடைவீதி, திருவிழா, மைதானங்கள் என எங்கெங்கு காணிலும் நாடகங்கள் அரங்கேறிய காலம். அப்போது ஓர் ஜனநாயகத்தன்மை இந்தக் கலைவடிவங்களில் இழையோடி

வந்தது. இந்த நாடகங்களில் பெரிதாக ஒப்பனைகள் எதுவுமின்றி கதை மாந்தர்களே நடிப்பிடத்தை உருவாக்குவது, உருவங்களை உருவாக்குவது போன்ற தன்மைகள் இங்கு சிறப்பாக இருந்தன. ஒளியமைப்பு அரங்கம் என்று எந்தத் தேவையும் இல்லாமல் ஒரு நாடகம் உருவாவதற்கான பொருட்செலவு குறைந்ததாக இருக்கும். இதைவிட இந்த நாடகங்கள் மக்கள் பிரச்சினைகளைப் பேசின. சமூக சீர்திருத்தங்களை மையமாகக் கொண்டு நாடகங்கள் உருவாக்கப்பட்டன.

இந்தப் பின்னணியில் தான் வேடிக்கை பார்க்கச் சென்றவருக்கு பாடும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. 'அந்தமான் கைதி' நாடகத்துக்கு பின்னணி இசை அமைக்கும் குழுவினருடன் இணைந்து மனோரமாவுக்கு பாடும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அப்போது மனோரமாவின் திறமையைக் கண்டு வியந்த நாடகக்குழு சுற்றுலாபுரப் பகுதிகளில் நடந்த பல நாடகங்களுக்கும் பின்னணி பாட அழைத்துச் சென்றது. இதைத் தொடர்ந்து மேடைகளிலும் ஏற ஆரம்பித்தார். தனது நடிப்பை வெளிப்படுத்தி எல்லோர் கவனத்தையும் ஈர்த்தார். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கோபிசாந்தா என்ற பெயர் மனோரமா என்று மாற்றப்பட்டது.

அப்போது வட இந்திய நாடகங்களில் சுரையா என்ற பாடகி மிகவும் பிரபலமாக இருந்தார். மனோரமாவின் பாடல்கள் சுரையாவின் குரல் தொனியில் இருந்ததால் இவரின் பாடல்களுக்கு பெரும் வரவேற்பு இருந்தது. நாடகச் சுவரொட்டிகளில் 'தென்னகத்து சுரையா மனோரமா' நடிக்கும் என்று விளம்பரம் செய்யப்படுமளவுக்கு உயர்ந்தார். நாடகங்களில் நடித்து பிரபலமானார். எஸ். எஸ். ராஜேந்திரன் நாடகக்குழுவில் நடித்து வந்த எம். என். ராஜம் சினிமாவில் நடிக்கத் தொடங்கியதால் அந்த இடத்துக்காக மனோரமா சென்னை வந்தார். 'மணிமகுடம்' தான் முதல் நாடகம். இந்த நாடகத்துக்கு கதை, கதைவசனம் எழுதியவர் தி.மு.க. தலைவர் மு.கருணாநிதி. எஸ்.எஸ். நாடகக்குழுவில் தொடர்ந்து பயணித்தார். மனோரமா எஸ்.எஸ் ஆருடன் இணைந்து ஜோடியாக 500க்கும் அதிகமான நாடகங்களில் நடித்து பிரபலமானார். திராவிட இயக்க அரசியலில் வளர்ச்சி பெற்று வந்த காலகட்டத்தில் கருணாநிதி கதாநாயகனாக நடித்த 'உதய சூரியன்' அறிஞர் அண்ணா. நடித்த 'சிவாஜி கண்ட இந்து ராஜ்ஜியம்' உள்ளிட்ட சீர்திருத்த நாடகங்களில் மனோரமா நடித்ததன் மூலம் ரசிகர்களின் பார்வைக்கு தெரிய வந்தார். இவரது தெளிவான வசன உச்சரிப்பும் உச்சஸ்தாயியில் அநாயாசமாக பாடும் வல்லமையும், மேடையை பயன்படுத்தும், உடல்மொழியும் இவருக்கு மக்கள் மத்தியில் பெரும் வரவேற்பைக் கொடுத்தது. நாடக நடிகையாக இருந்த மனோரமாவை கவியரசு கண்ணதாசன் திரையுலகில் அறிமுகம் செய்தார். தான் தயாரித்த 'மாலையிட்ட மங்கை' (1958) படத்தின் மூலம் மனோரமாவுக்கு புதுஅவதாரம் கொடுத்தார்.

நகைச்சுவைப் பாத்திரம் ஏற்றார். இதன் மூலம் பண்பட்ட பல்வேறு நடிப்புத்திறனை வெளிப்படுத்தக் கூடிய ஆற்றலை இனங்காட்டினார். பின்னாளில் 'பெண்

எம்.ஜி.ஆருடன் மனோரமா

கலைஞர் கருணாநிதியுடன்

ஜெயலலிதாவுடன்

சிவாஜி' என்று தனியாக அடையாளப்படுத்தும் ஆளுமையாக பரிணாமம் பெற்றார்.

மனோரமா முதன்முதலில் கதாநாயகியாக 'கொஞ்சம் குமரி' (1963) படத்தில் நடித்தார். இருப்பினும் பல்வேறு பாடங்களிலும் பலவகையான பாத்திரங்களை ஏற்று நடிக்கத் தொடங்கினார். நாகேஷ் - மனோரமா ஜோடி தமிழ் சினிமாவில் வெற்றிகரமாக பன்முகப்பாங்கில் வெளிப்பட்டு வந்தது.

தமிழ்த்திரைப்பட வரலாற்றில் 'தில்லானா மோகனம்

பாள்' எனும் படத்துக்கு முக்கியமான இடமுண்டு. இந்தப் படத்தில் நடத்த சிவாஜி, பத்மினி மட்டும் நினைவுப் படுத்தக் கூடியவர்கள் அல்லர். மனோரமாவும் இவர்களுக்கு இணையாக பேசப்படக்கூடியவர். 'ஜில் ஜில் ரமாமணி' என்ற பாத்திரம் எப்போதும் பேசப்படக் கூடிய பாத்திரம். இவரது நடப்பை சிவாஜியே ரசித்துக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கும் காட்சிகள் இந்தப் படத்தில் நிறைய உண்டு. ஒங்க நாயனத்துலதே(ங்) அப்படி சத்தம் வருதா? என்று மனோரமா கெஞ்சலோடு சிவாஜியிடம் கேட்பார். குரலிலும் முகபாவத்திலும் எத்தனை வெகுளித்தனம் வெளிப்படும்.

பல்வேறு படங்களிலும் பலவித தனித்துவ பாத்திரங்களாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். உதாரணமாக 'அன்பே வர்', 'காசியாத்திரை', 'நீதி', 'அண்ணன் ஒரு கோயில்', 'சம்சாரம் ஒரு மின்சாரம்', 'பாட்டி சொல்லைத் தட்டாதே' என அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம். கமல் தயாரிப்பில் உருவான பல படங்களிலும் மனோரமா இடம்பெறுவார். சந்திரபாபு, நாகேஷ், சோ, தேங்காய் சீனிவாசன், சுருளிராஜன், கவுண்டமணி, எஸ்.எஸ்.சந்திரன் என்று எத்

சிவாஜி கணேசுலடன்

தனையோ நகைச்சுவை நடிகர்களுடன் நடத்தவர் மனோரமா. ஒரு கட்டத்துக்குப் பின்னர் அண்ணி, அம்மா, பாட்டி உள்ளிட்ட குணச்சித்திரப் பாத்திரங்களில் பரிமளிக்கத் தொடங்கினார்.

கண்ணாம்பா, பி.ராஜம்மா, பண்டரிபாய், வரலட்சுமி வரிசையில் மனோரமாவும் அம்மா பாத்திரத்துக்கு மிகப் பொருத்தமானவராக இருந்தார். பல படங்களில் பண்பட்ட முதிர்ச்சியான தாய்மைப் பண்பை வெளிப்படுத்தினார். ஏ.வி.எம். தயாரிப்பில் உருவான 'பாட்டி சொல்லைத் தட்டாதே' படத்தில் மனோரமா ஏற்ற பாத்திரம் முக்கியம். குறிப்பாக சிலம்பம் சுற்றியபடி வில்லன்களைப் பந்தாடும் காட்சியில் திரையரங்குகளில் விசில் பறந்தது. பின்னர் பல படங்களில் பாட்டி எனும் பாத்திரத்துக்கு மனோரமா மிகக் கச்சிதமாக பொருந்தி வந்தார்.

மனோரமா நடிகை என்பதற்குமப்பால் சிறந்த பாடகியாகவும் தனது முத்திரையைப் பதித்தவர். மகனே சமத்து (1963) என்ற படத்தில் எல்.ஆர்.ஈஸ்வரியுடன்

இணைந்து ஜி.கே.வெங்கடேஷ் இசையில் தனது முதல் திரைப்படப் பாடலைப் பாடினார். தொடர்ந்து 'ரத்தத்திலகம்' (1963) படத்திலும் 'போகாதே போகாதே என் கணவா' எனும் ஒப்பாரிப் பாடலைப் பாடினார். பொம்மலாட்டம் (1968) படத்தில் 'வா வாத்தியரே ஓட்டாண்டே' எனும் பாடலைப் பாடி புகழ்பெற்றார்.

நகைச்சுவை நடிகையாகவும் குணச்சித்திர நடிகையா

தில்லானா மோகனாம்மாள் திரைப்படத்தில் ஜில் ஜில் ரமா மணியாக

கவும் தமிழ் சினிமாவின் நிரந்தர செல்வமாகப் பரிணமித்த மனோரமா பரிமாறிய விருந்தில் ஊறுகாயைப் போல் பாடல்கள் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தன. டி.டி.மதுரம், எம்.எஸ். சுந்தரயாய் போன்ற அந்த நாள் நகைச்சுவை நடிகைகள் போன்று விடாமல் தனது குரலில் பாடியும் மனோரமா வந்திருக்கிறார்.

தமிழ் நாட்டின் பல்வேறு பிரதேச பேச்சு வழக்குகளை லாவகமாகக் கையாண்டு தனித்தன்மையை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். நான் தமிழிச்சி, பச்சைத் தமிழிச்சி அந்ளால் தான் நான் தமிழிச்சியாகத்தான் தெரிவேன், இருப்பேன் என்று அவர் உள்ள தாற்பரியத்தை நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். மனோரமா தனக்கு இன்னொரு பிறப்பு இருக்குமானால் அதிலும் மனோரமாவாகத் தான் பிறக்க ஆசைப்படுகிறேன் என ஒரு தடவை குறிப்பிட்

நாகேஸுடன்

டுள்ளார். உண்மையில் மனோரமா யாருடனும் ஒப்பிட முடியாத தனித்த ஆளுமையாகவே வாழ்ந்து கலைப் பணி புரிந்துள்ளார். இன்னொரு மனோரமாவை இனிமேல் காண்போமா...? ■

எஸ். இராகவன்

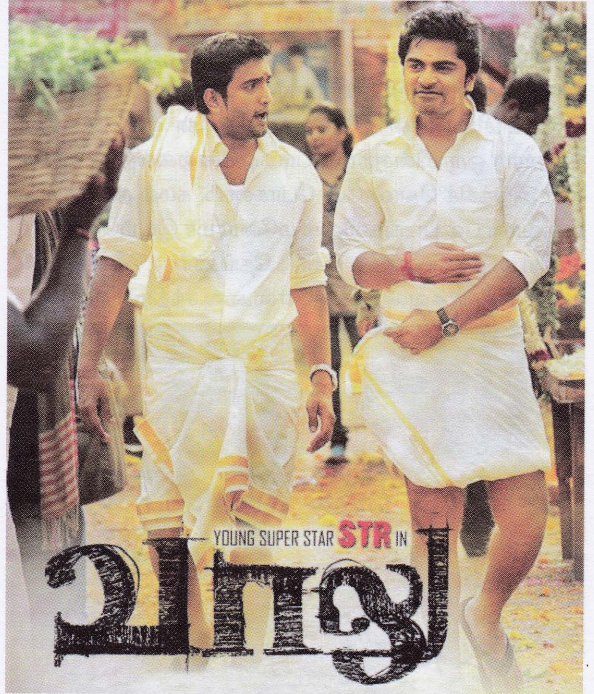
தமிழ்த் திரைப்படங்களின் மீதான இரசனையைக் கவனத்திற்கொள்ளும் இப்பகுதியினூடாக உங்களது தமிழ்த் திரைப்படங்களின் மீதான இரசனை எந்த மட்டத்திலுள்ள தென்பதை அறிந்து கொள்ள ஓர் எளிமையான பரீட்சை வைக்கலாம். அண்மையில் வராது வந்த மாமணிபோல் வெளியான வாலு திரைப்படத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். இத்திரைப்படங் குறித்துச் சில கேள்விகளைக் கேட்கப்போகிறேன். நீங்கள் ஆம் அல்லது இல்லையென்று மட்டும் விடையளித்தால் போதுமானது.

- * இந்தப்படத்தை ஒரு சராசரிப்படமென்று கூடச் சொல்ல முடியாது.
- * இந்தப்படத்தை ஒரு தடவை பார்ப்பதற்கே மிகுந்த பொறுமை அவசியம்.
- * தகப்பன் மகன் உறவைக் கூட இப்படம் நகைப்புக்கிடமாக்குகின்றது.
- * இந்தப்படத்தில் நடிப்பதற்கு சிலம்பரசனைத் தவிர யாராலும் முடியாது.
- * இந்தப்படத்தை வெளியிட்ட நேரம் வெளியிடாமலேயே இருந்திருக்கலாம்.
- * இந்தப்படத்தில் அறிமுகநடிகர் ஆதித்யா வரும் காட்சிகள் மட்டும் ரசிக்கும் படமாக உள்ளது.

இந்த ஆறு கூற்றுக்களில் மூன்றுக்காவது நீங்கள் ஆம் என்று விடையளித்திருந்தால் வாலுவுக்கு அதைவிட சிறந்த விமர்சனத்தை யாரும் எழுதிவிட முடியாது என்பதுடன் உங்களது ரசனை சராசரியைவிட உயர்வானதெனக் கூறலாம். மாறாக இந்த ஆறு கூற்றுக்களில் மூன்றுக்காவது நீங்கள் இல்லையென்று விடையளித்திருந்தால் உங்களைப்போல் மோசமான ரசனையுள்ள ஒருவர் இந்த

சமகாலத் திரைவலம்

உலகிலேயே இல்லை என்ற முடிவுக்கு வரலாம். ஆனால் நீங்கள் முன்னேறக்கூடிய சாத்தியமுண்டு.

மாயா பேய்ப்பட வரிசையில் புதிதாகச் சேர்ந்துள்ள இன்னொரு திரைப்படம். இதைப்பேய்ப்படம் என்று சொல்வதைக்காட்டிலும் பேய்ப்படத்தைப் பற்றிய படமென்று சொல்லலாம். இருள் என்ற பேய்ப்படத்தை இயக்குநர் விதிக்கும் ஐந்து நிபந்தனைகளுக்கு இணங்கி தனியே உட்கார்ந்து பார்த்து முடிப்பவருக்கு ஐந்து லட்சம் ரூபா பரிசாக வழங்கப்படுமென அறிவிக்கிறார்கள். விநியோகஸ்தரொருவர் படம் பார்க்க முன்வருகிறார். படம் முடிவதற்கு முன்பே இதயத்துடிப்பு நின்று இறந்து விடுகிறார். காதலனைப் பிரிந்து கைக்குழந்தையோடு திரைப்பட உதவி இயக்குநரான தோழியின் ஆதரவில் வாழும் அப்சராவுக்கு ஏற்படும் உடனடிப் பணத்தேவைக்காக அந்தப்படத்தைப் பார்ப்பதற்கு அவள் சம்மதிக்கிறாள். அவள் அந்தப்படத்தைப் பார்க்கும் போது தான் மாயா யாரென்பதும் மாயாவுக்கும் தனக்கும் என்ன உறவென்பதும் அந்தப்படத்தை முதலில் பார்த்த தயாரிப்பாளர் ஏன் இறந்து போனாரென்பதும் தெரியவருகிறது. மாயா அணிந்திருந்ததாகக் கருதப்படும் வைர மோதிரம் தான் படத்தின் திரும்பல்புள்ளி (Turning

point) உச்சக்காட்சியில் எல்லாமே இருள் என்ற படத்தின் காட்சிகளைக் காட்டும் போது நம்பகத்தன்மையைக் கொண்டுவரும் இயக்குநர் அஸ்வின் சரவணன் இறுதியில் வைர மோதிரத்தைத் திருடிய 'இருள்' படத்தின் இயக்குநர் இறந்துபோவதாகக் காட்டுவதில் அதிலும் மாயாவாக நடித்துக்கொண்டிருப்பது அப்சரா இல்லையெனப் புலப்படுத்தும் போது அந்த நம்பகத்தன்மையை முழுமையாகக் குலைத்துவிடுகிறார். பார்வையாளனைத் திகைக்க வைப்பதில் ஒளிப்பதிவும் படத்தொகுப்பும் சிறப்பாகப் பங்காற்றியுள்ளன. மாயாவாகவும் அப்சராவாகவும் நயன்தாராவும் அவரது காதலனாக ஆரியும் மிகைப்படாமல் நடித்துள்ளனர். வழமையான பேய்ப்படங்களிலிருந்து மாயா கொஞ்சம் வித்தியாசப்படுகிறது.

ஸ்ராபெரியும் இன்னொரு பேய்க்கதைதான். வித்தகக் கவிஞர் என்றழைக்கப்படும் பா.விஜய் நடித்து வெளிவந்திருக்கும் மற்றொருபடம் என்றும் சொல்லலாம். பாடசாலைகளுக்குப் பிள்ளைகளைக் கொண்டு செல்லும் வாகனங்களின் தரம் மற்றும் சாரதிகள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நிதானங்குறித்து இத்திரைப்படம் கவனம் செலுத்த முயல்கிறது. தனியார் பாடசாலையொன்றில் படிக்கும் சிறுமி அந்தப்பாடசாலை வாகனத்திலேயே தனது பிறந்தநாளைக் கொண்டாடியபடியே சகமாணவர்களோடு செல்கிறாள். சிக்கனலுக்காகத்தரித்து நிற்கும் போது அருகே நிற்கும் ரக்ஸிரைவருடன் அவளுக்கு சிநேகம் உண்டாகிறது.

பாடசாலை வாகன சாரதி வண்டியோட்டும்போது நிதானமின்றியும் மூடத்தனமான வேகத்துடனும் செல்ல வாகனத்தின் தளப்பகுதியிலிருந்து துவாரத்தின் வழியே அச்சிறுமியின் கால் நுழைந்து தளப்பகுதி உடைந்துபோக அவள் கீழே விழுந்து வாகனத்தில் சிக்கிப் படுகாயமுறுகிறாள். அதைக்கண்ட ரக்ஸிரைவர் அவளைத் தூக்கிக் கொண்டு மருத்துவமனைக்குச் செல்கிறான். சிகிச்சை பலனளிக்காமல் அச்சிறுமி இறந்து விடுகிறாள். இதனால்

அச்சிறுமியின் தாய் மனநோயாளியாகிறாள். தந்தை நடைப்பிணமாகிறான். பாடசாலை நிர்வாகி மீது வழக்குத்தாக்கல் செய்யப்படுகிறது. தனது பாடசாலை மீது விழுந்த பழியைப் போக்க அச்சிறுமி மனநிலை சரியில்லாதவள். அதனால்தான் இந்த விபத்து ஏற்பட்டதெனச் சிறுமியின் பெற்றோரை மிரட்டி வாக்குமூலம் பெறுகிறாள். இன்னொருபுறம் அச்சிறுமி ஆவியாகி ரக்ஸிரைவருடன் பேசுவதாகவும் ஆவி பழிவாங்குவதாகவும் இன்னொரு

கதையோடுகிறது. இதுதான் இத்திரைப்படத்தைப் பலவினமாக்குகிறது. வண்ணத்துப் பூச்சி ஒரு சிறப்பான படிமமாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது. பா.விஜய் ரக்ஸிரைவராக வருகிறார். சிறுமியின் பெற்றோராகத் தேவயானி, சமுத்திரக்கனி ஆகியோர் நடித்துள்ளனர். ஆவியோட்டுபவராக யோ.மல்லூரி வருகிறார். இமான் அண்ணாச்சி, ரோபோ சங்கர் ஆகியோரும் நடித்துள்ளனர். ஒரு விழிப்புணர்வுப் படம் ஒருபேய்ப்படமாகிப்போனது வருந்துதற்குரியது.

யட்சன் ஒருவருடத்திற்கு முன் ஆனந்தவிகடன் வார இதழில் வெளிவந்த சுரேஷ், பாலா எனுமிருவரும் (சுபா) சேர்ந்தெழுதிய தொடர்கதையான யட்சன் விஷ்ணுவர்த்தன் இயக்கத்தில் திரைப்படமாக வெளிவந்திருக்கிறது. தொடர்கதையின் சில பகுதிகளில் வணிகரீதியான வெற்றியைக்கருத்திற் கொண்டு மாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

சினிமாவில் கதாநாயகனாக வேண்டுமென்ற கனவோடு நகரத்திற்கு வரும் கார்த்திக்கும் ஊரில் ஒரு கைகலப்பில் ரவுடிக்கும்பலொன்றைச் சேர்ந்த சிலரை மோசமாகத்தாக்கிவிட்டு தப்பியோடி நகரத்திற்கு வரும் சின்னாவும் ஒரே விடுதியில் தங்கியிருக்கிறார்கள். அந்த நகரத்தின் தாதாவுக்காக ஓர் இடைத்தரகன் மூலமாகப் பெண்ணொருத்தியைப் பணத்திற்காகக் கொல்லும் வேலையை ஏற்றுக்கொள்கிறான் சின்னா. கார்த்திக்கிற்குத் திரைப்படங்களில் கதாநாயகனாக நடிக்க வாய்ப்புக் கிடைக்கிறது. சின்னா அந்தப் பெண்ணைக் கொலை செய்யத் தீர்மானிக்கும் தினமும் கார்த்திக் நடிக்கும் திரைப்படத்தின் முதற்கட்டப்படப்பிடிப்பு ஆரம்பிக்கும் தினமும் ஒரேநாளாக இருக்க சின்னாவுக்கு அனுப்பிவைக்கப்படும் வாகனத்தில் கார்த்திக்கும் அவனுக்கு அனுப்பிவைக்கப்படும் வாகனத்தில் சின்னாவும் ஏறிக்கொள்ள

சூழ்நிலை மாறிவிடுகிறது.

சின்னா கதாநாயகனாகிவிடுகிறான். கார்த்திக்கிற்கு என்ன நடந்தது என்பதுதான் மீதிக்கதை. தொடர்கதையாக வாசிக்கும் போது இருந்த வேகமும் விறு விறுப்பும் திரைப்படமாகப் பார்க்கும் போது இல்லாதது மிகப்பெரிய பலவீனம். கழுகு, யாமிருக்க பயமேன் போன்ற வணிகரீதியாக வெற்றி பெற்ற திரைப்படங்களின் நாயகனும் இயக்குநர் விஷ்ணுவர்த்தனின் தம்பியுமான கிருஷ்ணா கார்த்திக் பாத்திரத்திலும் அவரது காதலியாக சுவாதியும் சின்னாவாகப் பாத்திரமேற்று ஆர்யாவும் அவர் கொலை செய்யவுள்ள பெண்ணாக தீபாசன்னதியும் நகரத்தின் தாதாவாக அதுல் ஹுசைனும் இடைத்தரகராகத் தம்பிராமையாவும் அரசியல்வாதியாக வை.ஜி.மகேந்திரனும் இன்னொரு நகரத்தாதாவாகப் பொன் வண்ணனும் நடித்துள்ளனர். தொடர்கதையையோ, புதினத்தையோ திரைப்படமாக்குவது மிகப்பெரிய சவால், அதிலே யட்சன் தோற்றுப்போயிருக்கிறது.

திரிஷா இல்லன்னா நயன்தாரா இளம் இசையமைப்பாளர் ஜி.வி. பிரகாஷ் கதாநாயகனாக நடித்து வெளிவந்துள்ள இரண்டாவது திரைப்படம். கயல் ஆனந்தி,

மணிஷாயாதவ், சிம்ரன், யூகிசேது, பீ.கணேஷ் ஆகியோரும் இதில் நடித்துள்ளனர். இத்திரைப்படம் குறித்துச் சொல்வதற்கு ஏதுமில்லை.

நான் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்டதுபோல் 'வாலு' படத்திற்குப் பிரயோகித்த அதே ஆறுவினாக்களையும் இப்படத்திற்கும் பிரயோகிக்கலாம். தீர்வு அது அடிப்படையிலமைந்ததுதான். நீங்களே இத்திரைப்படம் தொடர்பில் முடிவெடுத்துக்கொள்ளுங்கள். நீண்ட 'இடைவெளிக்குப் பின் சிம்ரன் நடித்திருப்பதை வேண்டுமானால் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம். அவ்வளவு தான். (ஆர்யாவும் கௌரவவேடத்தில் நடித்திருக்கிறார்)

'சூதுகவ்வும்', 'தெகிட' போன்ற கவனிப்பிற்குரிய திரைப்படங்களில் நடித்த அசோக்செல்வன் கதாநாயகனாக நடித்திருக்கும் திரைப்படம் தான் 'சவாலே சமாளி' இதுவும் முழுக்க முழுக்க நகைச்சுவையை நம்பியே

எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சத்ய சிவாவின் இயக்கத்தில் வெளிவந்திருக்கும் இத்திரைப்படம் வித்தியாசமான கதைக்களம் கொண்டது. ரொப்பரென் (TOPTEN) என்ற தொலைக்காட்சிச் சேனலில் வேலைக்குச் சேர்கிறான் கார்த்திக். அங்கே சீனியராக வேலைசெய்யும் பில்லாவுடன் நட்பு ஏற்படுகிறது. ரொப்பரென் சேனல் தொடர்ந்து நடத்தில் இயங்குவதால் அதன் உரிமையாளரால் பணியாளர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்க முடிவதில்லை. அதை ஒரு முதல்தர சேனலாக மாற்றும் உரிமையாளரின் கனவை நனவாக்க கார்த்திக்கும் பில்லாவும் கையாளும் உத்திகள்தான் கலகலப்பூட்டுகின்றன. நலிவுற்றிருக்கும் கூத்துக்கலைஞர்களை நடிக்க வைத்து காதலர்களைப் பெற்றோரின் சம்மதத்துடன் சேர்த்துவைக்கும் நிகழ்ச்சியொன்றினை உண்மைபோல நம்பவைத்து நடத்துகின்றனர்.

அந்நிகழ்வின் தீர்ப்பாளராக வரும் ஊர்வசியின் நகைச்சுவை ரசிக்கும்படியாக உள்ளது. கார்த்திக் பில்லாவும் இந்நிகழ்ச்சியில் உண்மையாகவே காதலிக்கும் பகையாளிகளான எம்.எஸ்.பாஸ்கர், நாசரின் பிள்ளைகளைச் சேர்த்துவைக்கக் கையாளும் உத்தி குறிப்பிடத்தக்கது. கார்த்திக்காக அசோக் செல்வனும் பில்லாவாக ஜெகனும் கார்த்திக்கின் காதலியாகப் பிந்துமாதவியும் நடித்துள்ளனர். இப்படத்தின் இயக்குநர் சத்யசிவா ஏற்கனவே கழுகு என்ற வித்தியாசமான திரைப்படத்தை இயக்கியவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மாங்கா என்ற படம் பிரேம்ஜி அமரனைக் கதாநாயகனாக்கிப் பார்க்க முற்பட்டதின் விளைவாகும். ஓர் அரைவேக்காட்டுத்தனமான விஞ்ஞானியும் அவனது விபரீதமான கண்டுபிடிப்புக்களும் பற்றியதாக முன்பாதியும் அவனது காதல் கைகூடாமல் வேற்றுர் வந்து ஒருபேய்பங்களாவில் தற்கொலை செய்ய முயல்வதும் அங்கே மணக்கோலத்தில் திரியும் ஒருபேய்த்தம்பதியும் கூடவே ஒரு வேலைக்காரனும் அவர்கள் பேய்களாகிப் போன கதையுமென பின்பாதியுமாக மாங்கா பார்வையாளனை நகைப்பூட்ட எத்தனிக்கிறது.

அரைவேக்காட்டு விஞ்ஞானிக்கு பிரேம்ஜி அமரன் பொருந்திப் போகிறார். மைனராக வந்து பேய் மணங்களாகிவிடும் பாத்திரத்திலும் பிரேம்ஜி அமரன் உறுத்தாமல் நடித்துள்ளார். அதிலும் என்.எஸ். கிருஷ்ணனின் மானே தேனே பாடலின் ரீமிக்ஸ் ரசிக்கும்படியுள்ளது. இளவரசு, ரேகா, நரேன், மனோபாலா, டி.பி.கஜேந்திரன் என ஒரு பட்டாளமே நடித்திருந்தும் இது ஒரு சிறந்த நகைச்சுவைப்படமாக அமையவில்லை.

49-ஓ தமிழக அரசியலை விமர்சிப்பதில் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டியபடம். அறிமுக இயக்குநர் ஆரோக்கியதாஸ் இயக்கத்தில் பலவருட இடைவெளிக்குப் பிறகு நகைச்சுவை நடிக்கர் கவுண்டமணி கதாநாயகனாக நடித்து வெளிவந்திருக்கும் இத்திரைப்படம் தீவிரமான அரசியல் விமர்சனத்தை முன் வைக்கிறது. வறுமையின் கொடுமையால் அந்த ஊரிலுள்ள விவசாயிகள் பெருமுதலாளிகளுக்குத் தமது நிலங்களை விற்கிறார்கள். ஆனால்

முதலாளி வர்க்கம் அதற்கான பணத்தினைக் கொடுக்காமல் ஏமாற்றிவிடுகிறார்கள். இதனால் மகளின் திருமணத்தை நடத்த முடியாமலும் செலவுகளைச் சமாளிக்க முடியாமலும் ஒரு விவசாயி தற்கொலை செய்துகொள்கிறார். நிலத்தைப் பறிகொடுத்தவர்களின் பிரதிநிதியாகக் கவுண்டமணி போராட்டத்தைத் தொடங்குகிறார். அந்தப் பகுதியில் நடைபெறவிருக்கும் தேர்தலை முன்னிட்டு அரசியல்வாதிகளுடன் பேரம் பேசுகிறார்.

அது தோல்வியில் முடிய சயேட்சை வேட்பாளர் ஒரு

(17ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி...)

இலங்கையின் இளம்தலைமுறையினர் 'சட்டத்தின் ஆட்சியிலும் 'நீதிமுறைமையிலும்' இன்றுள்ள நிலை வரம் பற்றி நம்பிக்கையிழந்துள்ளனர் என்பதாகும். ஐ.நா. தீர்மானத்தின் மேற்கூறிய பந்தி இலங்கை அரசாங்கம் 'நீதிமுறைமை ஒன்றை தாபிதம் செய்வதற்கு' இணக்கம் தெரிவிக்கும் வகையிலும் அமைந்துள்ளது. தீர்மானத்தின் வாசகமும் அதன்நோக்கமும் மிகத் தெளிவானவை. முன்மொழியப்பட்ட நீதிச்செயன்முறை எவ்வாறானதாக அமையவுள்ளது? 1. மனித உரிமைகளின் துஷ்பிரயோகம், சர்வதேச மனிதாயச் சட்டத்தின் மீறல்கள் என்பன குறித்த குற்றச்சாட்டுக்களை விசாரணை செய்வதற்கு விசேட சட்டவாளர் இருப்பார். 2. விசேட சட்டவாளர் ஒருவர் இருப்பதுடன் இலங்கையின் நீதிச் செயன்முறை அமைப்பில் பொதுநலவாய அமைப்பின் விசேட சட்டவாளர் அலுவலகம் பொதுநலவாயத்தினதும் பிற நாடுகளினதும் நீதிபதிகள் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களுக்காக வாதாடும் நியாயவாதிகள், அதிகாரவலுவலைய வழக்குத் தொடுநர்கள், விசாரணையாளர்கள் என்போர் பங்கேற்பதாய் இருத்தல் வேண்டும்.

இந்தப் பந்தியை படிக்கும்போது ஓர் உண்மை தெளிவாகின்றது. முன்னாள் யூகோசிலாவியா, ருவாண்டா ஆகிய இரண்டு விடயங்களிலும் நிறுவப்பட்டது போன்ற சர்வதேச பொறிமுறை இங்கு அமைக்கப்படப்போவதில்லை என்பதாகும். அத்தோடு இது ஒரு கலப்பு முறை அல்ல என்பதும் தெளிவானது. கிழக்கு திமோர், கம்போடியா, சியராலியோன் ஆகியவற்றில் கலப்பு முறை உருவாக்கப்பட்டதுபோல் இலங்கையிலும் கலப்பு முறை உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்று ஐ.நா. மனித உரிமைகள் ஆணையாளர் தொடக்கத்தில் கூறினார்.

உண்மையான கலப்பு முறையொன்று ஐ.நா.வுடனும் சம்மந்தப்பட்ட நாட்டினுடனும் செய்யப்படும் ஒரு ஒப்பந்தத்தின் படியே உருவாக்கப்படுதல் முடியும். அவ்வாறு உருவாக்கப்படும் நீதிமன்றங்களுக்கும் நீதிப்பொறிமுறைக்கும் நீதிபதிகளை நியமனம் செய்வதும் கூட்டாகவே செய்யப்படும். இலங்கைக்கென முன்மொழியப்பட்டதும், சிபார்சு செய்யப்பட்டதுமான பொறிமுறை திருத்திரும் ஒரு தீர்வாகவே உள்ளது.

ஏனெனில் இந்நீதிப் பொறிமுறையின் பிரதான அதிகாரம் இலங்கையிடமே இருக்கும். இருந்தபோதிலும் அந்நிய அம்சம் முற்றாக இல்லை என்றும் கூறமுடியாது.

வரை நிறுத்துகிறார். அந்த வேட்பாளர் கொலை செய்யப்படுகிறார். அடுத்து 'ஆறடி தாய்மடித்' திட்டத்தை அமோக விளம்பரத்தோடு தொடங்குகிறார். அதுவும் பலனளிக்காமல் போக அந்த ஊரிலுள்ள அனைவரும் வேட்டமுனுத்தாக்கல் செய்து வேட்பாளர்களாகின்றனர். எல்லாம் தற்புதுமையான சிந்தனைதான். ஆனால் பல விடயங்களில் கவனம் செலுத்துவதால் ஒரு பிரசாரப் படமாகக் குறுகிவிடுகிறது. ■

பொதுநலவாயத்தையும் பிறநாடுகளையும் சேர்ந்த நீதிபதிகளை நியமிக்கவும், குற்றம்சாட்டப்பட்டோருக்காக வாதாடக்கூடிய நியாயவாதிகள், அதிகார வலுவலைய வழக்குத் தொடுநர்கள் என்போரை நியமிக்கும்படி இலங்கை கேட்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய விடயம் எல்லா நியமனங்களும் இலங்கையிலேயே செய்யப்படும் என்பதாகும்.

முடிவுரை

மனித உரிமைகள், பொறுப்புக்கூறல், நீதி, நல்லிணக்கம், வன்முறையின்மை, நீண்டகால அமைதி என்பனவற்றை அரசு ஏற்றுக்கொள்வதையும், ஐ.நா. மனித உரிமைகள் பேரவை தீர்மானத்திற்கு அரசு அனுசரணை வழங்கியதையும் பாராட்டுவதில் மேற்குறித்த விடயங்களைப் போற்றுவதில் உண்மையான பற்றுடையவர்கள் தயக்கம் காட்டமாட்டார்கள் என்பது உறுதி. தீர்மானத்தில் ஏதாவது குறைகள், சமநிலை இன்மை, நடைமுறைச் சிக்கல்கள் என்பன இருந்தால் அவற்றை செயற்படுத்தும் போது தீர்த்துக்கொள்ள முடியும். ஐ.நா. தீர்மானம், நல்லிணக்கம், பொறுப்புக்கூறல், மனித உரிமைகள் போன்ற பல விடயங்கள் பற்றிக்கூறுகிறது.

மேற்குறிப்பிட்ட பந்தி பொறுப்புக்கூறல் என்ற விடயம் பற்றியதே. பொறுப்புக்கூறல் என்பது இவ்விடத்தில் பிரதான குற்றவாளிகளை விசாரணை செய்தலையும் அவர்கள் மீது வழக்குத் தொடுத்தலையுமே குறிக்கின்றது. பெரும் மனித உரிமை மீறல்களும் போர்க்குற்றங்களும் மீண்டும் மீண்டும் இழைக்கப்படுவதற்குரிய பிரதான காரணம், குற்றவாளிகள் தண்டிக்கப்படாமல் போவதும், குற்றவிலக்களிப்பு வழங்கப்படுதலுமாகும்.

இலங்கையில் 1980களின் முற்பகுதி முதல் மனித உரிமை மீறல்களும், போர்க்குற்றங்களும் இழைக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. இது ஒரு நச்சுவட்டம் போன்று செயற்படுகிறது. இந்த நச்சு வட்டத்தை உடைக்க வேண்டும். ஆகையால் செய்யக்கூடிய விடயங்களைச் செய்வதில் இருந்து செயற்படுத்தல் நடைமுறை ஆரம்பமாக வேண்டும்.

பொறுப்புக்கூறல் நீதி சார்ந்த முக்கிய விடயங்கள் தாமதமின்றிக் கவனிக்கப்படவேண்டும். தீர்மானத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு 'முழுமையுடைய திட்டம்' ஒன்று வகுக்கப்பட்டு முறைப்படி செயற்படுத்தப்பட வேண்டும். ■

கடைசிப் பக்கம்

ID நிதகுலத்தின் அல்லது மனித வாழ்வின் முன்னேற்றம் என்ன என்பது ஆழமான ஆய்வுக்குரிய விடயமெனினும் பொதுப்படையாகப் பார்க்கையில் முன்னேற்றம் என்பது பெளதீக லௌகீக முன்னேற்றங்களையே குறிக்கிறது. விஞ்ஞானத்தின் முன்னேற்றம், தொழில்நுட்பத்தின் முன்னேற்றம் என்பன மனித வாழ்வின் முன்னேற்றத்தை காட்டி நிற்பதாகக் கொள்வதில் தவறேதும் இல்லை. சிரமங்கள், தாமதங்கள் ஆகியவற்றை குறைத்து வசதிகள், வேகம் இவற்றை கூட்டுவது பொதுவான முன்னேற்றத்தின் பார்வையும்.

மண்ணெண்ணெய் விளக்கிலிருந்து மின்விளக்கிற்கும் மாட்டுவண்டியிலிருந்து மோட்டார் வண்டிக்கும் மாறியமை நிச்சயமாக முன்னேற்றம்தான். மாட்டு வண்டியிலிருந்து மோட்டார் வண்டி என்னும் போது வேகம், வசதி என்பனதான் அந்த முன்னேற்றங்கள். வேகம் என்பது மனிதவலு, நேரம் வீணாவதைத் தவிர்ப்பதோடு அவசரங்களின் போதும் அத்தியாவசியமாகிறது.

இந்த ரீதியில் பார்க்கையில் கடந்த கால்நூற்றாண்டிற்கும் சற்று அதிகமான காலத்திலிருந்து போக்குவரத்தைப் பொறுத்தளவில் நாம் அடைந்திருப்பது முன்னேற்றம்தானா என்கின்ற கேள்வி தவிர்க்க முடியாததாகின்றது.

கொழும்பு மாநகரில் காலையும் மாலையும் ஏன் பகலிலும் தெருவில் பய

டாகும். இதனைப் பார்க்கையில் வாகனங்கள் வாகனங்களுக்காகவா அல்லது மக்களுக்காகவா என்று கேட்கவேண்டியிருக்கிறது. சொந்த வாகனத்தை வைத்திருப்பதே கூட தாமதத்தைத் தவிர்ப்பதற்குப் பதில் அதிகரிக்கத்தான் வழிசெய்கிறது.

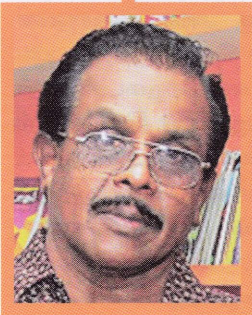
இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால் வரிசையாகக் காத்துக் கிடக்கும் அல்லது ஊர்ந்து நகரும் கார்களின் உள்ளே இருப்பவர்கள் அனேகமாக ஒருவர் அல்லது சில வேளைகளில் இருவர். ஒவ்வொரு வாகனத்தை வைத்துக்கொண்டு ஆளையாள் மினக்கெடுத்தி ஒட்டுமொத்தமாக எல்லோரும் மினக்கெடுவது வேடிக்கை அல்லாமல் வேறு என்ன? இதனைப் பார்க்கும்போது ஒரு கார் என்பது வசதிக்கான பொருள் என்பதிலும் பகட்டுக்கான ஒரு பொருளாக மாறிவிட்டதாகத் தான் படுகிறது. சும்மா மினக்கெடுவதற்கும் சொந்தக்காரினுள் உட்கார்ந்து மினக்கெடுவதற்கும் வேறு என்ன வேறுபாடு? மூன்று தசாப்தங்களின் முன்னால் பொதுப்போக்குவரத்து வாகனங்களின் பயன்பாடு தனியார் வாகனங்களின் பயன்பாட்டிலும் மிக அதிகமாக இருந்தது.

ஒரு பஸ்ஸில் பயணித்த நாற்பது பேர் இன்று நாற்பது கார்களில் பயணிக்கிறார்கள் என்றால் நெரிசல் அதிகரிப்பதற்கு வேறு காரணம் தேவையில்லை. இது பொருளாதார வளர்ச்சி என்று யாராவது கூற முனைந்தாலும்கூட அந்த வளர்ச்சி எப்படியானது என்பது மேலோட்டமான விடயமன்று. வாகனங்களின் எண்ணிக்கை வசதிகளைப் பெருக்குவதற்கு பதில் வசதியீனங்களைத்தான் பெருக்கியிருக்கிறது.

பாதகங்கள் இத்துடன் முடிவதாகத் தெரியவில்லை. வாகனங்களிற்கும் உதிரிப்பாகங்களிற்கும் எரிபொருளிற்கும் என்று வீணான அந்நிய செலாவணி ஒருபுறம், சூழல் மாசடைதல் மறுபுறம். வாகனப் போக்குவரத்தில் இருந்து கக்கப்படும் வாயுக்கள் அபாயகரமானவை. இவற்றால் வளி மாசடைவது மட்டுமன்றி எரிபொருள் விரயம் அதிகரிக்கிறது. உலகின் எரிபொருள் படிவுகள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டவை என்று பார்க்கிற போது அந்த பொறுப்பற்ற விரயம் புரியும்.

போலிப்பகட்டு மனப்பான்மை, லீசிங் நிறுவனங்களின் மூளைச் சலவைகள் என்பன முக்கியமான காரணிகளாகக் கொள்ளப்படலாம்.

இந்தப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு முக்கியமான தேவை அரசாங்கத்தின் வாகன இறக்குமதிக் கொள்கை, மக்கள் மனப்பான்மையில் மாற்றம், பெருநகருக்கான மொனோ ரயில் திட்டம் போன்றவையாகத்தான் இருக்க முடியும். ■

ஐ.சாந்தன்

எது முன்னேற்றம்?

ணிக்கும் போதெல்லாம் இந்தக் கேள்வி எழுவதை தடுக்கமுடிவதில்லை. சாதாரணமாக அரை மணி நேரத்தில் சென்றடையக்கூடிய இடத்திற்கு போய்ச் சேர ஒரு மணிநேரம் பிடிக்கிறது. சில வேளைகளிலும் சில நாட்களிலும் இதிலும் பார்க்க அதிகம் கூட ஆகின்றது.

காரணம் கண் கூடானது. வாகனங்களின் அதிரிப்பு அதனால் ஏற்படுகின்ற போக்குவரத்து நெரிசல், போக்குவரத்து நெரிசலைத் தவிர்ப்பதற்காக ஒற்றை வழிப்பாதைகள், சுற்றுவழிப்பாதைகள் என்பவை போக சந்திகளின் சமிக்ஞை விளக்குகளில் காத்திருக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம், ஒரு அவசரத்திற்கு ஆஸ்பத்திரிக்கு அம்புலன்ஸ்கூட இலகுவில் போய்விட முடியாத நெரிசல்! பல சமயங்களில் வாகனத்தை விட்டிறங்கி நடந்தே போய்விடலாமா என்கிற அந்தரம் உண்

Weekly Issue

Financial Digest

NEWS THAT COUNTS

To Know the latest news in the field of finance
Every Mondays @ Your doorstep
Subscribe Today 0117322788

30/- Only

Express Newspaper Publication

Express Newspapers

(CEYLON) (PVT) LIMITED

வெளியீடுகள்
இணையதளத்திலும்

Epaper

வடிவில்

epaper.virakesari.lk

vidivelli.lk/epaper

sooriyakanthi.lk

maalaiexpress.lk

<http://www>